

Hinc omnia

o wyjątkowej roli książki
i biblioteki w życiu uczelni

→ STR. 30

ISSN 1644-2237

SGH

**O HERBIE I LOGO
SŁÓW KILKA**
Rozmowa z twórcami
nowego logo SGH

→ STR. 28

**POKOLENIE „Z”
WKRAČA NA SCENĘ**
Pokolenie urodzone
w cyfrowym świecie

→ STR. 58

**20-LECIE KLUBU
PARTNERÓW SGH**
Historia sukcesu
i wyzwania przyszłości

→ STR. 4

**PROF. PAUL H.
DEMBIŃSKI**
Doktor honoris
causa SGH

→ STR. 8

Świat jest na Twoim biurku.

Świat biznesu zmienia się dziś szybciej, niż kiedykolwiek.

Wykorzystaj nowe technologie, wiedzę zdobytą od ekspertów i swoją pomysłowość by sprawić, że będzie to zmiana na lepsze. Zamiast zastanawiać się, co będzie w przyszłości, zacznij ją tworzyć.

Rozpocznij pracę lub praktyki w EY.

ey.com/kariera

The EY logo, consisting of the letters 'EY' in a bold, white, sans-serif font.

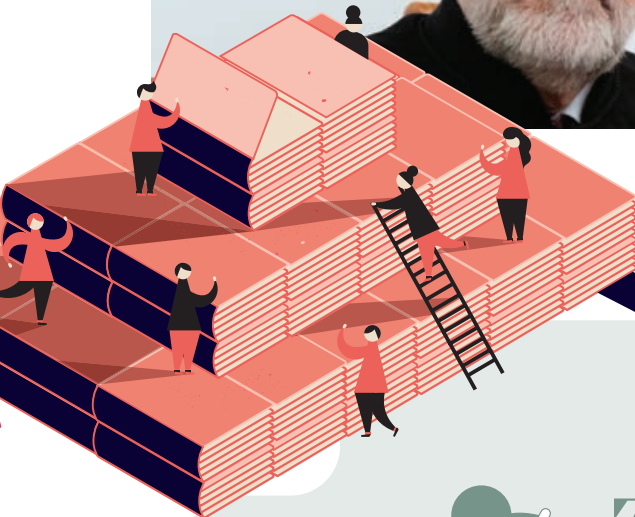
Building a better
working world

str. 6

Uroczystość
ukończenia studiów

str. 8

Prof. Paul
Dembiński
- doktor honoris
causa SGH

str. 30

HINC OMNIA
- stąd wszystko

str. 58

Pokolenie
Z wkracza na
scenę

zima 2019

Ludzie i wydarzenia

- 5 Oświadczenie Konferencji Rektorów Uczelni Warszawskich dot. tragicznej śmierci Pawła Adamowicza
- 4 Wieczór oscarowy w biznesowym wydaniu - 20-lecie Klubu Partnerów SGH → PARTYCJA DUTKIEWICZ
- 6 Nasze graduacje – uroczystość ukończenia studiów → HUBERT BERTER
- 8 W poszukiwaniu struktur dla dobra publicznego – uroczystość wręczenia doktoratu honoris causa → LIDIA JASTRZĘBSKA
- 11 Wizyta wicepremiera Jarosława Gowina w SGH
- 12 25 dni konsultacji → MICHAŁ KULBACKI
- 16 Profesor Zbigniew Landau – wspomnienie → ANDRZEJ ZAWISTOWSKI
- 18 Kalejdoskop: wrzesień–grudzień 2018

Rozmowa numeru

- 28 Tradycyjny herb i nowe logo SGH - rozmowa z twórcami nowego logo SGH → PIOTR KARWOWSKI

Temat z okładki

- 30 Hinc omnia - stąd wszystko → HANNA DŁUGOŁĘCKA
- 32 Skarby Biblioteki SGH → LIDIA JASTRZĘBSKA
- 34 Ekslibrisy Witkiewicza → LIDIA JASTRZĘBSKA
- 36 O open access w SGH słów kilka → ANETTA JANOWSKA

Konferencje, spotkania...

- 38 Najlepsza praca z e-marketingu → TYMOTEUSZ DOLIGAŁSKI
- 40 Przedsiębiorstwo rodzinne w XXI w. → BEATA CHMIELEWICZ
- 42 Podatki i rachunkowość. Teoria i praktyka → PAWEŁ FELIS, MARCIN JAMROŻY, JOANNA SZLĘZAK-MATUSEWICZ, AGNIESZKA TŁACZAŁA
- 44 Danina solidarnościowa → MARCIN JAMROŻY
- 45 Metody i zastosowania badań operacyjnych → MICHAŁ JAKUBCZYK
- 46 University Management Accounting Day 2018

Wiedzieliśmy, że rok, który właśnie się rozpoczął, będzie wyjątkowy. Wiedzieliśmy, że wchodzenie w życie kolejnych elementów reformy wymusi wprowadzenie zmian w wielu obszarach działalności uczelni. Zaprezentowane w tym numerze (str. 14) wyniki konsultacji przeprowadzonych przez Samorząd Studentów SGH pokazują, jak wyobrażają sobie te zmiany studenci naszej uczelni.

Nie wiedzieliśmy jednak, że rok 2019 rozpocznie się od tragedii, która postawi przed nami jeszcze większe wyzwania. Zabójstwo Pawła Adamowicza, prezydenta Gdańska, jak piszą w swoim oświadczeniu (str. 3) rektorzy warszawskich uczelni, powinno skłonić do głębokiej refleksji nad kondycją życia publicznego w Polsce. Powinno też być dla nas wszystkich bodźcem do uświadomienia sobie odpowiedzialności za to, jakie cele i wartości będą nas integrowały pomimo wszelkich różnic i podziałów.

Rektorzy proponują debatę o stanie naszego społeczeństwa – debatę w oparciu o wartości akademickie, które wyrażają się w prymacie faktów nad opiniami, szacunku dla wszystkich uczestników, gotowości do zmiany założeń oraz otwartości i odpowiedzialności w formułowaniu wniosków.

Redakcja

48 Wszystkie drogi prowadzą do dziekanatu
→ KATARZYNA GÓRAK-SOSNOWSKA, RENATA PAJEWSKA-KWAŚNY

49 Unia Europejska i Partnerstwo Wschodnie
→ GRAŻYNA WOJTKOWSKA-ŁODEJ, EVELINA SZCZECHE-PIETKIEWICZ, HONORATA NYGA-LUKASZEWSKA

STUDENCKI PUNKT WIDZENIA

50 Rethinking Economics → KONRAD GRABOWICZ

WSPÓŁPRACA MIĘDZYNARODOWA

52 CEMS 2018 → ANETA SZYDŁOWSKA

54 Program NAWA w SGH → KATARZYNA KACPERCZYK, MAŁGORZATA CHROMY

WSPÓŁPRACA Z OTOCZENIEM

56 Enactus – wsparcie w osiągnięciu sukcesu
→ PATRYCJA DUTKIEWICZ

57 Back to School → PATRYCJA DUTKIEWICZ

KARIERA

58 Pokolenie Z wkracza na scenę → JUSTYNA KOZERA

ABSOLWENCI

60 Marta Miłkowska: Nie czeka na „pokój z widokiem” → ANNA WDOWIŃSKA

SPORT

62 III Gala Mistrzów Sportu AZS SGH
→ MAGDALENA BRYK

64 Varsoviada 2018 → MAGDALENA BRYK

HISTORIA

66 Profesor Adam Andrzejewski → MACIEJ CESARSKI

68 Na tropie zaginionej fotografii → PAWEŁ TANIEWSKI

KSIĄŻKI

70 Półka Dembińskiego

71 Nowości Oficyny Wydawniczej SGH → ANNA MATYSIAK-KOLASA

LAST BUT NOT LEAST

72 Hurwicz w Warszawie → ŁUKASZ WOŹNY

gazetaSGH

PISMO SZKOŁY GŁÓWNEJ HANDLOWEJ W WARSZAWIE
Numer 1 (347) ZIMA 2019, ISSN 1644-2237

WYDAWCA

Szkoła Główna Handlowa
w Warszawie

ADRES REDAKCJI

Szkoła Główna Handlowa
w Warszawie
Dział Promocji i Rekrutacji
al. Niepodległości 162
bud. G, pok. 147
02-554 Warszawa
www.sgh.waw.pl/gazeta
www.issuu.com/gazetaSGH

REDAKCJA

Redaktor naczelny: Jan Andrzej
Nicał (jnicał@sgh.waw.pl)

Zespół: Anna Wdowińska,
Magdalena Tytuła, Agnieszka
Pietrzak-Kirkiewicz, Lidia
Jastrzębska, Małgorzata Chromy

(programy międzynarodowe);
Paweł Tanewski (historia
i tradycje akademickie);
Julian Smółka (studencki
punkt widzenia);
Anna Matysiak-Kolasa (książki);
Piotr Karwowski (felieton);
Magdalena Bryk (sport).

FOTOGRAFIE

Marcin Flis, Paweł Gołębiowski,
Maciej Górski

KOREKTA

Magdalena Tytuła

PROJEKT GRAFICZNY I SKŁAD
RZECZYOBRAZKOWE

DRUK I OPRAWA
Zakłady Graficzne TAURUS
Roszkowscy Sp. z o.o.

Opinie wyrażane w piśmie są
opiniami autorów i nie muszą
odzwierciedlać stanowiska
Szkoły Głównej Handlowej
w Warszawie. Redakcja nie
odpowiada za treść reklam
i materiałów promocyjnych
przygotowanych przez firmy.
Redakcja zastrzega sobie
prawo skracania, adiustowania
i redagowania tekstów, zmiany
tytułów oraz odmowy publikacji
tekstów niezamówionych.
Zapraszamy do współpracy.

Czekamy na Państwa opinie
i uwagi: gazeta@sgh.waw.pl

NAKLAD
2000 egz.

PAWEŁ ADAMOWICZ

PREZYDENT GDAŃSKA (1965–2019)

Rektorzy uczelni warszawskich:

- prof. Marcin Pałys – Rektor Uniwersytetu Warszawskiego, Przewodniczący Konferencji Rektorów Uczelni Warszawskich
- prof. Jan Szmidt – Rektor Politechniki Warszawskiej
- prof. Marek Rocki – Rektor Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie
- prof. Wiesław Bielawski – Rektor Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie
- prof. Andrzej Mastalerz – Rektor Akademii Wychowania Fizycznego Józefa Piłsudskiego w Warszawie
- ks. prof. Stanisław Dziekoński – Rektor Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie
- prof. Klaudiusz Baran – Rektor Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina
- prof. Mirosław Wielgoś – Rektor Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego
- prof. Witold Bielecki – Rektor Akademii Leona Koźmińskiego
- prof. Stefan M. Kwiatkowski – Rektor Akademii Pedagogiki Specjalnej im. Marii Grzegorzewskiej
- prof. Adam Myjak – Rektor Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie
- gen. bryg. dr inż. Ryszard Parańianowicz – Rektor-komendant Akademii Sztuki Wojennej
- prof. Wojciech Malajkat – Rektor Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie
- ks. prof. Bogusław Milerski – Rektor Chrześcijańskiej Akademii Teologicznej w Warszawie
- Nadbryg. prof. Paweł Kępka – Rektor-komendant Szkoły Głównej Służby Pożarniczej
- prof. Roman Cieślak – Rektor SWPS Uniwersytetu Humanistycznospołecznego
- prof. Stanisław Mocek – Rektor Collegium Civitas
- prof. Adam Koseski – Rektor Akademii Humanistycznej im. Aleksandra Gieysztor w Pułtusk
- prof. Jerzy Paweł Nowacki – Rektor Polsko-Japońskiej Akademii Technik Komputerowych
- prof. Jerzy G. Isajew – Rektor Europejskiej Uczelni Informatyczno-Ekonomicznej w Warszawie

Oświadczenie Konferencji Rektorów Uczelni Warszawskich

Społeczność akademicka uczelni warszawskich jest wstrząśnięta informacją o śmierci Pawła Adamowicza, Prezydenta Gdańska. W obliczu tej tragedii łączymy się w bólu z rodziną Pana Prezydenta, jego bliskimi, współpracownikami, społecznością Gdańska oraz wszystkimi, których poruszyły te wydarzenia.

Apelujemy do wszystkich uczestników życia publicznego o godną reakcję na wydarzenia ostatnich dni, uszanowanie żałoby i cierpienia bliskich, a także o głęboką refleksję nad kondycją życia publicznego w Polsce.

Jako społeczeństwo ponosimy odpowiedzialność za to, jakie cele i wartości będą integrowały nas pomimo istniejących różnic i podziałów. Po okresie żałoby powinien przyjść czas na pogłębioną i analityczną debatę o stanie naszego społeczeństwa. Chcielibyśmy, aby odbyła się ona w oparciu o wartości akademickie, które wyrażają się w prymacie faktów nad opiniami, szacunku dla uczestników debaty, gotowości do zmiany przyjmowanych założeń oraz otwartości i odpowiedzialności w formułowaniu wniosków. Deklarujemy gotowość udziału naszych uczelni w działaniach opartych na tych wartościach.

Wieczór oscarowy w biznesowym wydaniu

 PATRYCJA DUTKIEWICZ

GALA JUBILEUSZOWA Z OKAZJI

20-LECIA KLUBU PARTNERÓW SGH.

Czerwony dywan, piękne kreacje, reflektory, nominacje i statuetki – wszyscy wiemy, jak wygląda gala rozdania Oscarów oraz ile wzbudza emocji. 10 stycznia 2019 r. w przepięknej scenerii Biblioteki SGH zgromadziły się same osobistości świata biznesu – nie był to wieczór oscarowy, ale dla Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie równie ważna uroczystość co rozdanie Oscarów dla świata filmu. Tego dnia na scenie, w świetle reflektorów znaleźli się przede wszystkim przedstawiciele **20 firm** – obecnych członków **Klubu Partnerów SGH** – i odebrali z rąk rektora prof. Marka Rockiego oraz prorektora ds. współpracy z otoczeniem prof. Hanny Godlewskiej-Majkowskiej symboliczne wyróżnienia w czterech kategoriach podczas **jubileuszowej gali 20-lecia** istnienia KP SGH.

Gdybyśmy podążali za modą i trendami, pewnie stworzylibyśmy hasztag **#20na20**, aby

podkreślić znaczenie tego wydarzenia. Jednak nauczeni doświadczeniem tych 20 lat współpracy wiemy doskonale, że są wartości daleko ważniejsze niż chwilowe trendy i to właśnie dzięki tym wartościom dziś możemy świętować otoczeni przyjaciółmi. Dlatego też polecamy śledzić hasztag **#klubpartnerowsgh**.

W ciągu minionych 20 lat wiele się zmieniło, zarówno sam skład Klubu Partnerów SGH, jak i główne założenia klubu – jednak główna idea pozostała niezmienna: **wspieranie SGH w jej dążeniu do umacniania pozycji najlepszej uczelni ekonomicznej**.

„SIEDMIU WSPANIAŁYCH, DWUNASTU ODWAŻNYCH...”

Dwadzieścia wybitnych firm, oddanych przyjaciół SGH z różnych branż, zjednoczonych w jednym celu. Obecnie to oni tworzą Klub Partnerów SGH. Możemy ich zgrupować w zaprezentowanych poniżej kategoriach.

Współzałożyciele

Bank Pekao S.A.
EY
GPW
P&G

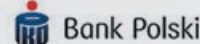
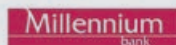

Bank Pekao

Wieloletnia współpraca

Bank Millennium
DB Schenker
Deloitte
ING Bank Śląski
KPMG
L'Oréal Polska
Mastercard
McKinsey&Company
PKO Bank Polski
PwC
PZU
Santander Bank Polska

Wszystkie te firmy razem i każda osobno, realizując swoje strategie biznesowe, współpracują z SGH na minimum czterech płaszczyznach: **employer branding i rekrutacja, edukacja i nauka, wzmacnianie potencjału SGH oraz projekty społeczne**. Jak powiedział prorektor SGH prof. Marian Geldner w wywiadzie w 1998 r.: „Potrzebna jest wymiana informacji ze świata praktyki gospodarczej, ze świata biznesu ze Szkołą Główną Handlową jako instytucją edukacyjną [...], która dostosowuje profil absolwenta szkoły jeszcze doskonale do potrzeb gospodarki. To służy firmom, które zatrudniają naszych absolwentów, to służy także naszym absolwentom w kształtowaniu ich karier zawodowych [...]. Jednym z mierników jakości naszej pracy jest jakość absolwenta, ale także ścieżka jego kariery, jak szybko on awansuje, jakie stanowiska zajmuje w praktyce gospodarczej [...]”. Ponadczasowość tej wypowiedzi, jej aktualność oraz dojrzałość będą stanowiły nasze motto również za kolejne 20 lat!

Victor Hugo mawiał, że „przyszłość ma wiele nazw. Dla słabych oznacza nieuchronność, dla bojaźliwych nieznaną, zaś dla odważnych oznacza szansę”. Myśląc o przyszłości Klubu Partnerów SGH, chcemy widzieć same szanse. Szanse na dalszą współpracę, szanse na nowe projekty czy wreszcie szanse na rozwój, by móc sprostać stale rosnącym oczekiwaniom zarówno biznesu, jak i naszych studentów. Mówi się, że do odważnych świat należy – zatem świat jest nasz! 📌

PATRYCJA DUTKIEWICZ, menedżer ds. współpracy z biznesem, Centrum Współpracy z Biznesem SGH

FOT. ARCHIWUM SGH

↑ Uczestnicy uroczystej gali 20-lecia Klubu Partnerów SGH, 10 stycznia 2019 r.

„KARTKA Z KALENDARZA”

Cofnijmy się na chwilę kilka w czasie do **1998 r.**, kiedy to **rektor prof. Janina Jóźwiak** wraz z **12 firmami** powołała do życia Klub Partnerów SGH...

Początkowo ideą przyświecającą temu przedsięwzięciu było stworzenie forum konsultacji w zakresie kształtowania systemu nauczania, tak aby odpowiadał on na potrzeby biznesu. Porozumienie o **Partnerstwie dla Rozwoju SGH** podpisały **3 kwietnia 1998 r.**:

- Asea Brown Boveri sp. z o.o.
- A.T. Kearney sp. z o.o.
- **Bank Polska Kasa Opieki S.A. – Grupa Pekao S.A.**
- **Ernst&Young S.A.**
- „Gazeta Bankowa”
- **Giełda Papierów Wartościowych S.A.**
- Henkel Polska S.A.
- Kraft Jacobs Suchard Polska sp. z o.o.
- Petrochemia Płock S.A.
- Polski Bank Rozwoju S.A.
- Polskie Linie Lotnicze LOT S.A.
- **Procter&Gamble Operations Polska S.A.**

Cztery z tych firm od 20 lat pozostają w Klubie Partnerów SGH, wspierając nas nieustannie zarówno swą wiedzą, jak i doświadczeniem. I choć logotypy niektórych firm nie wiszą obecnie na mosiężnej tabliczce obok wejścia do Rektoratu, to nadal te organizacje pozostają sprzymierzeńcami uczelni i wspierają jej rozwój na wielu płaszczyznach (np. firma Henkel).

Dołączyli do
nas w 2018 r.
Microsoft
Samsung Electronics

Najmłodszy stażem
JSW S.A.
TPA Poland

FOT. ARCHIWUM SGH (5)

NASZE GRADUACJE

 HUBERT BERTER

TOGA I BIRET **TO NIE JEST META.**

” SGH chce być obecna na różnych etapach waszej drogi zawodowej i życiowej – jako wsparcie merytoryczne i jako grupa dobrych przyjaciół.

— prof. Marek Rocki, JM Rektor Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie

A tmosfera była podniosła, słowa przemówień namaszczone, a nieustające brawa, które dały się słyszeć aż na korytarzach uczelni, stanowiły sygnał, że oto kolejna grupa absolwentów Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie może rozpocząć nowy rozdział w życiu. Choć jest elementem uczelnianej tradycji od wielu lat, ceremonia znana wtajemniczonym jako graduacja co roku na nowo wydaje się wyjątkowa, niepowtarzalna i niezapomniana. Nie inaczej było 1 grudnia 2018 r., gdy 244 nowych licencjatów i magistrów ubranych w uroczyste togi i birety odebrało ciężko wypracowane dyplomy z rąk Jego Magnificencji Rektora prof. Marka

Rockiego przy gromkim aplauzie zgromadzonych w auli rodzin i przyjaciół.

CEREMONIA

Mimo cyklicznego charakteru każda graduacja jest jedyna w swoim rodzaju. Potwierdziło się to również tym razem, także za sprawą pierwszej w historii przemowy studenckiej w języku angielskim. W imieniu koleżanek i kolegów głos zabrał Mehsam Ali Chaudhry, który w żywiołowym, iście amerykańskim stylu przywoływał wspomnienia bezsennych nocy i „wylanej krwi i potu” oraz przypominał, że „studiowanie na najlepszym uniwersytecie ekonomicznym w Polsce to przywilej, który nie każdemu przypada w udziale”.

W języku polskim absolwentów reprezentowała Marta Brzegowa, która zaznaczyła bogactwo pozanaukowej oferty uczelni: „Wiedzę merytoryczną można łatwo uzupełnić o cenne doświadczenia dzięki działalności w organizacjach, partycypacji w konkursach czy wyjazdom na zagraniczne uczelnie”. Doskonałym podsumowaniem tej części ceremonii były jej pożegnalne słowa skierowane do kolegów i koleżanek: „Realizujemy marzenia, dążymy do doskonałości, nie zrażamy się potknięciami i nie zapominamy o przynoszeniu chluby Szkole Głównej Handlowej”.

Rektor objaśniał natomiast, czym SGH reprezentuje się za dokonania najświeższym reprezentantem uczelnianej wspólnoty: „Za pracę i pasję SGH wynagradza was dyplomem cieszącym się najwyższym uznaniem pracodawców, twórców rankingów i komisji akredytacyjnych”. Podziękował również rodzinom, zaznaczając, iż to właśnie „ich wsparciu, determinacji, trzeźwej ocenie perspektyw i życiowemu doświadczeniu” studenci zawdzięczają swój sukces. Na koniec zapowiedział, aby świeżo upieczeni absolwenci pozostali w SGH-owskiej wspólnotcie w ramach Klubu Absolwentów SGH i innych organizacji absolwentkich. Jak mówił prof. Rocki, graduacja „to nie jest meta ani pożegnanie”.

CO TERAZ?

Przed absolwentami otwierają się niezliczone możliwości. Niektórzy wybiorą długo wyczekiwaną karierę w wymarzonej specjalizacji, inni postanowią kontynuować ścieżki rozwoju w firmach, które jeszcze w czasie studiów zabiegały o ich uwagę. Wielu zapewne zdecyduje się kontynuować edukację na szczeblu magisterskim lub doktorskim czy też połączyć ją z pracą zawodową w najlepszych firmach operujących na rynku krajowym i globalnym.

Niezależnie od ich wyborów wszystkim absolwentom życzymy wszelkiej pomyślności. 🍀

“However, regardless of what you choose to pursue in life, ALWAYS remain humble. NEVER forget where you started and the people who supported us along the way.

Mehsam Ali Chaudhry

W poszukiwaniu struktur dla dobra publicznego

 LIDIA JASTRZĘBSKA

UROCZYSTOŚĆ WRĘCZENIA DYPLOMU
DOKTORA HONORIS CAUSA SGH PROF.
PAULOWI H. DEMBIŃSKIEMU.

✦ 16 stycznia 2019 prof. Paul H. Dembiński, wybitny ekonomista, odebrał tytuł doktora honoris causa SGH. Profesor Paul. H. Dembiński jest 29 osobą wyróżnioną tym tytułem.

Twórczość naukowa profesora Paula H. Dembińskiego wywarła trwały wpływ na dostrzeganie aspektów społecznych w naukach o finansach. Jest jednym z najwybitniejszych ekonomistów finansistów przełomu XX i XXI wieku, o dorobku intelektualnym mającym szczególnie wkład w rozwój oraz kształtowanie nowoczesnego, społecznego wizerunku finansów na arenie międzynarodowej – przedstawiał w laudacji doktora h.c. prof. zw. dr hab. Janusz Ostaszewski.

Na zamiłowanie do eksploracji naukowej, wybitne osiągnięcia naukowe, wzorcową postawę etyczno-moralną prof. Dembińskiego zwracają uwagę wszyscy powołani przez Senat SGH recenzenci w przewodzie doktora h.c. – Jest wybitną postacią współczesnych nauk społecznych, łączy w swoich badaniach oraz działaniach w praktyce gospodarczej i *pro bono* zagadnienia ekonomiczne, polityczne, filozoficzne i etyczne. Tak wieloaspektowe podejście do badania współczesności wniosło istotny wkład w sposób postrzegania rzeczywistości gospodarczej, a w szczególności finansów – opisuje dorobek naukowy prof. Paula Dembińskiego prof. dr hab. Małgorzata Iwanicz-Drozdowska z Instytutu Finansów SGH,

podkreślając, że w jego pracach przyczyny załamania w sferze finansów są ukazywane z odmienniejszą niż u pozostałych badaczy perspektywą, co czyni je unikalnymi, a sformułowane przez profesora postulaty i rekomendacje powinny służyć przededefiniowaniu roli finansów w kierunku budowania wspólnego dobra dla społeczeństw, a nie wzmacniania pozycji wąskiej grupy beneficjentów. Prof. dr hab. Krzysztof Opolski z UW podkreśla: – Profesor Dembiński jest człowiekiem otwartym intelektualnie, wrażliwym, refleksyjnym, solidnym naukowo, o niespotykanej aktywności intelektualnej łączącej wiedzę teoretyczną z doświadczeniami praktycznymi, używanymi w trakcie realizacji projektów i analiz finansowych.

Praca zawodowa prof. Dembińskiego ma typowy wymiar akademicki: od asystenta na Wydziale Ekonomii Politycznej Uniwersytetu w Genewie (1979–1982), przez adiunkta (1983–1991), do profesora (*associated professor*), kierownika Katedry Strategii i Konkurencji Międzynarodowej na Wydziale Nauk Ekonomiczno-Społecznych Uniwersytetu we Fryburgu, gdzie pracuje do dziś. Wykłada również regularnie w Mediolanie i w Genewie.

W 1979 r., jako asystent na Wydziale Ekonomii Politycznej Uniwersytetu w Genewie, napisał dysertację dotyczącą ujęcia teoretycznego i empirycznego kwestii handlu zagranicznego i długu krajów socjalistycznych. Po uzyskaniu stopnia doktora w 1982 r. kontynuował badania dotyczące gospodarek centralnie planowanych. W 1988 r. w publikacji poświęconej ogólnej teorii logiki gospodarki planowej przedstawił trzy główne dylematy, w jakie uwikłany był ten model gospodarczy: dylematy roli pieniądza, statusu przedsiębiorstwa i mechanizmu alokacji, na które nakładały się trzy rosnące siły nacisku, czyli presja społeczna, presja zbrojeniowa i presja wierzycieli zagranicznych.

„Dzisiejsza uroczystość wzrusza mnie w sposób specjalny dlatego, że ma miejsce tutaj, w Warszawie, w SGH. Zawsze czułem się warszawiakiem, mimo że ponad pół wieku temu to miasto opuściłem, jeszcze jako chłopiec w krótkich spodenkach. W jakimś sensie życie zatoczyło koło i dziś wracam do początku. Dlatego też honor, jaki czyni mi Szkoła Główna Handlowa w Warszawie, ma dla mnie specjalne znaczenie.

Z wystąpienia doktora honoris causa prof. Paula H. Dembińskiego.

Wraz z upadkiem komunizmu skoncentrował się na prywatyzacji, istotnym zagadnieniu dla okresu transformacji ustrojowo-gospodarczej. Od początku lat 90. do dziś ważne miejsce w jego działalności naukowej i społecznej zajmuje problematyka roli finansów we współczesnej gospodarce. – To właśnie poglądy na temat roli finansów, finansjalizacji oraz globalizacji są najbardziej znane polskim ekonomistom i finansistom, dla których mogą (i powinny) stanowić drogowskazy dla ukształtowania odpowiednich postaw etycznych – podkreśla prof. Iwanicz-Drozdowska. Wśród publikacji tego nurtu należy wskazać trzy wyróżniające się: *Finanse po zawale*; *Kryzys ekonomiczny i kryzys wartości*, przygotowana wspólnie z prof. Simoną Berettą oraz *Etyka i odpowiedzialność w świecie finansów*.

W centrum zainteresowań prof. Dembińskiego znajdowała się finansjalizacja, która istotnie zmieniła życie społeczne, odchodząc od relacji ku transakcjom. Krytycznemu spojrzeniu na taką przemianę towarzyszyło kluczowe pytanie: czy działalność finansowa powinna być służebna, czy sama kreować rzeczywistość? Jako remedium prof. Dembiński zaproponował wspieranie trwałych relacji, zmianę sposobu wynagradzania, który do globalnego kryzysu finansowego dokładał agresywne zawieranie transakcji oraz przemianę

– Prof. Dembiński daje nam lekcję, że etyczność to[...] integralny składnik odnawiającej się ekonomii – mówił podczas uroczystości rektor SGH prof. Marek Rocki. Podziękował honorowemu doktorowi „za tę naukę, że transakcje finansowe zawierane na wszystkich prywatnych i publicznych poziomach nie dotyczą jedynie abstrakcyjnego systemu, ale niosą w sobie część odpowiedzialności etycznej”.

”Przez całą moją karierę nie bardzo trzymałem się myślenia paradygmatycznego, muszę to przyznać. Może właśnie to naiwne spojrzenie out of the box pozwoliło mi dostrzec – przy pomocy wielu przyjaciół i kolegów – załączki aż dwóch kryzysów w ciągu mojej naukowej działalności: byłem świadkiem upadku gospodarki planowanej oraz ostatniego kryzysu finansowego.

Z wystąpienia doktora honoris causa prof. Paula H. Dembińskiego.

roli finansów od mamiącej ku służebnej, aby nie tworzyć iluzji bezpiecznej, świetlanej przyszłości, która może legnąć w gruzach.

Kierunki działań, które miałyby poprawić sytuację w zakresie etyki działalności finansowej, wskazał w książce *Etyka i odpowiedzialność w świecie finansów*. Punktem centralnym jest znalezienie „dróg działania, które mogą pogodzić społeczeństwo, realną gospodarkę i finanse” w celu „przywrócenia pewnej dozy roztropności i rozwagi – czyli realizmu – sektorowi finansowemu”. Za najważniejsze uznał urealnienie oczekiwań względem finansów wraz z podkreśleniem, że powinny być składane tylko odpowiedzialne obietnice, których realizacja – w świetle posiadanej wiedzy – jest wysoce prawdopodobna, a także podkreślenie istoty wspólnoty ryzyka, wzmocnienie relacji osobistych w miejsce ich automatyzacji, uproszczenie funkcjonowania finansów z uwzględnieniem wielkości sektora finansowego, struktur organizacyjnych, neutralnego systemu bodźców oraz kultury instytucji finansowych; zmiany sposobu nauczania finansów na szczeblu akademickim, z uwzględnieniem umiejscowienia wniosków wypływających z modeli finansowych w kontekście interdyscyplinarnym.

Poza działalnością akademicką prof. Dembiński od 1989 r. do dziś współtworzy z dr. Alaniem Schoenenbergerem niezależny instytut

badan ekonomicznych Eco Diagnostic w Genewie. Jego dziełem autorskim jest utworzenie Fundacji Obserwatorium Działalności Finansowej, którą kieruje od 1996 r., z misją określania roli sektora finansowego w rozwoju wspólnego dobra. Z tą instytucją jest szczególnie identyfikowany w Polsce. Jest prezesem Międzynarodowego Stowarzyszenia na rzecz Chrześcijańskiego Nauczania Społecznego i członkiem Rady Naukowej watykańskiej Fundacji Centesimus Annus.

WĄTEK POLSKI

Jest to doktorat szczególny – zwraca uwagę promotor – ponieważ najwyższą godność akademicką SGH przyznaje ekonomiście urodzonemu w 1955 r. w Krakowie, który wędrując po świecie, rozwijał i nadal rozwija naukę o finansach, nigdy nie zapominając o swoich polskich korzeniach. Mając obywatelstwo szwajcarskie, jest zawsze dumny z tego, że urodził się w Polsce, gdzie spędził piękne dzieciństwo i młodość. Ten polski wątek podejmują recenzenci. Prof. dr hab. Małgorzata Iwanicz-Drozdowska: – Warte podkreślenia jest zainteresowanie [...] sprawami Polski, zarówno międzywojennej, jak i współczesnej, z perspektywy umożliwiającej swobodę dyskusji i wyrażania poglądów, w tym krytyki istniejącego systemu gospodarczego. A prof. dr hab. Jan Głuchowski z Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu dodaje: – Na szczególne podkreślenie zasługuje okoliczność, że na każdym etapie rozwoju naukowego za granicą profesor świadomie nawiązywał do polskich spraw. „Wątki polskie” wielokrotnie pojawiają się w autobiografii *Moja wędrówka* prof. Dembińskiego, m.in.: „W 1976 roku zostałem studentem IUHEI. [...] Te dwa lata w IUHEI pozwoliły mi utrzymywać intelektualny kontakt z polską tematyką: zajmowałem się Piłsudskim i jego ideą federalizmu, a także kwestiami gospodarczymi – ładem i historią stosunków walutowych, traktatem helsińskim i podejściem do niego zachodniej prasy”.

gazetaSGHplus

Album poświęcony sylwetce profesora Paula Dembińskiego wydany nakładem Oficyny Wydawniczej SGH jest dostępny na stronie www.sgh.waw.pl/gazeta.

Wizyta wicepremiera Jarosława Gowina w SGH

O DOŚWIADCZENIACH
ZWIĄZANYCH
Z WDRAŻANIEM
**REFORMY I PLANACH
INWESTYCYJNYCH** SGH.

Na zaproszenie rektora SGH, prof. Marka Rockiego, 22 stycznia 2019 r. naszą uczelnię odwiedził wicepremier RP, minister nauki i szkolnictwa wyższego Jarosław Gowin. W spotkaniu udział wzięli także prorektor ds. nauki i zarządzania prof. Piotr Wachowiak oraz kanclerz dr Marcin Dąbrowski. Władze uczelni podziękowały ministrowi za dofinansowanie budowy gmachu naukowo-dydaktycznego przy ul. Batorego. Dotacja na ten cel wynosi 30 mln zł. Rozmowa dotyczyła także spraw bieżących związanych z wdrażaniem nowej ustawy *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce*.

„Szkoła Główna Handlowa antycypowała rozwiązania, które legły u podstaw Konstytucji dla Nauki, i od blisko 30 lat jest w Polsce liderem rozwiązań gwarantujących podnoszenie poziomu kształcenia studentów oraz badań naukowych. Życzę, by duch doskonałości i wytrwałości w formowaniu elit młodego pokolenia zawsze przyświecał SGH.

Napisał w księdze pamiątkowej wicepremier Jarosław Gowin.

25 dni konsultacji

 MICHAŁ KULBACKI

KONSULTACJE STUDENCKIE: 25 DNI KONSULTACJI NA 25-LECIE REFORMY SGH.

Na inauguracji roku akademickiego 2018/2019 (3 X 2018 r.) podczas tradycyjnego przemówienia przewodniczącego Samorządu Studentów SGH zapowiedziałem konsultacje studenckie z okazji 25-lecia mijającego od reformy SGH. Była to reforma, która na naszej uczelni przekształciła wydziały w kolegia. Dobrą okazją do przeprowadzenia takich konsultacji było również wejście w życie nowej ustawy *Prawo o nauce i szkolnictwie wyższym*, która w pełni zacznie obowiązywać 1 października 2019 r. Aby dostosować się do niej, musimy wypracować m.in. nowy statut uczelni, nowy regulamin studiów oraz nowy regulamin przyznawania pomocy materialnej. Wierzymy, że to dobry czas, aby się zastanowić, jakie zmiany powinni zaproponować studenci.

Konsultacje trwające 25 dni to był bardzo intensywny czas: przeprowadziliśmy badanie ankietowe oraz szereg spotkań ze studentami i organizacjami studenckimi. Chciałbym bardzo serdecznie podziękować wszystkim osobom, które wzięły udział w konsultacjach i wyraziły swój pogląd na temat silnych i słabych stron naszej uczelni oraz zaproponowały inicjatywy mające poprawić jakość studiowania w SGH.

W ankiecie wzięło udział ponad 500 studentów. Była to ankieta wielokrotnego wyboru, podzielona na trzy sekcje – jakość kształcenia, infrastrukturę i administrację oraz możliwości rozwoju. W każdej z sekcji studenci mogli wskazywać rozwiązania, które według nich stanowią wartość dodaną SGH i pozytywnie wpływają na studiowanie oraz takie, które uważają za wymagające zmiany. Na bazie udzielonych odpowiedzi przeprowadziliśmy spotkania – najpierw z przedstawicielami organizacji studenckich i kół naukowych działających na uczelni, a później ze studentami. Omówiliśmy wyniki ankiety, wspólnie zastanowiliśmy się nad interpretacją niektórych wyników i wyciągnęliśmy wnioski oraz

rekomendacje dla Samorządu Studentów SGH. By pogłębić wnioski, utworzyliśmy dodatkowe ankiety dla wybranych grup fokusowych i na podstawie tego wszystkiego opracowaliśmy dwie listy – kwestii, które studenci najbardziej cenią sobie w SGH oraz kwestii, które wymagają poprawy bądź reorientacji. Chcemy w nadchodzących miesiącach wspierać rozwiązania wpływające na pozytywny odbiór uczelni przez studentów oraz wpływać na zmianę obszarów wskazanych jako niedziałające prawidłowo.

Poniżej przedstawiam wnioski płynące z konsultacji.

JAKOŚĆ KSZTAŁCENIA

W obszarze jakości kształcenia najbardziej pozytywnie (82,6% wskazań) oceniony został system umożliwiający zaliczenie przedmiotów za większą liczbę niż 30 punktów ECTS w semestrze. Bardzo pozytywnie (58% ankietowanych) wypadł również system swobodnego wyboru wykładów oraz tok studiów złożony z przedmiotów podstawowych i kierunkowych (48,6% studentów). Pokazuje to, że studenci SGH szczególnie cenią sobie możliwość elastycznego kształtowania toku studiów. Podczas spotkań ze studentami dowiedzieliśmy się, że część biorących udział w konsultacjach wybrała studia w SGH ze względu na możliwość wyboru kierunku dopiero po I roku studiów, a także zmiany decyzji do końca trzeciego semestru.

Za kwestie wymagające najpilniejszej zmiany zostały uznane treści przekazywane na zajęciach (58% wskazań). Podczas spotkań panowała jasność co do tego, że przede wszystkim nieaktualność i (nie)przydatność treści stanowi tutaj problem. Mamy nadzieję, że na możliwość aktualizacji sylabusów pozytywnie wpłynie nowy kształt ankiety oceniającej wykładów (opracowanej przy udziale Samorządu Studentów SGH).

W ramach jakości kształcenia studenci negatywnie ocenili dostosowanie metod prowadzenia zajęć do specyfiki przedmiotu (53,7% ankietowanych). Studenci wskazywali na potrzebę prowadzenia bardziej interaktywnych form zajęć, a w szczególności większą liczbę *case study* rozwiązywanych podczas zajęć. Część (35,4%) studentów wskazała także na konieczność poprawy funkcjonowania mechanizmu wyboru przedmiotów i wykładów poprzecz Wirtualny Dziekanat. Studenci zauważyli również, że znaczącym ułatwieniem byłaby publikacja przed I etapem wyboru przedmiotów ogólnego harmonogramu pasm zajęciowych.

więcej informacji

- samoradzsggh.pl
- samoradstudentowsgh
- samoradzsggh

” Wyniki konsultacji studenckich będą dla Samorządu Studentów SGH drogowskazem przy pracach nad nowym statutem, regulaminem studiów i innymi aktami prawnymi oraz nad zmianami wprowadzanymi w najbliższym czasie przez władze uczelni.

Michał Kulbacki, przewodniczący Samorządu Studentów SGH

INFRASTRUKTURA I ADMINISTRACJA UCZELNI

W obszarze ankiety dotyczącym infrastruktury i administracji uczelni studenci najlepiej (61,7%) ocenili wyposażenie i dostępność biblioteki. Pozytywnie oceniono również infrastrukturę internetową w budynkach SGH (45,6%) oraz wyposażenie sal wykładowych (32,6%).

Elementy, które według studentów w tym obszarze wymagają najpilniejszej zmiany, to funkcjonowanie Wirtualnego Dziekanatu (aż 74,6% wskazań). Według ankietowanych (66,8%) pilnej zmiany wymaga także poziom obsługi w administracji oraz system informowania o ważnych terminach i formalnościach (54,1% studentów). Ze spotkań i dyskusji z grupami fokusowymi można wnioskować, że konieczne jest usprawnienie polityki informacyjnej. Dotyczy to przede wszystkim informowania z większym wyprzedzeniem o godzinach rektorskich (zawsze przynajmniej z regulaminowym 7-dniowym wyprzedzeniem), o terminie deklaracji wyboru wykładowców na kolejny semestr, publikacji harmonogramu zajęć w kolejnym semestrze oraz harmonogramu sesji egzaminacyjnych. Doceniamy poprawę, która dokonała się w aspekcie ostatniego z wymienionych harmonogramów, jednak studenci zwracają uwagę, że komfort studiowania znacząco podniosłaby publikacja z wyprzedzeniem harmonogramów sesji poprawkowych. Idealnym rozwiązaniem byłaby nawet publikacja harmonogramów obu sesji w jednym terminie (np. 14 lub 21 dni przed I terminem sesji). W zakresie polityki informacyjnej poprawy wymaga również informowanie o nieobecnościach prowadzących. Wydaje się, że warto, aby wszyscy wykładowcy wysyłali informację o swoich nieobecnościach poprzez maila uczelnianego, a także poprzez wiadomości SMS.

MOŻLIWOŚCI ROZWOJU STUDENCKIEGO

W trzecim obszarze najbardziej pozytywnie oceniona została oferta organizacji studenckich i kół naukowych (82,3% studentów). Bardzo dobry wynik (67,9%) osiągnęła też oferta wymian międzynarodowych. Pozytywnie (51,1%) oceniono bazę staży, praktyk i ofert pracy dostępną za pośrednictwem uczelni, a także (taki sam wynik) ofertę przedmiotów prowadzonych w językach obcych.

FOT. ARCHIWUM SGH

Warto wymienić w tym miejscu zajęcia w formule *intensive seminars*, które od zeszłego roku akademickiego prowadzone są przez zagranicznych profesorów wizytujących naszą uczelnię.

W omawianym obszarze wskazano jako wymagający najpilniejszej zmiany system przyznawania stypendiów rektora (47,9% badanych). O negatywnej ocenie decyduje przede wszystkim brak współczynnika korygującego, co ujemnie wpływa na miarodajność systemu przyznawania stypendiów. Współczynnik wykorzystywany do końca roku akademickiego 2016/2017 do liczenia średniej stypendialnej uwzględniał poziom trudności przedmiotu na podstawie średniej ocen u danego wykładowcy i odnosił to do średniej ze wszystkich wykładowców z danego przedmiotu. Współczynnik zniknął ze względu na brak możliwości jego samodzielnego policzenia przez studenta. Rozwiązaniem, które ma zobiektywizować przydzielanie stypendiów, jest wchodząca w życie standaryzacja przedmiotów podstawowych i kierunkowych. Ma ona pozwolić na bardziej obiektywne sprawdzanie wiedzy nabytej na danym przedmiocie, a przez to uczynić średnią bardziej porównywalną.

Negatywnie (35,5% wskazań) oceniony został system rekrutacji na wymianę międzynarodową. Problemem jest tutaj przede wszystkim różny stopień surowości oceniania przy sprawdzaniu testów językowych. Dzieje się tak, ponieważ mimo standaryzacji samej treści testu oceny dokonuje lektor bądź lektorka danej grupy językowej, co często ma znaczący wpływ na uzyskany wynik. W tym kontekście warto pomyśleć o standaryzacji oceniania testów językowych.

SWOBODNE WYPOWIEDZI STUDENTÓW

W polu swobodnej wypowiedzi w ankiecie, a także w trakcie spotkań studenci wskazywali również, że preferowaliby mniejszą liczbę przedmiotów, ale za większą liczbę punktów ECTS. Pozwoliłoby się to w większym stopniu skupić na treściach nauczanych na poszczególnych przedmiotach i zwiększyłoby komfort podczas sesji egzaminacyjnej – obecnie studenci realizujący wymagane minimalnie 30 punktów ECTS w ciągu semestru mają aż dziesięć egzaminów. Władze dostrzegają tę potrzebę, o czym świadczy zmiana przedmiotów dotychczas ocenianych za 1,5 punktu ECTS na przedmioty za 3 punkty ECTS. Utrzymanie tego kierunku również w odniesieniu do „większych” przedmiotów wydaje się jak najbardziej uzasadnione.

Studenci w trakcie wszystkich faz konsultacji wskazywali także na ograniczenie związane z liczbą bezpłatnych punktów ECTS dostępnych w ramach toku studiów. Rozpoczynający studia od roku akademickiego 2017/2018 mają do dyspozycji 6 dodatkowych punktów ECTS zamiast dotychczasowych 30 punktów ECTS ponad obowiązkowe 180 pkt. i 120 pkt. odpowiednio na studiach licencjackich i magisterskich. Powoduje to często brak możliwości realizacji dwóch specjalizacji w ramach kierunku, a także znacząco ogranicza wybór przedmiotów konkursowych, co zmniejsza wpływ na kształtowanie ścieżki rozwoju w trakcie studiów.

WNIOSKI

Podsumowując wyniki konsultacji studenckich, można zauważyć kluczowe cechy, które studenci najbardziej cenią w SGH. Są nimi: elastyczność, duża swoboda i możliwości wyboru. Te walory uczelni zdecydowanie zasługują na wsparcie i dalsze rozwijanie. W tym kontekście wspomniane

ograniczenie możliwości realizowania bezpłatnej nadmiarowej liczby punktów ECTS z 30 punktów do 6 punktów wydaje się rozwiązaniem nietrafionym i rzuca cień na elastyczność oferowaną studentom. Prowadzimy na ten temat rozmowy z władzami i staramy się o dodatkową pulę punktów ECTS dla kilkunastu procent najlepszych studentów.

W trakcie konsultacji w obszarze jakości kształcenia szczególnie negatywnie zostały ocenione aktualność treści przekazywanych na zajęciach oraz formy prowadzenia zajęć. W tym miejscu warto podkreślić, że pozytywnym trendem jest coraz większa liczba warsztatów realizowanych wspólnie z firmami, od tego roku akademickiego takie warsztaty (z firmą Samsung) będą ogólnodostępne także na studiach licencjackich.

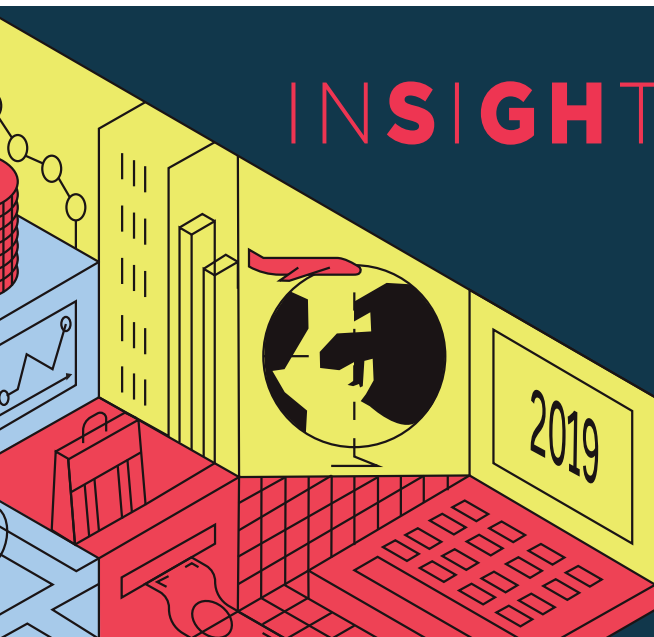
W obszarze infrastruktury i administracji negatywnie ocenione zostały funkcjonowanie Wirtualnego Dziekanatu oraz polityka informacyjna uczelni. W obszarze możliwości rozwoju na uczelni studenci negatywnie zaopiniowali przede wszystkim system przyznawania stypendiów rektora oraz system rekrutacji na wymiany międzynarodowe.

Deklarujemy otwartość na merytoryczną dyskusję o możliwościach poprawy rozwiązań działających na naszej uczelni, które zostały ocenione negatywnie. Wyniki konsultacji studenckich będą dla Samorządu Studentów SGH drogowskazem przy pracach nad nowym statutem, regulaminem studiów i innymi aktami prawnymi oraz nad zmianami wprowadzanymi w najbliższym czasie przez władze uczelni. Wierzmy, że dzięki konsultacjom lepiej poznaliśmy potrzeby studentów i będziemy mogli w skuteczny sposób zabiegać o ich interesy.

MICHAŁ KULBACKI, przewodniczący Samorządu Studentów SGH

W badaniu ankietowym przeprowadzonym przez Samorząd Studentów SGH wzięło udział ponad 500 studentów.

INSIGHT

analizy
podsumowania
prognozy

PISMO SZKOŁY GŁÓWNEJ HANDLOWEJ W WARSZAWIE

POBIERZ PDF: www.sgh.waw.pl/gazeta

CZYTAJ ONLINE: www.issuu.com/GazetaSGH

NAPISZ DO NAS: gazeta@sgh.waw.pl

Jedna praca – dwa wymiary

Twórz z nami jedną z najnowocześniejszych instytucji finansowych w Europie. Realizuj się w swojej specjalizacji i jednocześnie naprawdę pomagaj innym. W PZU możesz działać w projektach dużej skali, które ratują życie, pomagają odzyskać spokój i radość.

PZU. Taka praca ma sens.

Więcej na pzu.pl/kariera

Profesor Zbigniew Landau (1931–2018)

ANDRZEJ ZAWISTOWSKI

W piątkowy poranek 23 listopada 2018 r. do Katedry Historii Gospodarczej i Społecznej SGH dotarła smutna wiadomość – zmarł wieloletni jej kierownik prof. Zbigniew Landau. Wraz z odejściem Profesora został zamknięty ważny etap dziejów nie tylko Katedry, ale też badań nad polską historią gospodarczą.

Zbigniew Landau całe życie związany był z Warszawą. Urodził się 18 stycznia 1931 r. Jego ojciec Władysław był urzędnikiem Ministerstwa Skarbu, ale także pracował naukowo w Instytucie Gospodarstwa Społecznego. Ojciec Profesora zmarł w 1933 r., małego Zbigniewa wychowywała więc tylko matka – Irena, nauczycielka w szkołach powszechnych.

Wybuch wojny zastał Zbigniewa jako ucznia szkoły powszechnej – uczęszczał do niej do 1943 r. Był także uczniem tajnych kompletów. Po zakończeniu wojny kontynuował naukę i w 1949 r. zdobył, choć dopiero za drugim podejściem, świadectwo dojrzałości.

W tym samym roku Zbigniew wstąpił do Szkoły Głównej Planowania i Statystyki, czyli właśnie upaństwowionej SGH. Studiował na Wydziale Planowania Finansowego (następnie Wydział Finansów). W indeksie przyszłego profesora zdecydowanie przeważały oceny bardzo dobre i dobre. Wśród tych pierwszych była też piątka z historii gospodarczej, wstawiona ręką prof. Andrzeja Grodka. Przyszły profesor w 1955 r. z wynikiem bardzo dobrym złożył egzamin magisterski.

Karierę dydaktyczną i naukową rozpoczął dwukrotnie. Po raz pierwszy już w 1950 r., gdy jeszcze jako student został zastępcą asystenta w Katedrze Materializmu Dialektycznego i Historycznego. Przygoda ta trwała jednak tylko rok. Po raz drugi pracownikiem SGPiS został w 1954 r., wciąż będąc jeszcze studentem. Było to także stanowisko zastępcy asystenta, tym razem w Katedrze Historii Gospodarczej. Jej szef prof. Grodek tak charakteryzował swojego asystenta: „Pracownik bardzo zdolny, wybijający się [...]”.

Jego praca dyplomowa przeznaczona jest do druku w zeszytach naukowych SGPiS. Również praca magisterska jest na dobrym poziomie. [...] Zapowiada się na dobrego pracownika naukowego”.

Jeden z najznamienitszych polskich historyków gospodarki nie pomylił się w swojej ocenie. Zbigniew Landau już w 1956 r. otworzył przewód doktorski pod kierunkiem – a jakże! – prof. Grodka. Niestety, promotor zmarł przed ukończeniem pracy doktorskiej, więc dysertacja została obroniona w 1960 r. pod kierunkiem prof. Witolda Kuli. W 1964 r. Zbigniew Landau był już samodzielny pracownikiem nauki – otrzymane stanowisko docenta było wynikiem obronionej rok wcześniej habilitacji. Wreszcie w 1973 r. został profesorem nadzwyczajnym, a w 1980 – profesorem zwyczajnym.

Tak szybka kariera naukowa była efektem znakomitych rezultatów prac badawczych i podsumowujących ich publikacji. Trudno w krótkim tekście streścić dorobek naukowy Profesora – jest on znaczny zarówno w wymiarze liczbowym, jak i w wymiarze merytorycznym. Zasadniczo prof. Landau skupiał się wokół dwóch zakresów tematycznych: międzywojnia i okresu Polski Ludowej. Były to zarówno opracowania monograficzne, jak i niezwykle cenione dzieła syntetyczne. W latach 60. ukazały się prace: *Polskie zagraniczne pożyczki państwowe 1918–1926* i *Plan stabilizacyjny 1927–1930. Geneza, założenia, wyniki*. W 1986 r. Profesor opublikował niewielką, ale ważną książkę *Etapy rozwoju gospodarczego Polski Ludowej*. W latach 90. prof. Landau był autorem lub

Zbigniew Landau
w latach 1949–1955
studiował na Wydziale
Planowania Finansowego
Szkoły Głównej Planowania
i Statystyki w Warszawie.
Fotografia pochodzi
z indeksu Profesora.

współautorem serii monograficznych opracowań najważniejszych polskich banków: Pocztowej i Powszechnej Kasy Oszczędności, Banku Gospodarstwa Krajowego, Banku Handlowego w Warszawie oraz Banku Polska Kasa Opieki S.A. Był także współautorem prac syntetycznych *Historia gospodarcza Polski XIX i XX w.*, *Zarys historii gospodarczej Polski 1918–1939*, a przede wszystkim czterotomowej *Gospodarki Polski międzywojennej 1918–1939*. Jako współautor wydał też fundamentalną *Kronikę lat wojny i okupacji Ludwika Landaua*. Wiele ze wspomnianych wydawnictw powstało we współpracy z Jerzym Tomaszewskim – naukowcy tworzyli niezwykle zgrany duet twórczy. Wspominam tylko niewielki wycinek olbrzymiego dorobku naukowego Profesora – Biblioteka Narodowa odnotowuje w katalogu 67 książek jego autorstwa lub współautorstwa.

Choć życiem zawodowym Profesora była przede wszystkim nauka i dydaktyka, nie uciekał przed uczelnianą działalnością organizacyjną. W latach 1965–1972 kierował Zakładem Najnowszej Historii Gospodarczej Polski w Katedrze Historii Gospodarczej. Od 1975 r. przez trzy lata był prodziekanem ds. nauki na Wydziale Ekonomiczno-Społecznym, a od 1978 do 1981 r. wicedyrektorem uczelnianego Instytutu Ekonomii Politycznej. Krótko, bo niespełna pół roku (X 1966 – II 1967) był dyrektorem Biblioteki Głównej SGPiS. W 1993 r. został powołany na stanowisko przewodniczącego Rady Bibliotecznej Biblioteki Głównej SGH. Funkcję tę sprawował do 2002 r. To tylko niektóre pełnione przez Profesora funkcje.

Spośród nich niewątpliwie najważniejszą było kierowanie Katedrą Historii Gospodarczej i Społecznej. Profesor objął kierownictwo w 1987 r. Był niesamowitym szefem – spokojnym, niewybuchowym, przywiązany do rytuałów, a takimi były cotygodniowe zebrania zespołu, na których pracownicy katedry przedstawiali postępy swoich prac naukowych. Profesor zawsze drobiazgowo czytał przedkładały materiał, nanosił uwagi i komentarze. Wypowiadał się zawsze ciepło, a po spotkaniu przekazywał autorowi egzemplarz ze swoimi notatkami. Dopiero gdy w zaciszu domowym autor zapoznał się z tymi drobiazgowymi uwagami, mógł zrozumieć, że życzliwość w wypowiedzi Profesora była naprawdę daleko posunięta. W 2001 r. uroczystie świętowano 70. rocznicę urodzin Profesora, wydając tom studiów jemu dedykowanych. Było to pierwsze w dziejach Katedry wydawnictwo o takim charakterze.

Profesor Zbigniew Landau Katedrą Historii Gospodarczej i Społecznej kierował do 2002 r. Pracę na SGH kontynuował przez kolejne cztery lata – wrócił m.in. do prowadzenia zarzuconych kilka lat wcześniej wykładów z historii gospodarczej dla studentów I roku. Pomimo zaawansowanego wieku potrafił porwać słuchaczy wciągającą

FOT. ARCHIWUM SGH

opowieścią i klarownym wykładem. Pracę w SGH zakończył, wbrew własnej woli, w 2006 r. Jednak nawet nie będąc formalnie związanym z uczelnią, przez lata był częstym gościem Klubu Profesorskiego w budynku „G”. Zawsze chętnie zapraszał do swojego stolika, pytał o naukowe plany, dzielił się uwagami. Uśmiechnięty, czasami inteligentnie i życzliwie zgryźliwy. Nawet w ostatnich latach, już bardzo chory, potrafił zatelefonować z prośbą o przesłanie do lektury tekstu publikacji właśnie przygotowywanej w katedrze.

Pomimo że prof. Landau całe swoje zawodowe życie związał z SGH, swoją wiedzę i doświadczeniem dzielił się także poza nią. Był zatrudniony w Instytucie Finansów przy Ministerstwie Finansów (1974–1978), Powszechnej Kasie Oszczędności (1990–1992), Narodowym Banku Polskim (1990–1992). Przede wszystkim spełniał się jako pracownik naukowy i wykładowca. W tym charakterze pracował w Wyższej Szkole Turystyki i Hotelarstwa (1994–2001), Wyższej Szkole Handlu i Prawa (1998–2001), wreszcie karierę zakończył jako prorektor do spraw nauki w warszawskiej Wyższej Szkole Działalności Gospodarczej (następnie Uczelnia Warszawska im. Marii Skłodowskiej-Curie).

Mimo tak bogatego życia zawodowego Zbigniew Landau zawsze znajdował czas na sprawę prywatną. W 1955 r. ożenił się z Ireną Barską, a dwa lata później na świat przyszła ich jedyna córka. Dzisiaj prof. Anna Landau-Czajka kontynuuje rodzinne tradycje badań historycznych. Jednak prawdziwą słabością Profesora była trójka wnucząt. Nikogo nie dziwiło, gdy Profesor bawiąc za granicą, uparcie szukał sklepu z muzycznymi nagraniami. Wiedział, że wnuczce nie-samowitą frajdę sprawi rzadka w kraju kaseta zespołu Spice Girls...

Profesora nie ma już wśród nas. Pozostał po nim olbrzymi dorobek naukowy, ale też ciepłe wspomnienia. Wspomnienia, które wywołują uśmiech i wdzięczność... ☺

DR HAB. ANDRZEJ ZAWISTOWSKI, Katedra Historii Gospodarczej i Społecznej, Kolegium Ekonomiczno-Społeczne SGH

† Prof. Zbigniew Landau w otoczeniu pracowników Katedry Historii Gospodarczej i Społecznej SGH świętuje 70. rocznicę urodzin, SGH 2001 r.

Kalejdoskop został opracowany na podstawie materiałów przygotowanych przez Dział Promocji i Rekrutacji i zamieszczonych na stronie internetowej uczelni oraz w mediach społecznościowych SGH, gdzie można przeczytać obszerniejsze artykuły na temat prezentowanych wydarzeń. Kalejdoskop za styczeń–luty 2019 zostanie zaprezentowany w kolejnym numerze „Gazety SGH” (wiosna 2019).

*materiały uzupełniające
prezentujemy również
na stronie*

www.sgh.waw.pl/gazeta

WRZESIEŃ

4–6

RAPORT SGH NA FORUM EKONOMICZNYM

W trakcie XXVIII Forum Ekonomicznego w Krynicy, w dniu inauguracji, eksperci ze Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie zaprezentowali raport, w którym przedstawili wybrane wyzwania stojące przed krajami regionu, wymagające dyskusji i działań w trosce o gospodarczą przyszłość i perspektywy dalszego ekonomicznego oraz społecznego rozwoju.

Czytaj więcej → „Gazeta SGH” (jesień 2018)

10

Master in Management Ranking 2018

KOLEJNY AWANS SGH W RANKINGU DZIENNIKA „FINANCIAL TIMES”

Dwa programy magisterskie oferowane przez SGH znalazły się w światowej czołówce rankingu programów magisterskich z zakresu zarządzania „Global Masters in Management” dziennika „Financial Times”: CEMS Master In Management współorganizowany przez jedną polską uczelnię ekonomiczną obecną w sojuszu CEMS utrzymał 9. miejsce, natomiast kierunek zarządzanie awansował po raz drugi z rzędu – tym razem z 68. miejsca na 59. Pierwsze miejsce zajął Uniwersytet w St. Gallen.

13–15

ETSG WARSAW 2018

20. jubileuszowa Konferencja European Trade Study Group (ETSG) zorganizowana została przez Kolegium Gospodarki Światowej SGH. ETSG jest stowarzyszeniem akademickim zajmującym się badaniem międzynarodowej współpracy gospodarczej. Czytaj więcej → „Gazeta SGH” (jesień 2018)

18

VI KONFERENCJA „ADVANCED ANALYTICS AND DATA SCIENCE”

Celem tegorocznej konferencji była wymiana doświadczeń i dyskusja na temat zaawansowanej analityki dla sektora małych i średnich przedsiębiorstw. Organizatorem wydarzenia adresowanego do przedstawicieli świata nauki i biznesu był Zakład Analizy Historii Zdarzeń i Analiz Wielopoziomowych Kolegium Analiz Ekonomicznych SGH we współpracy z SAS Institute Polska.

6

MEDALE UZNANIA DLA PROF. ELŻBIETY MARCISZEWSKIEJ I DR IZABELI BERGEL

Prof. Elżbieta Marciszewska i dr Izabela Bergel otrzymały medale 25-lecia Faculty of Transport Engineering oraz dyplomy uznania za długoletnią i owocną współpracę pomiędzy Wydziałem Transportu Uniwersytetu w Pardubicach a Katedrą Transportu Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie.

21

ODEBRALIŚMY CERTYFIKAT IQA

Podczas dorocznej konferencji CEEMAN w Pradze prorektor SGH ds. współpracy z zagranicą prof. Jacek Prokop i dr Mikołaj Pindelski odebrali dyplom akredytacji International Quality Accreditation (IQA) ponownie przyznany naszej uczelni. Certyfikat IQA otrzymując uczelnie w uznaniu dla wysokiej jakości kształcenia w zakresie zarządzania. SGH akredytację IQA po raz pierwszy otrzymała 7 lat temu, w 2011 r., na okres trzech lat. Została ona później przedłużona do 2017 r. Obecna akredytacja obowiązuje do 1 lutego 2024 r.

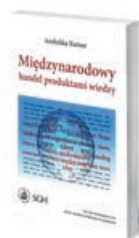
24–28

Festiwal
nauki
warszawa**FESTIWAL NAUKI 2018**

W trakcie tegorocznego Festiwalu Nauki w SGH zostały zorganizowane lekcje festiwalowe i spotkania klubowe. Festiwal jest największą imprezą popularyzującą naukę w Polsce i jedną z największych w Europie. Od 2016 r. jego współorganizatorem jest także Szkoła Główna Handlowa w Warszawie.

25

PROF. ANDŻELIKA KUŹNAR LAUREATKA NAGRODY IM. E. LIPIŃSKIEGO

Dr hab. Andżelika Kuźnar otrzymała nagrodę Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego im. prof. Edwarda Lipińskiego za książkę pt. *Międzynarodowy handel produktami wiedzy* wydaną przez Oficynę Wydawniczą SGH w 2017 r. Nagroda im. prof. Edwarda Lipińskiego jest przyznawana corocznie przez Polskie Towarzystwo Ekonomiczne za książkę wnoszącą nowe wartości do dorobku nauk ekonomicznych w Polsce.

25

MEDALE UNIwersYTETU SZCZECIŃSKIEGO DLA PRACOWNIKÓW SGH

Podczas konferencji Euro-Trans 2018 pracownicy Katedry Transportu SGH, która obchodziła w 2018 r. swoje 50-lecie – prof. Wojciech Paprocki, prof. Elżbieta Marciszewska, dr hab. Jana Pieriegud oraz dr Izabela Bergel – zostali wyróżnieni medalami Uniwersytetu Szczecińskiego *Sis Qui Es – Pro Publico Bono*.

26–28

DNI ADAPTACYJNE DLA STUDENTÓW PIERWSZEGO ROKU

1200 nowo przyjętych studentów wzięło udział w Dniach Adaptacyjnych. Najpierw zapoznali się z najważniejszymi elementami regulaminu i planu studiów, a starsi koledzy z Samorządu Studentów SGH powiedzieli im, jak uniknąć nadmiernego stresu przy załatwianiu formalności. Drugiego dnia wysłuchali prelekcji wykładowców SGH oraz dowiedzieli się od partnerów projektu, jak mogą wykorzystać zdobytą wiedzę i umiejętności, rozwijając swoją karierę. Były też drzwi otwarte – rozmowa z członkami samorządu na tematy, które szczególnie nurtują pierwszorzeczników. Piątek był dniem poświęconym życiu studenckiemu – Aulę Spadochronową oraz sale w budynku głównym wypełniły organizacje i studenckie koła naukowe, a goście mieli okazję zapoznać się z ich działalnością.

ORIENTATION WEEK

Centrum Programów Międzynarodowych zorganizowało Orientation Week dla ok. 300 przyjeżdżających studentów wymiany i programów dydaktycznych z całego świata. Przygotowano m.in.: warsztaty międzykulturowe, wycieczkę autokarową po Warszawie oraz lunch z daniami kuchni polskiej.

PAŹDZIERNIK

3

113. INAUGURACJA ROKU AKADEMICKIEGO

Szkoła Główna Handlowa w Warszawie zainaugurowała 113. rok akademicki w swej historii. Tradycyjnie w Auli Głównej zebrali się studenci, doktoranci – przede wszystkim immatrykulowani słuchacze I roku – pracownicy, partnerzy i przyjaciele SGH.

Czytaj więcej → „Gazeta SGH” (jesień 2018)

11

DZIEKANAT PO MODERNIZACJI

Uroczyste otwarcie Dziekanatu Studium Licencjackiego po jego modernizacji i digitalizacji przy wsparciu Santander Bank Polska oraz Santander Universities.

JUBILEUSZ POLSKO-NIEMIECKIEGO FORUM AKADEMICKIEGO PRZY SGH

Z okazji obchodów 25-lecia Polsko-Niemieckie Forum Akademickie przy SGH została zorganizowana polsko-niemiecka konferencja na temat: „Polityka europejska i gospodarcza Polski i Niemiec: aktualne trendy i konsekwencje dla bilateralnych aktywności gospodarczych”.

17

SALA PROF. JERZEGO LEWANDOWSKIEGO

Dla uczczenia wieloletniej wybitnej działalności naukowej, dydaktycznej i organizacyjnej prof. dr. hab. Jerzego Lewandowskiego Senat SGH nadał sali nr 103 w budynku G nazwę Sala im. Jerzego Lewandowskiego.

18

MASTERCARD – SALA 152

Rektor prof. Marek Rocki uroczystie otworzył salę 152, która przeszła głęboką modernizację pod patronatem Mastercard. Sala zmieniła się w nowoczesną i komfortową przestrzeń: zyskała nie tylko nowoczesny wygląd, ale także technologiczne zaplecze. Dodatkowym atutem jest możliwość dowolnego kreowania przestrzeni.

STUDENT SGH ZWYCIĘŻCĄ VI KONKURSU DIMAQ UNI

Karol Kopańko, autor pracy pt. *Model przychodów Freemium. Czynniki sukcesów i porażek* wygrał VI konkurs DIMAQ UNI z zakresu marketingu internetowego. Czytaj więcej → str. 38

19

NAWA: PROGRAM PROM

Szkoła Główna Handlowa w Warszawie otrzymała środki finansowe w ramach programu PROM – „Międzynarodowa wymiana stypendialna doktorantów i kadry akademickiej”, który został ogłoszony przez Narodową Agencję Wymiany Akademickiej. Celem programu jest doskonalenie kompetencji doktorantów i kadry akademickiej z Polski i zagranicy, w tym pochodzących spoza UE, poprzez międzynarodową wymianę stypendialną. Czytaj więcej → str. 54

19

KAMPANIA PROMOCYJNA 2018

Dział Promocji i Rekrutacji SGH zorganizował jesienną kampanię promującą studia w SGH. We wrześniu stoiska naszej uczelni zostały zorganizowane podczas targów w Krakowie, Gdańsku i Warszawie. Dzień otwarty, który został zorganizowany 19 października pod hasłem: **#kierunekSGH**, był okazją do zapoznania się z ofertą edukacyjną SGH, porozmawiania z pracownikami działów odpowiedzialnych za rekrutację, wyjazdów zagraniczne, lektoraty czy rozwój kariery, a także z osobami z organizacji studenckich działających w naszej uczelni.

25

OGÓLNOPOLSKA GALA SPORTU AKADEMICKIEGO

Na Ogólnopolskiej Gali Sportu Akademickiego 2018 w Katowicach nagrodzono dwie studentki SGH (zawodniczki AZS SGH): Annę Maliszewską za osiągnięcia sportowe oraz Magdalenę Bryk za osiągnięcia organizacyjne.

30

PROF. ANNA SZELĄGOWSKA Z NOMINACJĄ MNISW

Prof. Anna Szelągowska, prof. SGH otrzymała z rąk Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego nominację na członka zespołu interdyscyplinarnego ds. projektów zgłoszonych w ramach programu „Wsparcie dla czasopism naukowych”. Dr hab. Anna Szelągowska jest profesorem w Katedrze Miasta Innowacyjnego Kolegium Nauk o Przedsiębiorstwie SGH. Naukowo interesuje się badaniami w obszarze finansów i bankowości, a także finansowaniem rynku nieruchomości oraz współczesną polityką mieszkaniową.

LISTOPAD

6

100 LAT LEGII AKADEMICKIEJ

W setną rocznicę pierwszej zbiórki Legii Akademickiej przed Collegium Iuridicum UW odbyła się uroczystość upamiętniająca powstanie tej ochotniczej formacji wojskowej, którą w listopadzie 1918 r. założyli studenci czterech warszawskich uczelni: Uniwersytetu Warszawskiego, Politechniki Warszawskiej, Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego oraz Wyższej Szkoły Handlowej (poprzedniczki SGH). 36. Pułk Piechoty Legii Akademickiej brał udział w walkach o polską niepodległość. W imieniu społeczności akademickiej SGH wieniec pod tablicą upamiętniającą legionistów złożył rektor prof. Marek Rocki.

ZWYCIĘSTWO SGH W RANKINGU „RZECZPOSPOLITEJ”

W rankingu najlepszych uczelni i wydziałów ekonomicznych zorganizowanym przez „Rzeczpospolitą” SGH zajęła pierwsze miejsce po raz trzeci z rzędu. Kapituła rankingu oceniała szkoły wyższe w czterech kategoriach: jakość nauczania, umiędzynarodowienie, potencjał naukowy oraz kariery absolwentów. Ocen dokonano na podstawie danych dostarczonych przez Ośrodek Przetwarzania Informacji – Państwowy Instytut Badawczy.

FOT. ROBERT GARDZINSKI

7

100 LECIE NIEPODLEGŁOŚCI

SGH włącza się w oficjalne obchody Święta Niepodległości. 7 listopada uroczystie otworzyliśmy dwie wystawy poświęcone 100-leciu niepodległości Polski – wystawę „Zwierciadło czasu. Rocznicę niepodległości w świetle swoich epok” oraz „Stanisław Wojciechowski. Prezydent z SGH” – ekspozycję, która prezentuje sylwetkę drugiego prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej związanego z naszą uczelnią. Czytaj więcej → „Gazeta SGH Insight” (grudzień 2018)

SGH CZŁONKIEM SDG ACCORD

SGH, jako pierwsza polska uczelnia, przystąpiła do Sustainable Development Goals Accord – porozumienia międzynarodowego środowiska akademickiego oraz naukowego powołanego do realizacji celów zrównoważonego rozwoju. Inicjatywę tę podjęto ze względu na kluczową rolę nauki i edukacji w realizowaniu wyznaczonych przez ONZ na lata 2015–2030 siedemnastu celów zrównoważonego rozwoju. SDG Accord jest wzajemnym zobowiązaniem uczestników porozumienia do prowadzenia i raportowania działań na rzecz zrównoważonego rozwoju oraz dzielenia się dobrymi praktykami w tym zakresie.

LAUREACI KONKURSU PROJECT MASTER 2018

Absolwenci SGH zdobyli nagrody i wyróżnienia w konkursie Project Master 2018 na najlepsze prace z zakresu zarządzania projektami IPMA. W kategorii najlepszej pracy doktorskiej zwyciężył dr Marcin Chomicz za pracę pt. *Znaczenie i rozwój kompetencji polskich kierowników projektów informatycznych*, której promotorem był prof. dr hab. Michał Trocki, a promotorem pomocniczym dr hab. Paweł Wyróżębski, prof. SGH.

W kategorii najlepszej pracy magisterskiej zwyciężyła Joanna Krzyszowska za pracę pt. *Kontrakty w zarządzaniu projektami*, której promotorem był dr Mateusz Juchniewicz.

Wyróżnione w tej kategorii zostały ponadto prace: Moniki Maciejewskiej i Przemysława Plichty. W kategorii najlepszej pracy podyplomowej wyróżniono prace: Michała Frączyka, Aleksandry Stasiak oraz Artura Wojtaszka.

8

PRIMUS IN AGENDO – ODZNACZENI PROFESOROWIE

Emerytowani profesorowie SGH – Adam Kurzynowski, Tadeusz Szumlicz i Janusz Witkowski – otrzymali z rąk Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej honorowe odznaczenia Priumus in Agendo („Pierwsi w działaniu”) dla osób szczególnie zasłużonych dla polityki społecznej. Odznaczenia zostały wręczone w Łazienkach Królewskich podczas gali na zakończenie obchodów jubileuszu 100-lecia polskiej polityki społecznej.

12

PRACE LICENCJACKIE NAGRODZONE PRZEZ RZECZNIKA FINANSOWEGO

W II Konkursie o Nagrodę Rzecznika Finansowego za najlepszą pracę doktorską, magisterską, licencjacką i podyplomową z zakresu ochrony klienta na rynku finansowym w gronie laureatów znalazło się dwoje studentów SGH. W kategorii prac licencjackich I miejsce (*ex aequo*) zajęli Anna Helena Lewicka za pracę pt. *Oplaty likwidacyjne w ubezpieczeniach na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym* (promotor: dr Joanna Rutecka-Góra) oraz Jakub Sokal za pracę pt. *Interes publiczny w przymusowej restrukturyzacji banku* (promotor: dr hab. Anna Szelańska).

13

DIGITAL SHAPER 2018

Prof. Piotr Płoszajski został uhonorowany przez fundację Digital Poland tytułem Digital Shaper 2018 w kategorii edukacja. Celem nagrody jest wyróżnienie osób, „które mają ponadprzeciętny wkład w rozwój gospodarki cyfrowej w Polsce”.

16

LAUREACI KONKURSÓW NCN: OPUS I PRELUDIUM

Narodowe Centrum Nauki przyznało dofinansowanie projektom złożonym w kolejnej edycji swoich flagowych konkursów. Łączne dofinansowanie projektów Opus 15 (kierownicy projektów: dr hab. Dominik Gajewski, prof. SGH; dr hab. Andrzej Rzońca, prof. SGH; dr hab. Marcin Kolasa, prof. SGH) oraz Preludium 15 (kierownicy projektów: mgr Mateusz Adam Szetela, mgr Przemysław Siemaszko, mgr Jakub Paweł Rybacki), w których pracownicy SGH są laureatami, wynosi prawie 1,2 mln zł.

MEDALE IM. ABRAMOWSKIEGO

Polskie Towarzystwo Polityki Społecznej w ramach obchodów jubileuszu 100-lecia polityki społecznej w Polsce wręczyło osobom i instytucjom medale im. Edwarda Abramowskiego. Wśród nagrodzonych są pracownicy Instytutu Gospodarstwa Społecznego SGH – prof. dr hab. Piotr Błędowski, dyrektor IGS; prof. dr hab. Adam Kurzynowski; dr hab. Maciej Cesarski oraz dr hab. Violetta Korporowicz.

21–22

V KONGRES ROZWOJU EDUKACJI

V Kongres Rozwoju Edukacji to wspólna inicjatywa Fundacji Promocji i Akredytacji Kierunków Ekonomicznych i jej założycieli – Uniwersytetu Ekonomicznego w Katowicach, Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie, Uniwersytetu Ekonomicznego w Poznaniu, Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu oraz Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie, pod przewodnictwem Fundacji Promocji i Akredytacji Kierunków Ekonomicznych. Tegoroczne obrady, których gospodarzem była SGH, koncentrowały się na nowym ładzie prawnym oraz nowoczesnej edukacji.

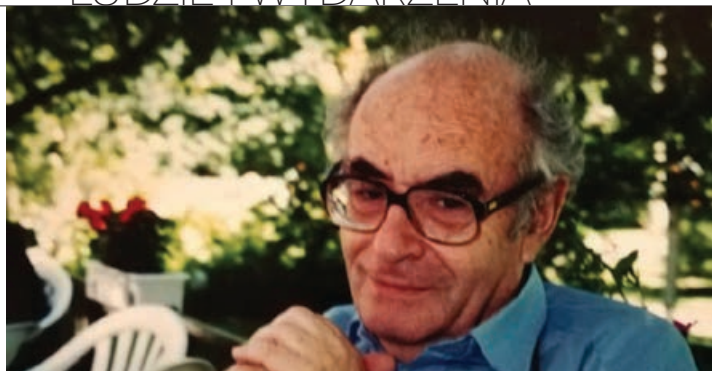
DIALOG OBYWATELSKI Z VALDISEM DOMBROVSKISEM

Podczas spotkania, w którym wziął udział Valdis Dombrovskis, wiceprzewodniczący Komisji Europejskiej ds. euro i dialogu społecznego, rozmawiano m.in. o tym, jaka będzie przyszłość wspólnej waluty oraz jakie wyzwania leżą przed Unią Gospodarczą i Walutową. Wydarzenie odbyło się w SGH w ramach spotkań Dialogi Obywatelskie, inicjatywy Komisji Europejskiej, której celem jest rozbudzenie debaty na tematy europejskie.

PROFESOR KRZYSZTOF OBLÓJ LAUREATEM NAGRODY KNOP

Tegorocznym laureatem Nagrody Kolegium Nauk o Przedsiębiorstwie SGH za najlepszą pracę z zakresu nauk o przedsiębiorstwie został prof. dr hab. Krzysztof Oblój za książkę *Praktyka strategii firmy. Jak zarządzać przeszłością, radzić sobie z teraźniejszością i tworzyć przyszłość*.

FOT. ARCHIWUM RODZINNE

23

ZMARŁ PROF. ZBIGNIEW LANDAU

Odszedł prof. Zbigniew Landau, wybitny historyk gospodarczy, przez pół wieku związany ze Szkołą Główną Handlową w Warszawie. Był wieloletnim kierownikiem Zakładu Najnowszej Historii Gospodarczej Polski (1965–1977) i Katedry Historii Gospodarczej i Społecznej (1987–2002), pełnił również funkcje dyrektora Biblioteki SGPiS (1966–1967), prodziekana Wydziału Ekonomiczno-Społecznego (1975–1978) oraz wicedyrektora Instytutu Ekonomii Politycznej (1978–1981). Pozostawił po sobie imponujący dorobek naukowy, który do dziś jest punktem odniesienia dla badaczy polskiej historii. Był autorytetem i wychowawcą, promotorem licznych prac doktorskich i inspirującym wykładowcą. Pamiętamy Go jako oddanego, życzliwego i dobrego człowieka. Czytaj więcej ➔ str. 16

25

NAGRODY PREZESA NBP

W VI Konkursie o Nagrodę Prezesa NBP wyróżnienia za najlepszą pracę doktorską otrzymała: dr Magdalena Maria Kosińska. Wyróżnienia za najlepszą pracę habilitacyjną otrzymali: I wyróżnienie – dr hab. Ireneusz Dąbrowski; II wyróżnienie – dr hab. Krzysztof Makarski, III wyróżnienie – dr hab. Małgorzata Olszak. Nagrody i wyróżnienia za najlepszą pracę magisterską otrzymali: I nagroda – Filip Walczak; II nagroda – Marcin Michno; wyróżnienie – Justyna Pawłowska i Mikołaj Kszczotek. Konkursy objęte zostały patronatami honorowymi Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz Prezesa Polskiej Akademii Nauk.

29–30

SGH BUSINESS GAME

W czytelni ogólnej Biblioteki SGH odbyła się I SGH Business Game, międzynarodowy konkurs biznesowy dla studentów najlepszych uczelni ekonomicznych i biznesowych w Europie. Wydarzenie organizowane przez SKN Konsultingu SGH we współpracy z pracownikami akademickimi uczelni odbyło się przy wsparciu The European Alliance of Business Games, które patronuje konkursom o analogicznej formule w HEC Paris i University College of London.

GRUDZIEŃ

1

**UROCZyste ZakońCzenie
STUDIÓW 2018**

Podczas tegorocznej uroczystości ukończenia studiów licencjackich i magisterskich listy gratulacyjne z rąk prof. Marka Rockiego, rektora SGH odebrało 250 absolwentów. W spotkaniu uczestniczyli studenci, którzy obronili swe prace w okresie od 1 października 2017 r. do 30 września 2018 r. Spośród tej grupy 22 osoby otrzymały dyplomy z wyróżnieniem. Czytaj więcej ➔ str. 6

3

**NAGRODY MINISTRA NAUKI
I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO**

Przedstawiciele świata akademickiego – naukowcy, dydaktycy i organizatorzy – zostali nagrodzeni jednym z najbardziej prestiżowych wyróżnień polskiej nauki, Nagrodą Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Wśród nagrodzonych znaleźli się prof. dr hab. Ewa Latoszek i prof. dr hab. Jacek Miroński.

3-6

XXVI WAMPIRIADA JUŻ ZA NAMI!

W Auli Spadochronowej odbył się tegoroczny finał projektu charytatywnego „Wampiriada – studenckie honorowe krwiodawstwo” organizowanego przez NZS SGH. W świątecznej atmosferze każdy, kto tylko chciał, mógł oddać krew. Ekipa projektowa chętnie pomagała rozwiązać wątpliwości dotyczące donacji i dbała o dobre przygotowanie do niej, zapewniając wodę oraz poczęstunek. W czasie oczekiwania można było również zagrać w warcaby lub rozegrać partię szachów albo wziąć udział w konkursie, w którym do wygrania były gry planszowe. Krwiodawcy oprócz czekolad w ambulansie, w ramach podziękowań otrzymywali liczne upominki ofiarowane przez partnerów Wampiriady. Akcja cieszyła się popularnością zarówno wśród studentów, jak i osób z zewnątrz. W ciągu czterech dni w krwiobusie zarejestrowały się 194 osoby, a 136 oddało krew!

4

**PROF. BEATA CZARNACKA-CHROBOT
W JURY INNOVATORS UNDER 35 MIT TR**

Dr hab. Beata Czarnacka-Chrobot, prof. SGH została zaproszona do jury konkursu Innovators Under 35 Europe 2018. Prestiżowy, cieszący się uznaniem na całym świecie konkurs dla młodych innowatorów technologicznych, organizowany jest od 1999 r. przez MIT Technology Review. Celem rywalizacji jest promowanie nowatorskich pomysłów i pracy najbardziej utalentowanych młodych wynalazców, wizjonerów, pionierów, przedsiębiorców i liderów, którzy rewolucjonizują świat poprzez technologię i dzięki swoim wybitnym osiągnięciom wywierają pozytywny wpływ na nasze społeczeństwo. W tym roku do oceny przedstawiono ponad 1000 projektów, z których wyłoniono 35 laureatów. Ceremonia wręczenia nagród odbyła się 4 grudnia 2018 r. w Paryżu.

5-9

CEMS ANNUAL EVENTS 2018 NA MALCIE

Coroczne uroczyste zgromadzenie społeczności CEMS tym razem odbyło się na Malcie. Najważniejszą jego częścią była wspólna gradacja 630 absolwentów CEMS ze wszystkich uczelni członkowskich, w tym 32 z 50 tegorocznych absolwentów SGH. Tegoroczne Annual Events miały jeszcze jeden istotny aspekt: 30-lecie istnienia CEMS. Czytaj więcej → str. 52

6

**WYRÓŻNIENIE W KONKURSIE VERBA
VERITAS ZA PRACĘ DOKTORSKĄ**

Podczas kongresu Consumer Finance, który odbył się 6 grudnia 2018 r. w Warszawie, ogłoszono wyniki i wręczono nagrody laureatom XIII edycji konkursu Verba Veritatis na najlepszą pracę z zakresu etyki biznesu. W kategorii prace doktorskie wyróżnienie otrzymała Karolina Łudzińska, za pracę pt. *Spoleczna odpowiedzialność a wartość przedsiębiorstw na rynkach kapitałowych*.

10-14

**TYDZIEŃ Z DORADCAMI – PARTNERZY
SGH DORADZAJĄ**

W ramach tygodnia z doradcami studenci i absolwenci SGH mogli skorzystać z indywidualnych konsultacji z doradcami i rekruterami z firm Klubu Partnerów SGH. Podczas sesji można było skonsultować swoją ścieżkę kariery, zaplanować swój rozwój zawodowy, uzyskać informacje o sposobach rekrutacji w konkretnej firmie czy poprawić swoje CV. Wydarzenie zostało zorganizowane po raz czwarty, łącznie odbyło się 56 sesji z przedstawicielami 7 firm. Kolejne tego typu spotkanie zaplanowane jest na kwiecień 2019 r. W wydarzeniu wzięli udział przedstawiciele partnerów SGH: Bank Pekao SA, EY Polska, Grupa PZU, Microsoft, PKO Bank Polski, Samsung, Santander Bank Polska.

12

MICROSOFT DOŁĄCZYŁ DO KLUBU PARTNERÓW SGH

Microsoft dołączył do Klubu Partnerów SGH. Dzięki umowie dotychczasowa współpraca między jedną z największych firm technologicznych na świecie i czołową uczelnią ekonomiczną w Polsce wchodzi na nowy poziom. Korzyści odniosą wszyscy: partner biznesowy, dla którego sektor nauki i edukacji jest niezwykle istotny, oraz wykładowcy i studenci, dla których bezpośredni dostęp do praktyki zarządzania oraz trendów technologicznych ma kluczowe znaczenie w procesie kształcenia.

NAGRODA ZMPD DLA PROFESORA JACKA BRDULAKA

Profesor Jacek Brdulak otrzymał złote honorowe odznaczenie dla ZMPD – Zrzeszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych w Polsce za długoletnią współpracę ze środowiskiem Transportu Samochodowego.

19

20

SGH NA PIERWSZYM MIEJSCU W RANKINGU „KUŹNIA PREZESÓW”

W najnowszym rankingu „Kuźnia prezesów” opublikowanym 20 grudnia 2018 r. przez dziennik „Rzeczpospolita” SGH zajęła pierwsze miejsce. Na podstawie analizy wykształcenia szefów największych przedsiębiorstw z tegorocznej Listy 2000, która objęła ponad 570 firm, po raz pierwszy tytuł największej kuźni prezesów zdobyła uczelnia ekonomiczna – Szkoła Główna Handlowa w Warszawie, wyprzedzając Politechnikę Warszawską i krakowską Akademię Górniczo-Hutniczą.

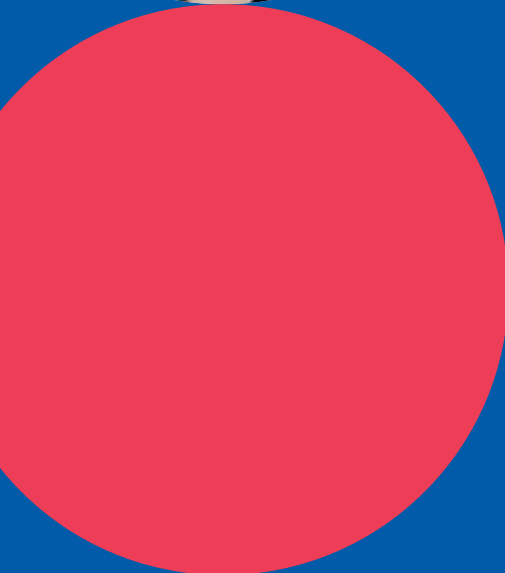
WYKŁAD SONI WĘDRYCHOWICZ

O transformacji cyfrowej w obszarze bankowości i nie tylko rozmawiali uczestnicy spotkania z Sónią Wędrychowicz, dyrektorką zarządzającą, szefową działu technologii i transformacji w JPMorgan Chase, absolwentką SGH.

CEMS WINTER GALA

Tuż przed Bożym Narodzeniem odbyła się coroczna gala z okazji zakończenia I. semestru przez studentów CEMS MIM, którzy spędzili go na SGH, oraz rozdania dyplomów zakończenia programu CEMS MIM dla tegorocznych absolwentów. Oprócz studentów CEMS MIM w gali uczestniczyli profesorowie CEMS, przedstawiciele firm i zaproszeni goście. Uroczystego otwarcia dokonał prorektor ds. współpracy z zagranicą dr hab. Jacek Prokop, prof. SGH.

**ZWYKŁY STAŻ?
PRZEGLĄDAJ DALEJ...**

**KARIERA MANAGERSKA
Z ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ OD 1 DNIA?**

➡ pgcareers.com

Tradycyjny herb i nowe logo

 PIOTR KARWOWSKI

SGH

Logo Uczelni – wersja podstawowa

Podstawowym elementem identyfikacji jest akronim (skrót) nazwy Uczelni – SGH. Jego zapis graficzny stanowi logotyp. Jest to podstawowa forma identyfikacji, stosowana w większości sytuacji, w komunikacji ogólnej oraz potocznej komunikacji werbalnej.

Godło Uczelni

Godło SGH stosowane m.in. w sytuacjach uroczystych oraz uczelnianych dokumentach prawnych. Przygotowana w ramach rewitalizacji nowa wersja godła SGH będzie obowiązywała po przyjęciu przez Senat odpowiednich zmian w Statucie SGH.

Nowa identyfikacja wizualna SGH opiera się na dwóch różnych od siebie znakach: herbie i logo. Skąd taka decyzja?

Kotbury: Praca nad jakimkolwiek brandingiem zaczyna się od zrozumienia potrzeb klienta, czyli czytania się w brief kreatywny. Poza tym odbywają się rozmowy, czasem liczne, z reprezentantami zamawiającego. Dopiero dzięki tak pozyskanym informacjom można przystąpić do pracy koncepcyjnej. Założeniem podstawowym zamawiającego, w przypadku SGH, było bazowanie na tradycji i powadze uczelni oraz odpowiedź na przyziemne potrzeby, m.in. stworzenie systemu identyfikacji wizualnej realizującego skomplikowany zestaw potrzeb instytucji o ogromnej strukturze. Gdy ktoś czyta się w manual, zobaczy jak szeroki zestaw wariantów został tam zaproponowany. A to nie wszystko – cały czas toczą się prace nad kolejnymi elementami systemu. Podsumowując, zachowaliśmy dotychczasowe, funkcjonujące w ostatniej dekadzie elementy podstawowe brandingu (herb i akronim SGH, stosowane prawie zawsze łącznie), jednak odeszliśmy od gotowego fonu za kilka dolarów, zwracając się ku historycznym źródłom w poszukiwaniu fundamentalnej tożsamości Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie.

Odnowienie herbu kosztowało was dużo pracy. Na czym to polegało?

Do odtworzenia, a tak naprawdę wyrysowania całkiem na nowo statku i liter, zabraliśmy się analizując historyczne pieczęcie i znaki uczelni z okresu dwudziestolecia międzywojennego, ale i bliższe nam, jak współczesny sztandar.

Staraliśmy się zachować charakter pierwotnego herbu, unikając jednak zbyt dosłownego odtworzenia konkretnej wersji statku i liter. Na przykład krój liter, bardzo charakterystyczny dla lat dwudziestych, zmodyfikowaliśmy opierając się na

ROZMOWA Z ANDRZEJEM BUDKIEM, JACKIEM EBERTEM I MICHAŁEM LEHR-KOWALSKIM ZE STUDIA GRAFICZNEGO KOTBURY.

liternictwie występującym na obecnym sztandarze uczelni. Statek również poddaliśmy modyfikacjom. W naszym projekcie, dbając o możliwość używania herbu w kontrze, czyli wersji białego rysunku na zielonym tle, zrezygnowaliśmy z występujących we wszystkich wersjach statku cieni na żaglach, które właśnie w takiej wersji utrudniały prawidłowy odbiór rysunku.

Dlaczego nowe logo SGH składa się z trzech prostych liter? Jaka idea stoi za tym znakiem?

Zrewitalizowany herb, zachowujący charakter przedwojennych wersji pieczęci i herbów, ma wyrażać powagę i elitarność uczelni. Aby podkreślić wyjątkowość herbu, w sytuacjach – powiedzmy – codziennych, będzie występowało logo, czyli akronim SGH złożone z liter występujących w herbie. Ten uproszczony znak, będący zapisem najczęściej używanej w przekazie werbalnym skróconej nazwy uczelni, pozwala na czytelne oznakowanie nawet w ekstremalnie trudnych sytuacjach. Czyli wszędzie tam, gdzie wielkość nośnika lub czas postrzegania znaku nie pozwalałyby na odczytanie, czyli poprawną identyfikację skomplikowanego herbu. Znaki mają umożliwić mówienie o uczelni na dwa sposoby: uroczysty – Szkoła Główna Handlowa w Warszawie i codzienny – SGH. Innym aspektem funkcjonalności logo jest jego zestawianie z różnymi dopiskami. Mieliliśmy stworzyć system umożliwiający łączenie logo z nazwami jednostek naukowych, administracyjnych czy inicjatyw społecznościowych SGH. A zatem obok logo miała pojawić się np. nazwa katedry, instytutu w sposób spójny i estetyczny.

Wywiady z autorami nowych identyfikacji wizualnych stały się już pewną tradycją. Zmiana budzi emocje i trzeba ją tłumaczyć. Dlaczego?

Jako gatunek jesteśmy genetycznie uwarunkowani do kwestionowania zmian. Znanie ścieżki są bezpieczne, nowe mogą być zagrożeniem – tak było przez tysiące lat, tak mamy skonstruowany mózg.

Z kolei obszar designu graficznego będzie zawsze polem do dyskusji, ponieważ zawiera pierwiastek artystyczny, kreatywny, a zatem subiektywny. Teoria designu mówi, że dobry projekt umiejętnie łączy trzy światy – sztuki, technologii i ekonomii. O ile technologia jest wystarczająco „matematyczna”, aby

w miarę obiektywnie przeprowadzać modelowanie przewidywanych efektów projektowania, to ekonomia, mimo poważnego liczbowego fundamentu pozostaje nauką humanistyczną, a wszelkie predykcje obciążone są sporym prawdopodobieństwem błędu ze względu na liczbę zmiennych. Oczywiście aspekt artystyczny designu jest w całości wynikiem osobistych wyborów bazujących na doświadczeniach i wiedzy projektanta, więc jego ocena zależy od gustu i specjalistycznej wiedzy z zakresu krytyki sztuki i designu.

Innym tematem jest efekt pluralizacji eksperckości – tak jak każdy zyskał w krótkim czasie dostęp do wysokiej jakości aparatu fotograficznego (np. w telefonie) i mógł nazwać się „fotografem”, tak też stało się w dziedzinie designu graficznego – mamy zastępy internetowych „ekspertów”, z których każdy ma coś do powiedzenia.

Nie uważamy, że jest to dobre albo złe – raczej cieszy nas zainteresowanie tematem, bo dzięki temu mamy szansę na lepiej zaprojektowany świat w przyszłości. Najgorsze jest bezmyślne akceptowanie wszystkiego. Zupełnie inną kwestią jest ogromna przepaść pomiędzy fachowcami, którzy spędzili życie na studiach i zdobywaniu doświadczenia, a internetowymi komentatorami, którzy myślą, że potrafią zrobić dobre logo, bo mają program graficzny. To już nawet nie chwilowy trend w internecie, a rzeczywistość – staliśmy się specjalistami w każdej dziedzinie.

Wróćmy do początku – dlaczego zmieniać znaki, skoro ludzie są przyzwyczajeni do istniejących?

Chyba przede wszystkim dlatego, że świat się zmienia, ludzie na stanowiskach decyzyjnych się zmieniają i od czasu do czasu ktoś, kto ma bystre oko, zobaczy, że logo, czyli „twarz” jego firmy nie reprezentuje już w odpowiedni sposób jej wartości. Duże przedsiębiorstwa modernizują swój branding systematycznie, co wynika ze stałego monitoringu postrzegania marki w wielu zakresach. Czasem zmiana wynika z potrzeby dostosowania branding do wymagań zmieniających się technologii. Czasem jest wymuszana przez otoczenie biznesowe, mimo niechęci decydentów, bo logo jest tak przestarzałe, że razi w zestawieniach z brandami partnerów. Powodów może być wiele, a zajmując się brandingiem już blisko 30 lat, zetknęliśmy się z najróżniejszymi sytuacjami.

Czy możemy właściwie oceniać logotypy w oderwaniu od całej identyfikacji?

I tak, i nie. Jeśli logo ma występować samodzielnie w różnych zastosowaniach, to musi się tam „obronić” – wytrzymać konkurencję, udowodnić swoją odporność na najdziwniejsze zestawienia. Jedynym wsparciem jest tu księga znaku, zwana też manuałem, która, jeśli jest przestrzegana, zabezpieczy logo przed nadużyciem. To w niej opisane są

m.in. zastosowania dozwolone i niedozwolone, strefa ochronna itp.

Identyfikacja wizualna natomiast, to cały język graficzny przedsiębiorstwa czy instytucji. Można by porównać ją do stylu ubierania się człowieka, jego garderoby. Często składa się z licznych elementów, których obserwator widzi na raz tylko część, ale dzięki dopasowaniu do tożsamości użytkownika, jasno deklaruje z kim mamy do czynienia. Najczęściej cały manual poza klientem oglądają krytycy designu lub projektanci, którzy muszą go stosować. Odbiorcy widzą efekty wdrożenia, często wykonywanego przez kogoś innego, niż projektant branding. Zatem księga znaku może być bardzo ogólna, aby dać pole do popisu kolejnym grafikom, może też sztywno wyznaczyć nieprzekraczalne granice, które nie pozwolą na jakąkolwiek ingerencję. O tym decyduje zawsze zamawiający, a studio projektowe służy poradą.

Kotbury zaprojektował wiele znanych logotypów. Czy projektant uczy się reakcji na swoje prace?

Każdy projekt jest oceniany najpierw przez zamawiającego, a po jego akceptacji i wdrożeniu przez wszystkich. Rzeczywiście projektujemy od kilkadziesiąt lat i mieliśmy okazję zaprojektować wiele znaków, zarówno tych medialnie rozpoznawalnych, realizowanych dla wielkich liderów sektorów gospodarki, jak i dla MSP czy NGO. Jeśli mamy podsumować nasze podejście do reakcji masowego „oglądacza”, to najlepiej definiuje je słowo obojętność. Nie chodzi tu o głosy krytyczne, ale również zachwyty. Nas to nie interesuje. Jedynym naszym celem jest zrealizowanie założeń klienta i jego opinia. Osoby spoza procesu projektowego często nie mają pojęcia, jaki był jego cel, stąd ich opinie nie mają merytorycznych podstaw.

W projektowaniu ostatnich lat przeważa dążenie do minimalizmu. Wybiera się proste kształty. Czy upraszczanie znaków to właściwy kierunek?

To nie tylko moda, ale wymóg czasu. Szybkość przekazu i wielość komunikatów wymaga zwięzłości. Oczywiście można się też odróżnić bogactwem kształtów i kolorów, ale takie projekty mają swoje ograniczenia. Wymagają od odbiorcy czasu, uwagi i skupienia, a o to ostatnio coraz trudniej. Chcielibyśmy jednak podkreślić, że gdy weźmiemy pod uwagę liczne warianty logo wraz z różnorodnymi dopiskami, otrzymujemy wielkie bogactwo możliwych zastosowań i efektów, które pozostają spójne wewnętrznie i jednoznacznie pokazują, z jaką instytucją mamy do czynienia. Niezaprzeczalnie stworzenie tak ogromnego, a zarazem funkcjonalnego systemu było dla nas wyzwaniem, jesteśmy jednak przekonani, że wybrano nas do tego zadania właśnie dlatego, że radzimy sobie dobrze z tak wielkimi przedsięwzięciami, a nasza estetyka odpowiadała wymaganiom zamawiającego.

Hinc omnia —

HINC OMNIA – stąd wszystko. Ta umieszczona w drugiej części utworu Andrzeja Maksymiliana Fredry *Scriptorum seu togae et belli...* łacińska maksyma zawiera jedynie dwa słowa, jakże jednak wymownie określają one wyjątkową rolę, jaką przyszło odgrywać książce – niezwyklej narzędziu komunikacji w historii ludzkości. Od momentu wynalezienia pisma, gdy możliwe stało się utrwalanie ulotnych myśli, dzieła pisane w każdej społeczności obdarzono wyjątkowym szacunkiem. Jego przejawem było pieczołowite gromadzenie utworów, troska o ich stan i bezpieczeństwo. Już w III tysiącleciu p.n.e., za czasów faraona Cheopsa, funkcjonowały instytucje, w których składowano księgi oraz akta państwowe. Pierwszym „domem ksiąg”, o którym mamy potwierdzone informacje w postaci kolekcji 370 glinianych tabliczek, był księgozbiór Amenhotepa III (1411–1375 p.n.e.), kolejnym słynny zbiór asyryjskiego władcy Aszurbanipala (669–627 p.n.e.) w Niniwie, a najsłynniejszym – hellenistyczny Museion Aleksandryjski, którego zbiory w 47 roku p.n.e. pod postacią pergaminowych zwojów liczyły 700 tys. dzieł.

— stąd wszystko

 HANNA DŁUGOŁĘCKA

O SZCZEGÓLNEJ ROLI **KSIĄŻKI** I **BIBLIOTEKI** W ŻYCIU UCZELNI.

IDEE TWORZENIA BIBLIOTEK

Starożytność w testamencie pozostawiła kolejnym stuleciom nie tylko koncepcję książki jako formy utrwalenia dorobku twórczego i podstawowego narzędzia pracy umysłowej człowieka, ale również idee tworzenia bibliotek – instytucji, które do dzisiaj gromadzą, chronią oraz udostępniają zapisaną wiedzę.

Obecnie, dzięki możliwościom elektronicznym, wkład bibliotek w tworzenie najwyższej jakości źródeł informacyjnych jest dalece większy niż w przeszłości. Każda placówka, od największych bibliotek świata po biblioteki miejskie i szkolne, może współtworzyć, a także chronić światowe dziedzictwo. W niemal każdej kolekcji bibliotecznej znajdują się pozycje szczególne, godne wyjątkowej uwagi z powodu ich unikatowych właściwości. Nadzwyczajne miejsce wśród nich zajmują zawsze księgi najstarsze: starożytne i średniowieczne rękopisy, inkunabuły czy starodruki.

KSIĄŻNICA SGH

Biblioteka Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie jest największą biblioteką ekonomiczną w Polsce. Obecnie poszczycić się może blisko milionowym księgozbiorem, który gromadzony jest od z górą czterech pokoleń. Książnica, jako niezbędna dla studentów i wykładowców placówka, działalność rozpoczęła w 1906 r., równoległe z utworzeniem szkoły. Swoją pracę zapoczątkowała od niewielkiego podręcznego księgozbioru liczącego niespełna 500 tytułów, małej salki wygospodarowanej w pierwszym lokalu szkoły przy ulicy Smolnej 9 oraz dwóch osób personelu. Pod rządami kolejnych dyrektorów: prof. Kazimierza Kasperskiego (1907–1912), prof. Władysława Wojtowicza (1912–1917), a zwłaszcza prof. Konstantego Krzeczowskiego (1917–1939) przeobraziła się w cenioną na całym świecie księżnicę ekonomiczną, która w przededniu II wojny światowej posiadała własną siedzibę – pionierski w Europie, zbudowany wyłącznie na jej potrzeby gmach oraz księgozbiór liczący 100 tys. egzemplarzy.

I choć na pierwsze trzy dekady istnienia biblioteki nałożyły się wyjątkowej rangi wydarzenia historyczne, żadne z nich, nawet okres I wojny światowej czy lata kryzysu gospodarczego, nie zachwiały rozwojem placówki. Czas kolejnej próby nadszedł we wrześniu 1939 r. Przez lata okupacji przeprowadził Bibliotekę Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie jej kolejny dyrektor

BIBLIOTEKA SGH
ISTNIEJE OD

1906 R.

I JEST

NAJWIĘKSZĄ

BIBLIOTEKĄ EKONOMICZNĄ
W POLSCE

W CIĄGU

113 LAT

ISTNIENIA DZIAŁALNOŚCIĄ
BIBLIOTEKI KIEROWAŁO

12

DYREKTORÓW

W SWOICH ZASOBACH
POSIADA PONAD

1 MLN

WOLUMINÓW,
Z CZEGO
700 TYS.
STANOWIĄ KSIĄŻKI,
A 300 TYS.
CZASOPISMA.

BIBLIOTEKA
UDOSTĘPNI

700

PONAD
TYTUŁÓW POLSKICH
I ZAGRANICZNYCH CZASOPISM
BIEŻĄCYCH ORAZ OKOŁO

10 TYS.

TYTUŁÓW CZASOPISM,
Z PEŁNYMI TEKSTAMI,
W KOMPUTEROWYCH
BAZACH DANYCH

Zapraszamy do lektury
artykułu o profesorze
Władysławie Wojtowiczu,
jednym z mniej znanych
dyrektorów Biblioteki SGH
+ str. 68

Andrzej Grodek (1939–1947). Dzięki heroicznej odwadze i niezłomnej wierze dyrektora ocalał nie tylko budynek, ale niemalże cała zgromadzona w nim kolekcja (wojenne straty biblioteki wyniosły zaledwie 2%). W lutym 1945 r. książnica SGH otworzyła swoje podwoje jako pierwsza w zrujnowanej stolicy.

OBECNIE...

Biblioteka świadczy usługi następnemu pokoleniu czytelników, oferując wspaniałą kolekcję literatury z zakresu nauk społeczno-ekonomicznych, która w ciągu lat powojennych (pod rządami kolejnych dyrektorów: Heleny Drzażdżyńskiej [1948–1966], Zbigniewa Landaua [1966], Hanny Uniejewskiej [1967–1984], Stefana Wrzosa [1985–1992], Aleksandry Zabielskiej-Halle [1992–1993], Alicji Kenskiej [1993–2004], Marii Rekowskiej [2004–2018]) rozrosła się wielokrotnie. Obecnie biblioteka służy wiedzą zgromadzoną w ponad 700 tys. książek, 300 tys. czasopism, e-bookach i elektronicznych bazach danych.

W bibliotece zgromadzone są zbiory z zakresu ekonomii, historii myśli ekonomicznej, ekonometrii, polityki ekonomicznej, historii i geografii gospodarczej poszczególnych krajów, prawa gospodarczego, statystyki, demografii, rachunkowości, finansów i bankowości, pracy i polityki społecznej, przedsiębiorczości, przemysłu, handlu, transportu, usług, zarządzania i marketingu, ochrony środowiska oraz informatyki i cybernetyki. To największy w Polsce księgozbiór z zakresu szeroko pojętej problematyki społeczno-ekonomicznej. Księgozbiór główny jest najliczniejszą tego typu specjalistyczną kolekcją w Polsce. Zawiera m.in. wiele pierwszych wydań dzieł klasyków ekonomii i dużą kolekcję starodruków.

Aktualnie zarówno bibliotekarze, jak i czytelnicy korzystają z katalogu komputerowego ALEPH (Automated Library Expandable Program). Oprócz katalogu komputerowego udostępniane są również bazy danych, w większości pełnotekstowe czasopism i książek. Zbiory elektroniczne biblioteki są dostępne w sieci uczelnianej (w tym bezprzewodowej) oraz, dla uprawnionych do tego użytkowników, za pomocą dostępu zdalnego.

HANNA DŁUGOŁĘCKA, dyrektor Biblioteki Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie

Skarby Biblioteki SGH

STARODRUKI – WYJĄTKOWE ZBIORY W ZASOBACH NASZEJ UCZELNI.

Artykuł został opracowany na podstawie wstępu do publikacji *Starodruki Biblioteki Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie*, Hanna Długolecka, Oficyna Wydawnicza SGH, Warszawa 2017.

STARODRUKI

Wyjątkową rangę wśród tradycyjnych zbiorów papierowych mają dzieła najdawniejsze – starodruki – czyli książki wydane między 1500 a 1800 rokiem. Ich kolekcja zgromadzona w Bibliotece SGH liczy ponad 4 tys. egzemplarzy – to dzieła humanistyczne, o tematyce ekonomiczno-społecznej i prawniczej, a także dzieła geograficzne, przyrodnicze, filozoficzne, albumy oraz mapy. Ten zbiór powstawał od pierwszych dni istnienia księżnicy i jest efektem pracy kolejnych dyrektorów placówki. Jednak szczególną rolę w jego tworzeniu odegrali dyrektor Konstanty Krzeczkowski oraz jego następca, Andrzej Grodek.

– Biblioteka SGH powstała równolegle z uczelnią, w 1906 roku. Biorąc pod uwagę profil szkoły, to wiek szacowny, jednak zważywszy na czas tworzenia najstarszej części księgozbioru, nasza biblioteka jest stosunkowo młoda. Jeśli jednak dodamy do tego historyczne okoliczności, w jakich przyszło kształtować kolekcję, to w porównaniu z innymi bibliotekami dziedzinowymi nasz zbiór starodruków jest imponujący – podkreśla dyrektor biblioteki Hanna Długolecka.

Najstarszą pozycją są komentarze wybitnego humanisty niemieckiego, teologa i reformatora Simona Grynaeusa do dzieła Arystotelesa *O świetle*, które zostały wydane w 1533 r., w Bazylei. Znaczną część starodruków XVI- i XVII-wiecznych stanowią księgi z zakresu prawa i historii.

Wśród wydań autorów polskich w kolekcji znajduje się m.in.: dzieło Marcina Kromera *O pochodzeniu i czynach Polaków* z 1555 r., wydana niecałe dwadzieścia lat później Jana Herburta *Historia Polski*. Obie księgi wydrukowane zostały w Bazylei, w sławnej oficynie Jana Oporina, i są napisane po łacinie. Dziełem, które wywarło wyjątkowy wpływ na współczesne instytucje prawa cywilnego, jest *Corpus iuris civilis* wydany w 1595 r. Jurysprudencję z zakresu prawa I Rzeczypospolitej prezentują *Statuty Królestwa Polskiego* autorstwa prawnika i historyka Jana Herburta z 1597 r.

OEKONOMIA...

Wśród książek poświęconych naukom społecznym, ze szczególnym uwzględnieniem pozycji o tematyce ekonomicznej, znajdują się m.in.: wydany w 1558 r. *Traktat o handlu* – dzieło francuskiego prawnika Karola Molinaeusa, pioniera w rewidowaniu postawy o zakazie pobierania procentu; *Komentarze o lichwie* z 1577 r. Jana Baptysty Lupiego; dzieło autorstwa Klaudiusza Salamasia pt. *Księga o lichwie*, wydane w 1638 r. W posiadaniu Biblioteki SGH są również prace autorów polskiego pochodzenia – wydany w Krakowie w 1640 r. traktat ekonomiczno-etyczny Marcina Śmigleckiego *O lichwie i o wyderkach* (czyli o rence wykupnej zwanej w Polsce „wyderkafem” lub prosto „wyderką”). Nie sposób pominąć pięknego, zdobionego licznymi drzeworytami wydania *Oekonomiki ziemiańskiej generalnej* Jakuba Kazimierza Haura czy pierwszego wydania *Oekonomii albo gospodarstwa ziemianskiego, dla porządnego sprawowania ludzior politycznym dziwnie pożytecznej* Anzelma Gostomskiego. Oba dzieła pochodzą z drukarni znamienitego krakowskiego typografa Krzysztofa Schedla.

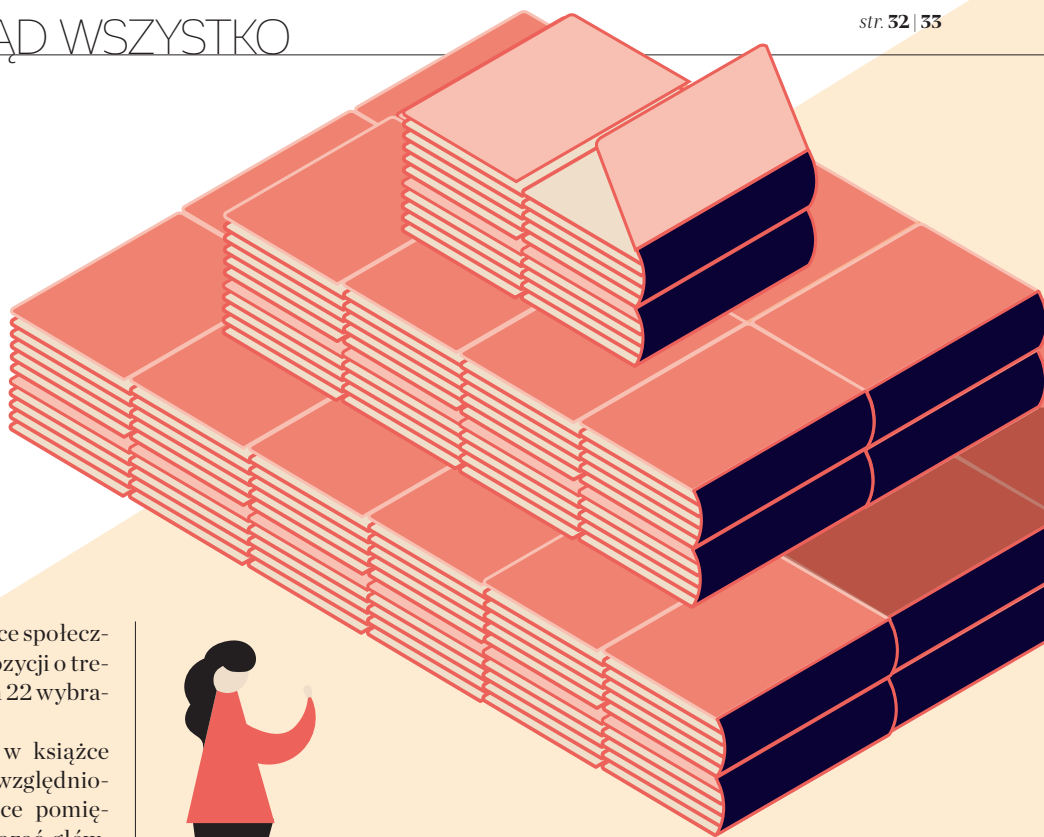
Choć w kolekcji starodruków Biblioteki SGH znajdują się niezwykle ciekawe pozycje prezentujące bardzo różne dziedziny nauki, ze względu na profil uczelni, w albumie przedstawione

Skarb w pudle

W grudniu 2011 r. świat obiegła wiadomość, że w magazynie Biblioteki Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie odkryto zbiór dokumentów sygnowanych przez królów Polski. Bibliotekarze uważali, że to niespotykana perełka. Na znalezisko pracownicy SGH natrafili przypadkowo w kartonowym pudle obłożonym papierem i przewiązanym sznurkiem. W środku znaleźli kilkadziesiąt dokumentów zapisanych atramentem na papierze czerpanym. Niektóre sygnowane są przez polskich władców – królową Bonę, Zygmunta Augusta, Stanisława Augusta Poniatowskiego. Pochodzą z lat 1555–1790. Są wśród nich listy dotyczące sporów majątkowych, manifestacje, dekryty, patenty. Jak trafiły do biblioteki? Jedną z hipotez mówi, że przekazać je miała szkole rodzina Chrzanowskich, której nazwisko powtarza się w części dokumentów z XVII i XVIII w., ale równie dobrze mogły zostać kupione na rynku antykwarycznym. W czasie wojny spaliły się katalogi, jednak królewskie dokumenty ocalały.

więcej informacji

 biblioteka.sgh.waw.pl/
Starodruki

zostały wyłącznie starodruki o tematyce społecznej ze szczególnym uwzględnieniem pozycji o treści ekonomicznej. Książka przedstawia 22 wybrane starodruki ze zbiorów księżnicy.

Jak pisze we wstępie autorka, w książce wraz z porządkiem starszeństwa uwzględniono merytoryczne oraz ideowe różnice pomiędzy dziełami w taki sposób, aby wykazać główne nurty myśli ekonomicznej na przestrzeni 300 lat: od bulionizmu (jego elementy można znaleźć u Marcina Kromera czy Stanisława Sarnickiego), poprzez merkantylizm (François Barrême), fizjokratyzm (Hieronim Stroynowski, Jan Ferdynand Nax, Andrzej Maksymilian Fredro) i kameralizm (Johann Heinrich Gottlob Justi), aż po nowożytny premonetarizm (John Locke) i leseferyzm ekonomii klasycznej (Adam Smith). Szczególne miejsce zajmują liczne rozprawy dotyczące problemu procentu oraz lichwy (Marcin Śmiglecki, Claudius Salmasius, Karol Dumoulin, Dionysius Runavv).

Album jest swoistą syntezą rozwoju nauk ekonomicznych, od ich narodzin w czasach renesansu aż do momentu uzyskania współczesnie pojmowanej dojrzałości na przełomie XVIII i XIX w. Symbolicznym finałem prezentowanego wyboru jest głośne dzieło *An Inquiry into the Nature and Causes of the Wealth of Nations* Adama Smitha, uważanego za ojca współczesnej ekonomii. Hanna Długołęcka podkreśla, że książka nieprzypadkowo jest poświęcona głównie pozycjom autorów polskich, ponieważ jej celem było również ukazanie, że choć nie tak intensywnie jak na zachodzie kontynentu europejskiego, jednak również w Rzeczypospolitej tematyka ekonomiczna była szeroko dyskutowana i zajmowała ważne miejsce wśród docieków intelektualistów na przestrzeni kilku stuleci.

O doborze pozycji prezentowanych w albumie zdecydowały także oficyny typograficzne, ponieważ w procesie tworzenia książki, zwłaszcza w przypadku druków XVI- i XVII-wiecznych, bardzo istotną rolę odgrywała renoma warsztatu

Dostępne dla każdego

Dzieła z XVI i początku XVII w. ukazujące zagadnienia ekonomiczno-społeczne są dostępne w formie elektronicznej. Digitalizacja kolekcji stanowiła część pracy naukowej finansowanej w ramach programu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego pod nazwą „Narodowy Program Rozwoju Humanistyki” w latach 2012–2015 pt. *Szkoła Główna Handlowa w Warszawie – spuścizna intelektualna i architektoniczna jako element tożsamości kulturowej Warszawy i Polski*. Kierownikiem projektu był prof. dr hab. Janusz Kaliński, a sekretarzem naukowym dr Barbara Trzcńska.

drukarskiego. Autorzy zabiegali o wydruki swoich utworów w najznamienitszych warsztatach, m.in. u Jana Oporina, bazylejskiego typografa, który wielokrotnie był wydawcą prac polskich autorów. Spod jego pras wyszły m.in. utwory Jana Łaskiego, Andrzeja Modrzewskiego czy drugie wydanie *De revolutionibus orbium coelestium* Mikołaja Kopernika.

Statuty i rozporządzenia miasta Wrocławia ujrzały światło dzienne w drukarni Scharffenbergów – linii wrocławskiej. W XVI w. oficyna należała do najbardziej cenionych drukarni śląskich. Dzieło Stanisława Sarnickiego wytłoczone zostało w Oficynie Łazarzowej. Warsztat prezentował poziom najlepszych tłoczni europejskich, a jej właściciel – Jan Januszowski – za zasługi na polu typografii otrzymał od króla szlachectwo. Kolejne wydanie utworu Marcina Śmigleckiego *O lichwie* powstało w drukarni Andrzeja Piotrkowszczyka – najlepszego krakowskiego typografa XVII w. Służący kontrreformacji Piotrkowszczykowie drukowali głównie dzieła jezuitów, m.in. Piotra Skargi, Jakuba Wujka. W warszawskiej drukarni zakonu pijarów (monopoliście na terenie stolicy) wydana została *Reformacja* Szymona Starowolskiego, zaś pięknie wydane *Scriptorum seu togae et belli* Andrzeja Fredry powstało w Gdańsku u księgarza i nakładcy Jerzego Förstera – podówczas najwybitniejszej postaci działającej na tamtejszym rynku wydawniczym. 📖

OPRACOWAŁA: LIDIA JASTRZĘBSKA

Ekslibrisy Witkiewicza

DWA Z OŚMIU EKSLIBRISÓW
ARTYSTY NALEŻĄ DO SGH.

W latach 2009-2010 w książkach należących do zasobu Biblioteki SGH odnaleziono dwa ekslibrisy Stanisława Ignacego Witkiewicza- oprócz nich znanych jest jeszcze tylko 6 tego typu grafik Witkacego.

To oryginalne dzieła S.I. Witkiewicza, ich autentyczność została potwierdzona ekspertyzami. „Wskazują na to przede wszystkim analogie: między 1917 a 1920 rokiem artysta wykonał kilka podobnych dzieł. Są to ekslibrisy Leona Reynela, Feliksa Lewińskiego oraz Anny i Tadeusza Sinków. Wszystkie namalował tuszami barwnymi i mają one identyczną kompozycję oraz gamę kolorystyczną. Charakterystyczne jest też używanie łacińskich sentencji oraz manierycznie wystylizowane pismo” – napisała w ekspertyzie dr Anna Żakiewicz, historyk sztuki, kurator Gabinetu Grafiki i Rysunków Współczesnych Muzeum Narodowego w Warszawie.

Pierwszy ekslibris przedstawia głowę mężczyzny w kracastej czapce, palącego fajkę. Zawiera łacińską sentencję *NEC HERCULES contra PLURes* (nawet Herkules nie poradzi przeciw wielu) sygnowaną *Witkacy*. Jest nietypowy: to mały obrazek o wymiarach 16,3 cm x 12,5 cm wykonany w technice malarskiej z użyciem kolorowych tuszów. Został namalowany na odwrocie okładki słownika frazeologicznego wydanego w USA w 1900 r. Dodatkowo na stronie tytułowej znajduje się pisana ołówkiem sygnatura *Ignacy Witkiewicz* i data *1918*. Charakter pisma jest taki sam jak w ekslibrisie. Podpis *Ignacy Witkiewicz* pojawia się także na stronie 104 słownika.

Drugi ekslibris to *Algorab w Kruku* o wymiarach 10,6 cm x 11,5 cm. Przedstawia postacie mężczyzny i kobiety unoszonych na skrzydłach czarnego ptaka. Sylwetki są ze sobą splecione, a ich szaty unoszą się w locie na ciemnoniebieskim

↑ Podczas wykonywanej kwerendy dotyczącej ekslibrisów w magazynie Biblioteki SGH kustosz Hanna Długołęcka wraz z kustoszem Pawłem Tanewskim odkryli dwie niecodzienne grafiki – ekslibrisy S.I. Witkiewicza.

niebie. Całość umieszczona jest w ramce namalowanej czarnym tuszem. W ramce widoczne są daty *1914–1918* oraz napis *EX LIBRIS Witkacy*. Powyżej znajduje się tytuł *Algorab w Kruku* napisany czerwoną kredką. Ekslibris umieszczony jest na wewnętrznej dolnej części okładki książki dr. J. Scheinera *Populäre Astrophysik* wydanej w 1912 r. Dodatkowo na stronie pierwszej u góry widnieje napis wykonany ołówkiem o treści: *Chcesz być uczciwym, zostaniesz głupim/Chcesz być rozumnym, staniesz się złym, a poniżej Total eclipse/Without all hope of day* i data *27/IV/1914*.

Kompozycja jest fantazją astronomiczną Witkacego, zminiaturyzowaną wersją jednego z jego obrazów o tematyce astronomicznej pod tytułem *Algorab w Kruku* z 1918 r. Rysunek mógł powstać jako szkic do obrazu, a wtórnie został użyty jako ekslibris. Ważną wskazówką są napisy umieszczone przez Witkacego nad i pod grafiką. „Pochodzą one z okresu bezpośrednio po tragicznym wydarzeniu w życiu artysty – samobójczej śmierci jego narzeczonej, Jadwigi Janczewskiej, która odebrała sobie życie 21 lutego 1914 r. Za śmierć tę Witkacy czuł się odpowiedzialny” – wyjaśnia dr Żakiewicz. Stąd pesymistyczny wydźwięk adnotacji, zwłaszcza tej o całkowitym zamienieniu i braku nadziei.

Nie zachowały się inwentarze mogące dać odpowiedź na pytanie, jak i kiedy książki z ekslibrisami znalazły się w Bibliotece SGH. Najprawdopodobniej trafiły tu przed 1933 r., na rewersach stron tytułowych obu książek jest bowiem pieczęć Biblioteki Wyższej Szkoły Handlowej, a taka nazwa uczelni funkcjonowała do 1933 r. Ciekawostką może być fakt, że ekslibrisy odnaleziono w Bibliotece SGH, w budynku zaprojektowanym przez stryjecznego brata Witkacego, architekta Jana Koszycz-Witkiewicza. 📖

OPRACOWAŁA: LIDIA JASTRZĘBSKA

**Pasja i praca
idą ze sobą w parze.
Bo razem najlepiej.**

**Zaaplikuj na wybrany program
i zobacz, jakich barw nabierze
Twoja kariera**

Jump on.

Staż z Lwem

Dla kogo?

Studenci od 1. roku studiów oraz absolwenci do 2 lat po studiach

Kierunek studiów

Dowolny

Jak długo?

Od 2 do 9 miesięcy (umowa zlecenie), z możliwością przedłużenia współpracy

Ścieżki

Wszystkie departamenty w banku

Gdzie?

Centrala w Warszawie i Katowicach oraz oddziały w całej Polsce

Rekrutacja

Cały rok

Więcej informacji

ing.pl/stazzlwem

Program stażowy ChallengING

Dla kogo?

Studenci od 3. roku studiów oraz absolwenci do 2 lat po studiach

Kierunek studiów

Informatyka, Ekonometria, Matematyka, Statystyka, Ekonomia lub pokrewne

Jak długo?

Rok (umowa o pracę)

Ścieżki

Analizy predyktywne, projektowanie i tworzenie oprogramowania

Gdzie?

Centrala w Warszawie i Katowicach

Rekrutacja

Jesienią i na wiosnę

Więcej informacji

ing.pl/Challenging

International Talent Programme

Dla kogo?

Studenci ostatnich lat studiów oraz absolwenci do 2 lat po studiach

Kierunek studiów

Dowolny

Jak długo?

4 Lata (umowa o pracę)

Ścieżki

IT, HR, Ryzyko, Finanse, Bankowość Detaliczna i Korporacyjna

Gdzie?

Centrala w Warszawie i Katowicach

Rekrutacja

Cały rok

Więcej informacji

ing.pl/itp

O open access w SGH słów kilka

 ANETTA JANOWSKA

BUDOWANIE RZETELNYCH PODSTAW OTWARTEJ NAUKI W SGH.

W dniach 22–28 października na całym świecie obchodzone, już po raz dziewiąty, International Open Access Week, czyli Międzynarodowy Tydzień Otwartej Nauki. W tym roku temat przewodni brzmiał „Budowanie rzetelnych podstaw otwartej nauki”. Pomysł narodził się w Stanach Zjednoczonych w 2007 r. i na początku był to zaledwie Dzień Otwartej Nauki organizowany przez studentów w porozumieniu ze SPARC, globalną koalicją promującą otwartość w nauce i edukacji. Z czasem, w miarę jak do inicjatywy zaczęły dołączać różne instytucje (uniwersytety, instytuty badawcze, organizacje finansujące badania, biblioteki czy think tanki), przekształciła się ona w ogólnoswiatowe obchody, w czasie których rokrocznie organizowane są rozmaite działania promujące otwarty dostęp do publikacji naukowych. W tym roku polski Tydzień Otwartej Nauki, zorganizowany przez Stowarzyszenie Bibliotekarzy EBIB i Koalicję Otwartej Edukacji, objęty został patronatem Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego. SGH również dołączyła do tego wydarzenia i znalazła się wśród ponad dwudziestu innych polskich instytucji promujących otwartą naukę (<https://uwolnijnauke.pl/wydarzenia-ix-tygodnia-otwartej-nauki-2018/>).

W SGH Dzień Otwartego Dostępu, zorganizowany przez Dział Nauki oraz pełnomocnika rektora ds. otwartego dostępu, obchodziliśmy 22 października. Odbyły się dwa seminaria dla naukowców, jedno poświęcone kwestiom praw autorskich w działalności publikacyjnej, szczególnie tzw. licencjom Creative Commons. Poprowadził je

mec. Krzysztof Siewicz, jeden z najlepszych w Polsce specjalistów w zakresie prawa w sieci, który od wielu lat organizuje CopyCamp, międzynarodową konferencję na temat prawa autorskiego odbywającą się co roku w Warszawie. Drugie z kolei seminarium skierowane było do redakcji czasopism wydawanych w SGH – w jego trakcie skupiono się na zaletach otwierania dostępu do publikacji, a szczególnie przekształcenia czasopism w formułę *open access*, czyli tzw. złotą drogę *open access*. Poza tym w Auli Spadochronowej uruchomione zostały dwa stanowiska komputerowe, gdzie – z pomocą specjalistów z Biblioteki SGH – naukowcy mogli zdeponować swoje publikacje w naszym Cyfrowym Otwartym Repozytorium (COR SGH), a także otrzymać materiały informacyjne na temat otwartego dostępu.

Warto również przypomnieć, że w trakcie Dnia Otwartej Nauki w SGH rozstrzygnięty został konkurs dla kolegów pt. „100 publikacji na stulecie niepodległości” ogłoszony przed wakacjami. Miał na celu zachęcić naukowców z SGH do deponowania swoich publikacji naukowych w repozytorium COR SGH, a tym samym upowszechnienia ich właśnie w otwartym dostępie. Konkurs wygrało Kolegium Ekonomiczno-Społeczne, którego pracownicy umieścili w repozytorium aż 101 publikacji.

Warto przypomnieć w tym miejscu, na czym polega deponowanie w otwartym repozytorium

Szczegóły na temat tego, jak prawidłowo przygotować plik, można znaleźć na stronie repozytorium COR SGH, w zakładce Pomoc.

więcej informacji

 cor.sgh.waw.pl

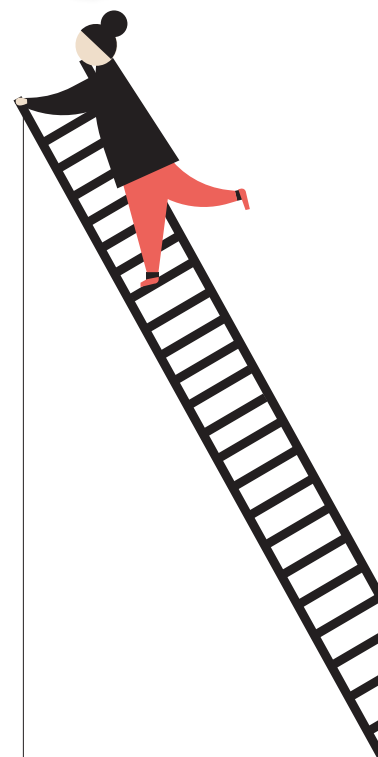
i dlaczego jest to działanie korzystne nie tylko dla samych naukowców, ale również dla całej uczelni. Najpierw kilka kwestii technicznych. Deponowanie w repozytorium nazywane jest zieloną drogą *open access* i jest to tzw. autoarchiwizacja publikacji. Oznacza to, że autorzy umieszczają w repozytorium swoje teksty, które zostały opublikowane gdzie indziej, np. jako artykuły w czasopiśmie, materiały konferencyjne czy też rozdziały w książkach. Można się zastanawiać nad celowością takiego działania, skoro przecież tekst został już wydany, a więc niejako „poszedł w świat”. Tymczasem zasięg niektórych publikacji, szczególnie tych wydawanych w sposób tradycyjny, nie jest zbyt szeroki. Umieszczenie zaś tekstu w repozytorium, do którego mają dostęp mechanizmy wyszukiwawcze Google Scholar – dla wielu osób pierwszego dziś źródła informacji naukowej – sprawia, że zasięg oddziaływania takiej publikacji jest znacznie większy. Jeśli jeszcze deponowany plik (w formacie PDF) jest przygotowany w odpowiedni sposób, a więc jest „przeszukiwalny”, tudzież „kopiowalny” (co oznacza, że został poddany tzw. OCR-owaniu), został opisany tzw. metadanymi, czyli istotnymi dla tekstu słowami kluczowymi, a także odpowiednio nazwany, szanse na jeszcze łatwiejsze znalezienie go w morzu innych publikacji w sieci znacznie się zwiększają. To oczywiście przekłada się bezpośrednio na cytowalność danego tekstu i autora oraz jego rozpoznawalność w środowisku naukowym.

W przypadku autoarchiwizacji ważną kwestią są prawa autorskie. Bardzo często naukowcy nie są bowiem pewni, czy mogą zdeponować swój tekst w repozytorium, szczególnie że zgodnie z regulaminem COR SGH można w nim umieszczać teksty, które zostały zrecenzowane, a więc najczęściej już gdzieś wydane. W tej sytuacji wszystko zależy od umowy, jaką autor zawarł z wydawnictwem. Jeśli widnieje w niej zapis o przeniesieniu praw autorskich do tekstu, należy się zwrócić do takiego wydawnictwa z prośbą o wyrażenie zgody na zdeponowanie tekstu w repozytorium uczelnianym. Wielu wydawców godzi się na to bez problemu, inni dają taką zgodę, ale życzą sobie, aby został zachowany okres embargo na publikację, co oznacza, że tekst można zdeponować w repozytorium np. po pół roku albo nawet roku od wydania. Czasami wydawcy zgadzają się, aby zdeponować wersję tekstu, która nie jest wersją ostateczną (redakcyjną), a ostatnim tzw. preprintem. Jak widać, możliwości jest tutaj wiele, a przed wydaniem tekstu warto na pewno negocjować umowę i nie oddawać pełni praw, a tylko udzielić licencji niewyłącznej. Wtedy tekst można bezproblemowo zdeponować w repozytorium, ponieważ autor zachowuje swoje prawa.

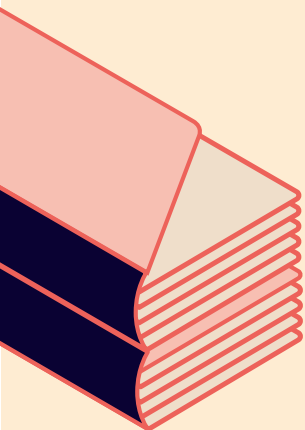
W przypadku publikacji w czasopiśmie można w dość prosty sposób sprawdzić, bez konieczności kontaktowania się z redakcją, jaką politykę

wydawniczą dana redakcja prowadzi. Wiele wydawnictw, szczególnie zagranicznych, ogłasza swoją politykę dotyczącą publikowania w internecie w otwartym bądź zamkniętym dostępie na stronie Sherpa/ Romeo <http://www.sherpa.ac.uk/romeo/index.php>. Po wejściu na tę stronę wpisujemy tytuł czasopisma i otrzymujemy wyniki. Jeśli kolor Romeo to zielony, możemy deponować w repozytorium bez obaw, wydawca zgadza się na to bez żadnych dodatkowych warunków. Kolor niebieski określa bardzo zbliżone warunki. Jeśli czasopismo oznaczone jest na żółto, można deponować wyłącznie preprint, zaś kolor biały oznacza brak zgody na autoarchiwizację.

Inaczej się sprawy mają, jeśli chodzi o publikowanie bezpośrednio w czasopiśmie *open access*, a więc tzw. złotą drogę. Polega to na tym, że czasopismo jest dostępne w otwarty sposób, tak więc czytelnik może ściągnąć tekst bądź ze strony, bądź też z bazy czasopism, w której periodyk jest zarejestrowany. Jeśli chodzi o nasze uczelniane wydawnictwa, najczęściej wychodzą one właśnie w taki sposób: oprócz wersji drukowanej pliki w formacie PDF umieszczane są na stronie periodyku będącej częścią witryny SGH. Teoretycznie więc można do nich dotrzeć i bez problemu się z nimi zapoznać. Kłopot w tym, że Google Scholar słabo indeksuje takie strony, jeśli więc czytelnik nie wie, że czasopismo istnieje i jest wydawane przez SGH, szanse na znalezienie artykułu są niewielkie. Znacznie skuteczniejszym rozwiązaniem jest przeniesienie czasopisma, wraz z systemem zarządzania całym procesem wydawniczym, na otwartą platformę. Najpopularniejszym na świecie oprogramowaniem służącym publikowaniu czasopism w sieci jest Open Journal System. Korzyści z jego zastosowania są dwie. Po pierwsze, jest ono wspierane przez Google Scholar, co oznacza, że algorytmy wyszukiwawcze szybko znajdują i indeksują taką nową platformę. Czasopismo może się więc dość szybko pojawić w wynikach wyszukiwania, co podobnie jak w przypadku deponowania w repozytorium uczelnianym przekłada się na widzialność w sieci. Po drugie, Open Journal System ułatwia zarządzanie procesem wydawniczym. Autorzy nie muszą już wysłać tekstów na adres e-mailowy redakcji, redaktor nie musi, również e-mailem, wysłać tekstów do recenzji, recenzent nie musi e-mailem ich odsyłać itd. Wszystko to odbywa się przez platformę: autor tworzy swoje konto na platformie czasopisma, przesyła za jej pośrednictwem artykuł, a później może obserwować, na jakim etapie procesu się on znajduje. Z kolei redaktor widzi w systemie, kto i kiedy złożył tekst,

SGH może być dumne z tego, że zgodnie z przyjętą w 2017 r. polityką otwartości pomatu i wytrwale podąża ścieżką *open access*, szeroko rozpowszechniając dorobek naszych badaczy.

kiedy został on skierowany do recenzji i do którego recenzenta. Odpowiednio skonfigurowany system wysyła również przypomnienia do recenzentów o terminie oddania recenzji, nie trzeba więc o tym pamiętać ani tego nadzorować.

Jedno z czasopism SGH, wydawane w KAE, już funkcjonuje na takiej platformie (www.erfin.org). Dwa kolejne (z KES) dzięki uzyskanemu z MNiSW grantowi DUN właśnie są przenoszone na platformę Open Journal System – strona zostanie uruchomiona najprawdopodobniej już na początku 2019 r. pod adresem econjournals.sgh.waw.pl. Planowane jest, w ramach projektu Biblioteki SGH, który wygrał w konkursie na budżet partycypacyjny 2018, stworzenie takiej platformy OJS dla wszystkich (zainteresowanych tym) czasopism SGH. Pierwsze prace w tym zakresie już powoli ruszają.

Przy okazji warto również wspomnieć o tzw. numerze DOI (ang. *Digital Object Identifier*), czyli cyfrowym identyfikatorze dokumentu elektronicznego. Jest to specjalny numer przypisany do

danej publikacji (artykułu czy książki), po którym można łatwo publikację w sieci odnaleźć. Są nim opatrzone teksty naukowe (choć nie tylko) wydawane w wersji elektronicznej. Twórcą tego systemu jest International DOI Foundation, zaś najbardziej popularną tzw. agencją rejestrującą numery, czyli zajmującą się ich odpłatnym przydzielaniem czasopismom czy też wydawnictwom, jest amerykańska CrossRef. Już wkrótce będzie możliwy zakup numerów DOI dla publikacji wydawanych w SGH, przede wszystkim artykułów publikowanych w naszych czasopismach.

W czasach, gdy nauka funkcjonuje pod hasłem *publishorperish*, bez względu na to, czy podobają nam się takie hasła i podejście, czy nie, otwieranie dostępu do publikacji naukowych, rozpowszechnianie ich w sieci jest kwestią kluczową nie tylko dla wizerunku samego naukowca, ale również całej uczelni.

DR ANETTA JANOWSKA, pełnomocnik rektora SGH do spraw otwartego dostępu

Najlepsza praca z e-marketingu

ABSOLWENT SGH ZWYCIĘZCĄ KONKURSU NA **NAJLEPSZĄ PRACĘ MAGISTERSKĄ** Z E-MARKETINGU.

Nagrody w konkursie DIMAQ UNI organizowanym przez Związek Pracodawców Branży Internetowej IAB Polska i Szkołę Główną Handlową w Warszawie zostały wręczone 18 października 2018 r.

Konkurs DIMAQ UNI na najlepszą pracę dyplomową z marketingu internetowego organizowany jest cyklicznie przez Związek Pracodawców Branży Internetowej IAB Polska i SGH. Zwycięzcą 6. edycji konkursu został Karol Kopańko, autor pracy magisterskiej *Model przychodów Freemium. Czynniki sukcesów i porażek* napisanej napisanej pod moim kierunkiem naukowym.

Laureat otrzymał nagrodę główną – bezpłatne uczestnictwo w studiach podyplomowych SGH marketing internetowy oraz płatne praktyki u jednego z partnerów konkursu. W kategorii prac licencjackich pierwsze miejsce *ex aequo* zdobyły: Aleksandra Garbarska autorka pracy *Kierunki rozwoju*

w e-handlu w ujęciu globalnym w latach 2010–2017 z SGGW oraz Agata Siemaszko za pracę licencjacką *Digitalny storytelling jako narzędzie marketingowe na Facebooku* z UG, które otrzymały udział w 4-dniowym szkoleniu Akademii DIMAQ oraz płatne praktyki u partnerów konkursu.

Tegoroczna edycja konkursu była adresowana do studentów oraz absolwentów uczelni, którzy obronili swoje prace magisterskie, licencjackie oraz inżynierskie z zakresu marketingu internetowego w okresie od 1 stycznia 2015 r. do 31 lipca 2018 r. Nadesłane prace były oceniane przez jury, w którego skład weszli posiadacze certyfikatu DIMAQ, certyfikowani trenerzy DIMAQ, przewodniczący Branżowej Rady ds. Kompetencji IAB Polska oraz przedstawiciel SGH. Spośród wszystkich nadesłanych prac do II etapu zostały zakwalifikowane cztery prace magisterskie i dziewięć licencjackich, spośród których jury ostatecznie wyłoniło czworo laureatów.

Warto przypomnieć, że laureatką zeszłorocznej edycji konkursu była również absolwentka SGH Karolina Pierzchała, która pod kierunkiem naukowym dr. Jacka Wójcika napisała pracę magisterską *Znaczenie zaufania w przedsiębiorstwie z modelem biznesowym opartym na ekonomii współdzielenia*. W kolejnych latach przewidziane są dalsze edycje konkursu.

DR HAB. TYMOTEUSZ DOLIGALSKI, Zakład e-Biznesu SGH, Instytut Informatyki i Gospodarki Cyfrowej, Kolegium Analiz Ekonomicznych, SGH

Rozpocznij swoje **KarieraStory** w @Bank Millennium

praktyki

staże eksperckie

program ambasadorski

Kiedy inni osiągają szczyt możliwości,
my chcemy więcej. Bacznie obserwujemy
otoczenie, doskonalimy i zmieniamy się
oraz aktywnie reagujemy na wyzwania.
Zawsze mierzymy wyżej. Buduj
w Banku Millennium swoją przyszłość.

Aplikuj: www.bankmillennium.pl/kariera

Millennium
bank

Przedsiębiorstwo rodzinne w XXI w.

 BEATA CHMIELEWICZ

MIĘDZYNARODOWA KONFERENCJA NAUKOWA Z CYKLU „DZIEŃ PRZEDSIĘBIORCZOŚCI RODZINNEJ”.

Miedzynarodowa konferencja naukowa pt. „Przedsiębiorstwo rodzinne w XXI wieku: koncepcja oraz jej realizacja” została zorganizowana przez

Zakład Przedsiębiorstwa Rodzinnego Instytutu Przedsiębiorstwa SGH 13 listopada 2018 r. i odbywała się w Auli Głównej w Szkole Głównej Handlowej w Warszawie. To już czwarta konferencja zakładu z cyklu „Dzień przedsiębiorczości rodzinnej”, wpisująca się w obchody Światowego Tygodnia Przedsiębiorczości.

„Dzień przedsiębiorczości rodzinnej” ma na celu propagowanie wiedzy o specyfice i znaczeniu przedsiębiorczości rodzinnej w gospodarce, integrację osób zainteresowanych aktywnością naukowo-badawczą w obszarze przedsiębiorczości rodzinnej oraz wymianę poglądów pomiędzy przedstawicielami instytucji otoczenia biznesu a przedstawicielami firm rodzinnych. Partnerami wydarzenia zostali Związek Rzemiosła Polskiego oraz Fundacja Firmy Rodzinne.

Po uroczystym powitaniu gości przez prof. Jana Klimka, dyrektora Instytutu Przedsiębiorstwa i zarazem kierownika Zakładu Przedsiębiorstwa Rodzinnego, głos zabrał rektor SGH prof. Marek Rocki, który otworzył konferencję. Słowo wstępne wygłosił dziekan KNoP prof. Roman Sobiecki. Zwrócił on uwagę, iż firmy rodzinne to najstarsza forma zorganizowanej działalności gospodarczej, a większość obecnych wielkich korporacji rozpoczynała swoją działalność od firmy rodzinnej. Według szacunków w dawnej „piętnastce” UE oraz w Stanach Zjednoczonych firmy rodzinne stanowią od 1/3 do ponad 70% wszystkich podmiotów działających na rynku.

Pierwszy referat pt. *Czynnik rodzinności jako determinanta kształtowania orientacji strategicznej polskich przedsiębiorstw rodzinnych* wygłosił dr Andrzej Marjański ze Społecznej Akademii Nauk w Łodzi. Zaprezentował w nim wyniki badań firm rodzinnych działających na obszarach wiejskich (głównie w woj. łódzkim), zrealizowanych w okresie od lipca 2017 r. do marca 2018 r. We wszystkich przedsiębiorstwach akcentowano istotny wpływ familizmu na kształt orientacji strategicznej, a rodzinny charakter firmy postrzegano jako główny czynnik strategiczny zwiększający szanse rynkowe.

Drugi referat pt. *Czynniki determinujące postawy sukcesyjne studentów kierunków ekonomicznych* przedstawiły prof. Krystyna Leszczewska (Państwowa Wyższa Szkoła Informatyki i Przedsiębiorczości w Łomży) oraz dr Joanna Sadkowska (Uniwersytet Gdański). Prelegentki mówiły o wynikach pilotażowych badań porównawczych przeprowadzonych wspólnie z dr Beatą Żelazko (SGH) wśród studentów PWSiP, UG i SGH. W odpowiedziach respondentów zaznaczały się różnice odnośnie do deklarowanej chęci zostania sukcesorem w firmie rodzinnej: w SGH aż 37% ankietowanych chce pracować w korporacji międzynarodowej, a 19,4% myśli o sukcesji w biznesie rodzinnym, na UG o sukcesji firmy rodzinnej myśli 15% studentów, a w PWSiP 20,7%. Co istotne, osoby wiążące swoje plany z przejęciem biznesu rodzinnego reprezentują mikro i małe przedsiębiorstwa, są już zaangażowane w działalność firmy, w której ponadto istnieje jasność co do planów sukcesyjnych.

Trzecie wystąpienie pt. *Polacy o firmach rodzinnych. Podsumowanie badań z 5 lat* mgr Katarzyny Gierczak-Grupińskiej, prezes Fundacji Firmy Rodzinne z Poznania, rozpoczęło się od krótkiego filmu, a następnie zostały przedstawione najważniejsze wnioski z kilkuletnich badań fundacji nt. postrzegania przedsiębiorstw rodzinnych przez Polaków. Polacy poproszeni o opisanie firm rodzinnych przymiotnikami, tworzą wizerunek firmy tradycyjnej, przyjaznej oraz godnej zaufania. Zaufanie do przedsiębiorstw rodzinnych wynika przede wszystkim z przeświadczenia, że ich właściciele sami dbają o jakość wytwarzanych produktów. Polacy są skłonni za tę lepszą jakość więcej zapłacić. Cenne dla respondentów jest też polskie pochodzenie produktów (jeden z najważniejszych motywów zakupu). Przedsiębiorcy zachęcani tymi pozytywnymi trendami coraz częściej decydują się na eksponowanie rodzinnego charakteru swoich firm.

Kolejna prezentacja dotyczyła synergii w firmie rodzinnej i przedstawił ją dr inż. Piotr Barczak z firmy Royal sp. z o.o. Następnie swoje wystąpienie miała założycielka i właścicielka firmy Lovingit mgr Jagoda Kutkowska, która opowiedziała o specyfice prowadzenia e-biznesu rodzinnego. Potem Witaliusz Nadaszkiewicz z kancelarii doradczo-prawnej

PRZEDSIĘBIORSTWO RODZINNE W XXI WIEKU:

KONCEPCJA ORAZ JEJ REALIZACJA

Szkola Główna Handlowa w Warszawie, 13.11.2018

W otwarciu konferencji udział wzięli: prof. Marek Rocki – rektor SGH, prof. Piotr Wachowiak – prorektor ds. nauki i zarządzania SGH, prof. Roman Sobiecki – dziekan Kolegium Nauk o Przedsiębiorstwie SGH oraz prof. Jan Klimek – dyrektor Instytutu Przedsiębiorstwa SGH.

FOT. ARCHIWUM SGH

Law Craft zaprezentował aktualne uwarunkowania prowadzenia biznesu na Ukrainie. Przekonując do inwestowania w tym kraju, zauważył, że Ukraina to wielki i jak dotąd niewykorzystany potencjał.

Po tym wystąpieniu głos zabrała mgr Sabina Klimek, była konsul, radca handlowy i kierownik Wydziału Promocji, Handlu i Inwestycji Konsulatu Generalnego RP w Nowym Jorku. Podkreśliła, iż ponad połowa największych firm rodzinnych znajduje się w Stanach Zjednoczonych. Zwróciła również uwagę na wysoki odsetek kobiet jako właścicieli firm, jak również kobiet zasiadających w zarządach przedsiębiorstw rodzinnych w USA.

Zebrani wysłuchali też referatu pt. *Sukcesja w firmach rodzinnych w regionie mazowieckim w Polsce – potrzeby, wyzwania, bariery*, który wygłosiła dr Ludmiła Walaszczuk z Instytutu Technologii Eksploatacji Państwowego Instytutu Badawczego w Radomiu. Zaprezentowała założenia i cele projektu Enter-Transfer „Rozwój innowacji gospodarczych i społecznych poprzez utworzenie środowiska sprzyjającego sukcesji przedsiębiorstw” w ramach programu Interreg finansowanego przez Komisję Europejską i realizowanego od czerwca 2017 r. do maja 2020 r. Celem projektu jest m.in. zmniejszenie wskaźnika upadłości firm rodzinnych w regionie Europy Środkowej.

Na znaczenie kapitału ludzkiego rodzinnych gospodarstw rolnych w procesach przemian strukturalnych uwagę zwróciła kolejna prelegentka – dr Ewa Stawicka ze Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie. Przedstawiła m.in. cechy demograficzne kierowników polskich rodzinnych gospodarstw rolnych, strukturę dochodów tych gospodarstw, zauważając, iż jedynie co trzecie z nich utrzymuje się z pracy na roli. Stwierdziła, że w ostatnich latach zmniejszyła się liczba gospodarstw rolnych i jednocześnie wzrósł poziom wykształcenia członków rodzin ich właścicieli, co przelożyło się na postęp w profesjonalnym przygotowaniu do zawodu rolnika.

Problematykę rodzinnych gospodarstw rolnych na przykładzie pasieki kontynuował dr Andriy Popovych z Instytutu Agroekologii i Gospodarki Przyrodniczej Narodowej Akademii Nauk Rolniczych Ukrainy. Postawił tezę, iż rodzinne gospodarstwa rolne na Ukrainie mogą się skutecznie rozwijać tylko dzięki pomocy państwa. Zaakcentował problem sezonowości w rolniczych przedsiębiorstwach rodzinnych.

Po przerwie swoje wystąpienie miała mgr Karolina Kucznik z Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu, która mówiła o budowaniu relacji *family business* ze społecznością lokalną na przykładzie firm z terenu byłego województwa wrocławskiego. Z kolei mgr Łucja Waligóra z Uniwersytetu Ekonomicznego w Katowicach poruszyła problem wielopokoleniowości w przedsiębiorstwach rodzinnych, wskazując działania, jakie należy podjąć, aby lepiej zarządzać zróżnicowaniem pracowników ze względu wiek. Następnie referat o istocie i znaczeniu procesu sukcesji w firmach rodzinnych wygłosiła mgr Karolina Worytkiewicz z Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie. W dalszej kolejności problematykę pełnomocnictwa i granic umocowania omówiła mgr Magdalena Wrońska z Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach. Ostatni zaś referat wygłoszony przez mgr. Marcina Kawko z SGH dotyczył finansowania i struktury kapitałowej przedsiębiorstw rodzinnych.

Podsumowania i zamknięcia konferencji dokonał prof. Jan Klimek, który stwierdził, że materiał zaprezentowany w trakcie wystąpień i dyskusji jest nie do przecenienia dla potrzeb różnych opracowań, tym bardziej że coraz więcej firm rodzinnych korzysta z publikacji i badań naukowych. Zaprosił także do współpracy z Zakładem Przedsiębiorstwa Rodzinnego i Instytutem Przedsiębiorstwa w KNoP, SGH.

Podatki i rachunkowość. Teoria i praktyka

PAWEŁ FELIS, MARCIN JAMROŻY,
JOANNA SZLĘZAK-MATUSEWICZ, AGNIESZKA TŁACZAŁA

UHONOROWANIE WIELOLETNIEJ PRACY
NAUKOWO-DYDAKTYCZNEJ

PROF. JANINY ICKIEWICZ
ORAZ PROF. IRENY OLCHOWICZ.

Przed rozpoczęciem roku akademickiego, 28 września, w gmachu Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie odbyła się konferencja naukowa pt. „Podatki i rachunkowość. Teoria i praktyka” zorganizowana przez Zakład Podatków Instytutu Finansów SGH. Celem konferencji było uhonorowanie wieloletniej pracy naukowo-dydaktycznej prof. dr hab. Janiny Ickiewicz oraz prof. dr hab. Ireny Olchowicz, a także ich dorobku

naukowego. Konferencja zgromadziła wielu znanych gości i prelegentów reprezentujących ośrodki akademickie z całego kraju.

Konferencję uroczystie otworzył dyrektor Instytutu Finansów SGH prof. dr hab. Janusz Ostaszewski. W swoim wystąpieniu odwołał się do bardzo bogatej merytorycznie twórczości naukowej pań profesor, podziękował im za współpracę oraz ogromny wkład w rozwój nauki o podatkach i rachunkowości. Wyraził przy tym przekonanie, że obie jubilatki nadal będą służyły radą koleżankom i kolegom z Instytutu Finansów SGH w Warszawie. Następnie głos zabrali: prorektor ds. dydaktyki i studentów dr hab. Krzysztof Kozłowski, prof. SGH, oraz dziekan Kolegium Zarządzania i Finansów dr hab. Ryszard Bartkowiak, prof. SGH.

W kolejnej części konferencji ogłoszono laudacje. Na cześć prof. dr hab. Janiny Ickiewicz laudację wygłosił prof. dr hab. Jan Szczepański, zasłużony pracownik SGH (w 2017 r. Senat SGH dokonał uroczystego odnowienia dyplomu doktorskiego prof. Szczepańskiego). Na cześć prof. dr hab. Ireny Olchowicz w imieniu prof. dr hab. Anny Karmańskiej laudację odczytała dr Urszula Kierczyńska.

Poniżej prezentujemy fragmenty obu laudacji.

„Pani profesor Janina Ickiewicz pracuje w Szkole Głównej Handlowej w Warszawie (dawniej Szkole Głównej Planowania i Statystyki) od 1974 r. Swą pracę naukową rozpoczęła w Instytucie Funkcjonowania Gospodarki Narodowej. Jubilatka prowadziła prace badawcze z dziedziny finansów, zwłaszcza finansów przedsiębiorstwa. Efektem tego było przygotowanie wysoko ocenionej i obronionej w 1982 r. pracy doktorskiej pt. Mierniki oceny jako narzędzie jednostkowego sterowania przedsiębiorstwami handlowymi. W 1996 r. przedstawiła rozprawę habilitacyjną pt. Pozyskiwanie i struktura kapitału a długookresowe cele przedsiębiorstwa. W 2002 r. Prezydent RP nadał jej tytuł profesora nauk ekonomicznych. Z badań pani profesor nad wpływem otoczenia na rezultaty działalności przedsiębiorstwa wynikała także potrzeba zajęcia się w szerokim zakresie obszarem podatków i innych fiskalnych obciążeń działalności gospodarczej. Pani profesor wyróżnia się wytrwałością i cierpliwością w działaniu, wykazuje się

FOT. GRZEGÓRZ GOŁĘBIEWSKI

FOT. GRZEGORZ GOŁĘBOWSKI

skromnością w prezentacji swoich osiągnięć. Jest otwarta na ludzi z bliższego i dalszego otoczenia, chętnie niesie pomoc innym.

” Związek pani profesor Ireny Olchowicz ze Szkołą Główną Handlową ma swój początek w roku 1959 r. wraz z rozpoczęciem studiów na Wydziale Handlu Wewnętrznego Szkoły Głównej Planowania i Statystyki. Od 1965 r. jest związana z Katedrą Rachunkowości SGPiS. W 1971 r. uzyskała tytuł doktora nauk ekonomicznych na podstawie rozprawy doktorskiej pt. *Samofinansowanie rozwoju spółdzielczości handlowej napisanej pod kierunkiem naukowym prof. Stanisława Skrzywaną, natomiast w 1990 r. przedstawiła rozprawę habilitacyjną pt. Ewidencja gospodarcza obrotu towarowego w warunkach zmian systemowych. Ukoronowaniem drogi naukowej jest nadanie jej tytułu profesora nauk ekonomicznych w 2001 r. W latach 2005–2013 pani profesor kierowała Katedrą Finansów Przedsiębiorstwa, a następnie Zakładem Podatków w Instytucie Finansów. Intensywnie rozwijała studia podyplomowe rachunkowości i finansów przedsiębiorstwa, które doczekały się już ponad 40 edycji. Panią profesor cechuje postawa wyrażająca szacunek do nauki, życzliwość dla ludzi, solidność i uczciwość w badaniach.*

Po części oficjalnej odbyły się dwie sesje naukowe. Każda z nich odwoływała się do dorobku jubilatki. Pierwsza zatytułowana „**Obciążenia fiskalne przedsiębiorstw**” nawiązywała do istotnej w polskiej literaturze ekonomicznej pracy prof. Janiny Ickiewicz. Panel moderowali dr hab. Paweł Felis, prof. SGH, oraz dr Joanna Szlęzak-Matusewicz – współpracownicy prof. Ickiewicz. Uczestnikami byli: prof. dr hab. Jan Głuchowski z Wyższej Szkoły Bankowej w Toruniu; dr hab. Feliks Grądalski, prof. SGH; dr hab. Marta Kluzek, prof. Uniwersytetu Ekonomicznego w Poznaniu; dr Irena Ożóg, doradca podatkowy

oraz dr Tomasz Tratkiewicz z Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie i Centrum Analiz Społeczno-Ekonomicznych CASE (doktorant prof. Ickiewicz). W żywej i interesującej dyskusji przedstawiono obserwacje związane ze strukturalnymi cechami systemu podatkowego w Polsce, wpływem obciążeń fiskalnych na działalność przedsiębiorstw. Dyskutowano też o możliwych i koniecznych zmianach w obciążeniach podatkowych przedsiębiorstw.

Drugi z paneli swoją nazwą „**Rachunkowość podatkowa**” wprost nawiązywał do sztandarowej książki prof. Ireny Olchowicz pod tym samym tytułem (książka miała 9 wydań). Sam przebieg panelu i wypowiedzi gości inspirowane były dorobkiem naukowym jubilatki, który dotyczy nie tylko rachunkowości i sprawozdawczości finansowej, lecz również obszaru finansów, w szczególności podatku dochodowego oraz podatku od towarów i usług. Zaproszenie do uczestnictwa w panelu przyjęli: dr hab. Grzegorz Gołębiowski, prof. Akademii Ekonomiczno-Humanistycznej w Warszawie; prof. dr hab. Hanna Litwińczuk z Uniwersytetu Warszawskiego; prof. dr hab. Witold Modzelewski z Uniwersytetu Warszawskiego oraz dr hab. Joanna Wielgórska-Leszczynska, prof. SGH. Panel moderowali dr hab. Marcin Jamroży, prof. SGH, oraz dr Agnieszka Tłaczała. Wypowiedzi panelistów, które koncentrowały się wokół aktualnych problemów z zakresu sprawozdawczości i rachunkowości finansowej oraz opodatkowania CIT i VAT, poprzedziły podziękowania oraz reminiscencje z wielu lat współpracy z jubilatką.

Po zakończeniu obu paneli przyszedł czas na wspomnienia w trakcie prywatnych rozmów z jubilatkami przy kawie. ☺

Pracownicy Instytutu Finansów, Kolegium Zarządzania i Finansów SGH: DR HAB. PAWEŁ FELIS, prof. SGH; DR HAB. MARCIN JAMROŻY, prof. SGH, DR JOANNA SZLĘZAK-MATUSEWICZ; DR AGNIESZKA TŁACZAŁA

Z okazji tego wydarzenia pracownicy Instytutu Finansów przygotowali dwie wyjątkowe pamiątkowe księgi dedykowane jubilatkom od całej rodziny finansistów w Polsce:
Eseje o finansach, monografia dedykowana prof. Janinie Ickiewicz, red. naukowa J. Ostaszewski, P. Felis, J. Szlęzak-Matusewicz, Oficyna Wydawnicza SGH, Warszawa 2018;
Eseje o podatkach i rachunkowości, monografia dedykowana prof. Irenie Olchowicz, red. naukowa J. Ostaszewski, M. Jamroży, A. Tłaczała, Oficyna Wydawnicza SGH, Warszawa 2018.

Danina solidarnościowa

 MARCIN JAMROŻY

OCENA PROCESU **REDYSTRYBUCJI** **WSPARCIA OD OSÓB NAJLEPIEJ** **ZARABIAJĄCYCH NA RZECZ OSÓB** **DOTKNIĘTYCH NIEPEŁNOSPRAWNOŚCIĄ.**

Udział wzięli:

prof. dr hab. Janusz Ostaszewski – dyrektor Instytutu Finansów SGH

Anna Iwańczyk – Biuro Pełnomocnika Rządu ds. Osób Niepełnosprawnych

Elżbieta Gimlewicz – Biuro Pełnomocnika Rządu ds. Osób Niepełnosprawnych

dr hab. Feliks Grądalski – prof. SGH

dr hab. Katarzyna Kreczmańska-Gigol – prof. SGH, wiceprezes zarządu ds. finansowych KGHM

Cezary Krysiak – członek zarządu Mazowieckiego Oddziału KIDP, m.in. były dyrektor Departamentu Polityki Podatkowej w Ministerstwie Finansów

dr Piotr Russel – Instytut Finansów SGH, Biuro Analiz Sejmowych

dr Konrad Walczyk – Instytut Rozwoju Gospodarczego SGH

Utworzenie solidarnościowego funduszu wsparcia osób niepełnosprawnych ma przede wszystkim na celu wsparcie społeczne, zawodowe lub zdrowotne osób niepełnosprawnych. Źródłem finansowania nowo utworzonego funduszu celowego ma być w szczególności część składki na Fundusz Pracy oraz tzw. **danina solidarnościowa** stanowiąca dodatkowe obciążenie podatkowe nałożone na osoby fizyczne osiągające relatywnie najwyższe dochody w społeczeństwie (przekraczające 1 mln zł rocznie). Nowe regulacje, które weszły w życie od 1 stycznia 2019 r., powinny skutkować rozszerzeniem progresji podatkowej dla grupy ok. 21 tys. podatników w celu pomocy ok. 3 mln osób niepełnosprawnych. Stawka daniny wynosi 4% i będzie stosowana do nadwyżki rocznych dochodów powyżej ustawowego progu 1 mln zł. Rząd szacuje, że Solidarnościowy Fundusz Wsparcia Osób Niepełnosprawnych będzie rocznie zasilany kwotą ponad 2 mld zł (z czego 1,15 mld zapewnią wpływy z daniny solidarnościowej).

25 października 2018 r. w Szkole Głównej Handlowej w Warszawie odbyła się **IX Debatę Podatkową** zorganizowaną przez Instytut Finansów przy współudziale SKN Doradztwa Podatkowego. Przedmiotem dyskusji była w szczególności ocena efektywności i sprawiedliwości procesu redystrybucji dochodów uzyskanych w postaci **daniny solidarnościowej**.

Dyrektor Instytutu Finansów SGH **prof. dr hab. Janusz Ostaszewski**, pełniący funkcję moderatora dyskusji, poddał pod dyskusję w szczególności:

– wprowadzenie kolejnych progów progresji podatkowej w *Ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych* (PIT);

– problem związany z podwójnym opodatkowaniem dochodów nierezydentów – względem tej części dochodów, która osiągnięta jest w Polsce; – alternatywny wariant tzw. podatku wyrównawczego.

W wystąpieniu inauguracyjnym przedstawicielka Biura Pełnomocnika Rządu ds. Osób Niepełnosprawnych **Anna Iwańczyk** wskazała, że rozwiązanie w postaci daniny solidarnościowej jest jednym z wielu wdrożonych w ostatnim czasie instrumentów wsparcia osób niepełnosprawnych (PFRON, program kompleksowego wsparcia dla rodzin „Za życiem”, Rodzina 500+, podniesienie wysokości renty socjalnej, zasiłku pielęgnacyjnego, specjalnego zasiłku opiekuńczego i zasiłku dla opiekuna i inne). Z kolei **Elżbieta Gimlewicz** w swojej wypowiedzi podkreśliła, że nowy fundusz celowy nie będzie posiadał osobowości prawnej, lecz analogicznie jak Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych przyjmie formę rachunku bankowego.

Profesor SGH dr hab. Feliks Grądalski w swoim przemówieniu (*ad vocem*) zauważył, że danina solidarnościowa może mieć dwojaki charakter – systemowy (gdy jest wpisana bezpośrednio w system podatkowy) bądź doraźny (w formie dobrowolnych akcji altruistycznych). W ocenie prof. Grądalskiego konstrukcja nowej daniny nie odzwierciedla jej solidarnościowego charakteru. Profesor podkreślił, że istotą daniny solidarnościowej jest to, iż cechuje ją akceptacja uszczuplenia dochodów podatnika (donatora) i jednocześnie dobrowolność świadczenia na rzecz pomiotu trzeciego (beneficjenta). W teorii opodatkowania jedną z podstawowych zasad legitymizacji opodatkowania jest reguła ekwiwalentności świadczeń. Akceptacja obciążenia podatkowego wynika z tego, iż w zamian za część swojego dochodu podatnik (donator) oczekuje od państwa ekwiwalentności świadczeń, tj. właściwej struktury i jakości oferty dóbr i usług publicznych. Wymóg ten nie jest jednak spełniony przy wprowadzanej daninie solidarnościowej, jej akceptacja wynika z zupełnie innych niż altruistyczne przesłanki. Profesor Grądalski podkreślił, że zaproponowane rozwiązanie stanowi rozszerzenie progresywnej taryfy podatkowej, a źle zastosowana technika opodatkowania może skutkować nieefektywnością, dlatego może uniemożliwić osiągnięcie wyznaczonych celów budżetowych.

Zdaniem prof. SGH dr hab. **Katarzyny Kreczmańskiej-Gigol** danina solidarnościowa stawia liczne wyzwania przed administracją

państwa, nie tylko zagwarantowanie transferu pozyskanych środków na cele funduszu solidarnościowego, ale przede wszystkim zapewnienie systemowej efektywności, tj. minimalizacji kosztów poboru i redystrybucji świadczeń. Wprowadzenie daniny solidarnościowej stanowi dodatkowe obciążenie zarówno dla niektórych podatników, jaki dla organów podatkowych, do których wpłynie szacunkowo 21 tys. dodatkowych deklaracji podatkowych.

Dr Konrad Walczyk (Instytut Rozwoju Gospodarczego SGH) wskazał, że przy pewnych założeniach m.in. dotyczących rzeczywistego rozkładu dochodów osobistych optymalna stopa ich opodatkowania jest odwrotnie proporcjonalna do prostej płacowej elastyczności podaży pracy. Jeżeli mamy do czynienia z warunkami wysokiej nieelastyczności podaży pracy, to optymalna fiskalnie stawka daniny solidarnościowej mogłaby być znacząco wyższa niż przyjęte 4%.

Cezary Krysiak, członek zarządu Mazowieckiego Oddziału KIDP zauważył, że pomimo że danina solidarnościowa jako instrument wsparcia osób niepełnosprawnych jest słusznym i godnym aprobaty rozwiązaniem, jej

założenia konstrukcyjne należy oceniać negatywnie, w szczególności dotyczy to niekonsekwencji ustawodawcy w traktowaniu dochodów ze źródeł zagranicznych, co rodzi różnorodne problemy na gruncie międzynarodowego prawa podatkowego. Cezary Krysiak postulował całkowite wyłączenie dochodów zagranicznych z zakresu przedmiotu tej daniny.

Dr Piotr Russel (Instytut Finansów SGH) stwierdził, że nie ma pełnej gwarancji, iż środki zasilające Fundusz Wsparcia Osób Niepełnosprawnych zostaną faktycznie w pełnej wysokości wydatkowane na cele przewidziane w ustawie. Zakładane przez Ministerstwo Finansów RP wpływy do funduszu celowego (1,8 mld zł rocznie) wyznaczają poziom przeciętnego wsparcia osób niepełnosprawnych na relatywnie niskim poziomie ok. 600 zł rocznie w przeliczeniu na jednego niepełnosprawnego. Dlatego zaleca ostrożność w ocenianiu znaczenia daniny solidarnościowej jako instrumentu znaczącego wsparcia na rzecz osób objętych problemem niepełnosprawności.

DR HAB. MARCIN JAMROŹY, prof. SGH, Instytut Finansów SGH

Debaty podatkowe to projekt cykliczny przeprowadzany w formule open. Program obejmuje wystąpienie problemowe, głos ad vocem, dyskusję panelową oraz komentarze z sali. Streszczenia dotychczasowych debat są dostępne pod adresem internetowym: http://kolegia.sgh.waw.pl/pl/KZiF/struktura/IF/cykl_debat_podatkowych/.

Metody i zastosowania badań operacyjnych

Czasem wystarczy odjechać tylko kawałek od domu, aby się poczuć jak w innym świecie. W dobrym sensie tego określenia w dniach 21–23 października 2018 r. udało się to pracownikom Zakładu Wspomagania i Analizy Decyzji (ZWAD) za sprawą XXXVII Ogólnopolskiej Konferencji im. Profesora Władysława Bukietyńskiego „Metody i zastosowania badań operacyjnych” (MZBO) organizowanej przez ZWAD w podwarszawskich Otrębusach.

Konferencja zgromadziła nie tylko ponad 70 uczestników z 17 ośrodków naukowych, ale także przedstawicieli świata biznesu. Nowością w tegorocznej edycji MZBO było zróżnicowanie form dzielenia się wynikami badań, planami i doświadczeniami. Jak zawsze uczestnicy spotkania mieli okazję wysłuchać prezentacji (46 referatów) i wykładu plenarnego — dr Krzysztof Postek z Erasmus University w Rotterdamie (i absolwent SGH) opowiedział, jak szukać w problemach optymalizacyjnych rozwiązań odpornych na zmiany parametrów zadania. Dodatkowo na konferencji zorganizowano warsztaty doktorskie (aby doktoranci mogli skonsultować swoje zamierzenia

z doświadczonymi profesorami), sesję plakatową (aby umożliwić przedstawienie swoich wyników większej liczbie młodych naukowców) i dyskusję panelową. W czasie tych ostatnich omawiano m.in. zagadnienia współpracy świata biznesu i nauki czy wpływ reformy szkolnictwa wyższego na funkcjonowanie uczelni w kontekście badań i edukacji.

Najlepsze referaty młodych naukowców (Beaty Koń, Piotra Miszczyńskiego i Daniela Kaszyńskiego) oraz plakat (Aleksandra Nosarzewskiego) wyróżniono nagrodami ufundowanymi przez firmę Accenture i profesora Tomasza Szapiro.

Uroczysta kolacja była okazją do przedstawienia dowcipnych (lecz i pouczających) anegdot z życia patrona konferencji oraz do integracji polskiego środowiska badań operacyjnych w mniej formalnej atmosferze. Mamy nadzieję, że goście konferencji, często przyjeżdżający z daleka, mogli poczuć się miło jak w domu.

DR HAB. MICHAŁ JAKUBCZYK, Zakład Wspomagania i Analizy Decyzji SGH

† Gospodarzem tegorocznej Ogólnopolskiej Konferencji im. Profesora Władysława Bukietyńskiego był Zakład Wspomagania i Analizy Decyzji w Instytucie Ekonometrii, Kolegium Analiz Ekonomicznych SGH.

FOT. ARCHIWUM SGH

University Management Accounting Day 2018

W spotkaniu udział wzięli: prorektor ds. współpracy z otoczeniem **prof. dr hab. Hanna Godlewska-Majkowska**, koordynator programu CIMA **dr Magdalena Giedroyc**, przedstawiciele organizacji studenckich oraz przedstawiciele CIMA z Polski: **Sylwia Dubiel**, associate manager, University Partnerships i **Piotr Głowacki**, senior manager, Business Development, a także przedstawiciele CIMA z Wielkiej Brytanii: **Shane Balzan**, senior director, Curriculum Development; **Jane O'Rourke**, associate director, Curriculum Development i **Dough Withington**, lead manager, Curriculum Development.

Szkoła Główna Handlowa w Warszawie wraz z Instytutem Rachunkowości Zarządczej CIMA 23 października 2018 r. zorganizowały wspólnie University Management Accounting Day (UMAD 2018). W trakcie UMAD 2018 studenci najlepszych uczelni ekonomicznych w Polsce mogli poznać szerzej praktyczne aspekty rachunkowości zarządczej. W tym roku dodatkowo w czasie śniadania SGH przedstawiciele naszej uczelni, organizacji studenckich oraz CIMA z Polski i Wielkiej Brytanii omówili najważniejsze sukcesy roku akademickiego 2017/2018.

Pierwszy wykład pt. *Project Management and Management Accounting in Agile Era: Lesson Learned from Implementation of False Medicines Directive across Europe* poprowadził dr Michał Kaczmarski. Studenci mogli usłyszeć o praktycznym wykorzystaniu rachunkowości zarządczej przy implementacji dyrektyw unijnych dotyczących obrotu lekami. Wykład był poparty licznymi

rzeczywistymi danymi, ponieważ dr Michał Kaczmarski na co dzień pełni funkcję prezesa Krajowej Organizacji Weryfikacji Leków.

Drugą część wydarzenia pt. *Future of Finance* poprowadził Shane Balzan. Prelegent omówił, co czeka branżę finansową w przyszłości, i poruszył kwestie związane z programem nauczania CIMA oraz jego aktualizacją w celu dostosowania programu do zmieniającej się rzeczywistości biznesowej na całym świecie. Te zmiany napędza rozwój nowych technologii oraz postępująca automatyzacja stanowisk finansowych, co w niedalekiej przyszłości może doprowadzić do stopniowego wymierania poszczególnych zawodów. Jednak CIMA rozmawia regularnie z pracodawcami i wychodzi im naprzeciw, aktualizując swój sylabus, aby pomóc studentom lepiej zrozumieć coraz nowsze rozwiązania oraz nowinki technologiczne, które wpływają na świat finansów. – Chcemy przez to zapewnić, że posiadacze Kwalifikacji Profesjonalnej CIMA nadążają za zmianami i mają ciągle możliwości zatrudnienia w przedsiębiorstwach na całym świecie – mówi Jakub Bejnarowicz, dyrektor regionalny na Europę, Association of International Certified Professional Accountants.

Mamy nadzieję, że kolejne wydarzenia organizowane przez CIMA we współpracy z SGH w Warszawie będą się cieszyć podobnie dużym zainteresowaniem ze strony studentów. To właśnie takie spotkania mogą pokazać studentom, że dzięki motywacji i ciężkiej pracy oraz zdobywaniu międzynarodowych certyfikatów zawodowych można się wyróżnić na rynku pracy i znaleźć wymarzoną, dobrze płatną pracę. 📌

OPRACOWANIE: Association of International Certified Professional Accountants

FOT. ARCHIWUM SGH

CZEKAMY NA CIEBIE W PKO BANKU POLSKIM

Informacji o ofertach [pracy i staży](#)
szukaj na www.pkobp.pl/kariera.

Bank Polski
dzień dobry

www.pkobp.pl, infolinia: 800 302 302 brak opłat dla numerów krajowych na terenie kraju;
w pozostałych przypadkach opłata zgodna z taryfą operatora, +48 81 535 60 60 opłata zgodna z taryfą operatora

Wszystkie drogi prowadzą do dziekanatu

 KATARZYNA GÓRAK-SOSNOWSKA, RENATA PAJEWSKA-KWAŚNY

SGH GOSPODARZEM II OGÓLNOPOLSKIEGO FORUM DZIEKANATÓW.

Dziekanat to... Rzym. Wszystkie drogi prowadzą do dziekanatu” – tak uzupełniła niedokończony zdanie jedna z uczestniczek ogólnopolskiego badania ankietowego zrealizowanego wśród pracowników dziekanatów. Sporo w tym zdaniu prawdy, do dziekanatu trafia bowiem i wykładowca, i student (a czasem i rodzic czy strapiona babcia albo mąż lub żona), a zarazem masa dokumentów niezbędnych do właściwego prowadzenia toku studiów. O ile naturalne jest, że jednostki naukowe z różnych uczelni zajmujące się podobnymi zagadnieniami współpracują ze sobą, o tyle nikt dotychczas nie pomyślał o współpracy dziekanatów, które przecież realizują podobne zadania, tyle że na różnych wydziałach czy uczelniach.

W tym duchu 4–5 grudnia 2018 r. zespół Dziekanatu Studium Magisterskiego przy współpracy Stowarzyszenia Forum Dziekanatów zorganizował w SGH już II Ogólnopolskie Forum Dziekanatów. Pierwszego dnia odbyła się konferencja poświęcona funkcjonowaniu dziekanatów – referaty przedstawiali zarówno pracownicy naukowcy, jak i administracyjni. Na drugi dzień przewidzieliśmy warsztaty i szkolenia, których zorganizowano 11 w czterech gmachach SGH (co świadczy o skali przedsięwzięcia). Dominowała tematyka prawnicza (uwarunkowania prawne funkcjonowania dziekanatów, akta studenta w świetle najnowszych przepisów, wsparcie informatyczne dla systemu pomocy materialnej zgodnie z KPA). Sporo miejsca poświęciliśmy też budowaniu kompetencji miękkich (warsztat z motywacji, technik retorycznych, obsługi trudnego studenta) czy innowacjom (np. jak zbadać, co myśli student?).

Ważnym punktem programu był dziekanatowy networking – w Bibliotece SGH zorganizowaliśmy stoliki eksperckie, przestrzeń, w której można było podyskutować na tematy ważne dla funkcjonowania dziekanatów. Najwięcej uczestników skupił stolik poświęcony Ustawie 2.0 w kontekście pracy dziekanatów, na które przecież docelowo spadnie wykonanie nowych przepisów.

Rzadko niewielki projekt badawczy daje początek inicjatywie oddolnej, a w naszym przypadku było ich kilka. Dwa lata temu jedna z nas prowadziła badania w dziekanatach w ramach międzykolegialnego grantu rektorskiego. Na ich kanwie rok temu zorganizowaliśmy I Forum Dziekanatów, na które przyjechało ok. 300 uczestników. Od tego czasu pojawiły się kolejne inicjatywy sięgające poza SGH – na Politechnice Warszawskiej powołano Forum Dziekanatów PW, a w listopadzie swoją działalność rozpoczęło Stowarzyszenie Forum Dziekanatów. SFD zrzesza obecnie kilkudziesięciu pracowników 16 uczelni publicznych i niepublicznych. Pomysł na stowarzyszenie pojawił się już podczas I Forum Dziekanatów, a jego siedzibą została SGH.

Nie do przecenienia jest także to, co grudniowe wydarzenie dało nam – pracownikom DSM. Przede wszystkim nie tak nie jednoczy i integruje jak wspólna inicjatywa. Wychodząc poza swoje codzienne obowiązki, mamy możliwość współpracy z innymi jednostkami administracji i nawiązywanie kontaktu. W tym miejscu wielkie podziękowania dla Hanny Długoleckiej – dyrektorki Biblioteki SGH – za udzielenie miejsca na stoliki eksperckie, Andrzeja Jaszcuka i jego zespołu za pomoc graficzno-medialną oraz dla wszystkich jednostek, które sprawiły, że organizacja spotkania i w tym roku była nienaganna. Wielkie podziękowania należą się także naszym sponsorom: firmie Microsoft, która oprócz finansowego zaangażowania zapewniła również blok merytoryczny na temat narzędzi informatycznych do wykorzystania w pracy dziekanatowej; firmie KPMG (podziękowania za szybką decyzyjność i efektywną współpracę), Laboratorium Kosmetyczne dr Irena Eris za nagrody dla uczestników konkursu na hasło do kampanii odczarowującej dziekanaty. Szczególne podziękowania chcemy skierować do dr. Marcina Dąbrowskiego, który był dobrym duchem naszego przedsięwzięcia.

Natomiast my, jako prodziekanki, możemy się tylko cieszyć, że współpracujemy w DSM z tak fajnymi osobami, z którymi można przenosić nie tylko góry podań, ale i organizować dwudniowe wydarzenie na ponad 300 uczestników – a wszystko to bez uszczerbku w bieżącej pracy dziekanatu i obsługi studentów.

DR HAB. KATARZYNA GÓRAK-SOSNOWSKA, prof. SGH, prodziekan Studium Magisterskiego SGH, prezes Stowarzyszenia Forum Dziekanatów, **DR RENATA PAJEWSKA-KWAŚNY**, prodziekan Studium Magisterskiego SGH

więcej informacji

Blog DSM

 dziekanat.waw.pl

Forum Dziekanatów

 dziekanaty.pl

Stowarzyszenie Forum Dziekanatów

 forum-dziekanatow.pl

Unia Europejska i Partnerstwo Wschodnie

GRAŻYNA WOJTKOWSKA-ŁODEJ,
EWELINA SZCZECZ-PIETKIEWICZ,
HONORATA NYGA-ŁUKASZEWSKA

SEMINARIUM PROJEKTU
ENACTED W SGH.

Unia Europejska i Partnerstwo Wschodnie: osiągnięcia i perspektywy rozwojowe – to seminarium, które odbyło się 27 września 2018 r. w Szkole Głównej Handlowej w Warszawie. Spotkanie organizowane w SGH powstało w ramach projektu ENACTED – *European Union and its neighbourhood. Network for enhancing EU's actorness in the Eastern borderlands* współfinansowanego z programu Erasmus+ Jean Monnet. W ENACTED bierze udział dwanaście instytucji naukowych z sześciu krajów UE i Partnerstwa Wschodniego (PW). Polskę reprezentuje Szkoła Główna Handlowa w Warszawie z zespołem projektowym w składzie: prof. SGH dr hab. Grażyna Wojtkowska-Łodej, dr Ewelina Szczecz-Pietkiewicz i dr Honorata Nyga-Łukaszevska.

W seminarium udział wzięli reprezentanci instytucji i ośrodków naukowych zaangażowanych w badania i implementację programu PW w Polsce: Ośrodka Studiów Wschodnich w Warszawie, Wydziału Nauk Politycznych KUL, Centrum Partnerstwa Wschodniego Uniwersytetu Opolskiego i SGH.

Prelegentem wprowadzającym uczestników w dyskusję nad osiągnięciami i perspektywami PW był dr hab. Andrzej Podraza, prof. KUL, który skoncentrował się na geostrategicznym wymiarze PW w kontekście relacji tej grupy państw z krajami UE.

Kolejny prelegent – dr Krzysztof Falkowski reprezentujący Kolegium Gospodarki Światowej SGH – przedstawił transformację instytucjonalną krajów Europy Środkowo-Wschodniej w kontekście ich międzynarodowej konkurencyjności.

Dydaktyczny wymiar PW przedstawił mgr Daniil Kononenko reprezentujący Centrum Partnerstwa Wschodniego Uniwersytetu Opolskiego. Prelegent omówił działalność centrum od momentu jego powstania w 2012 r. Niewątpliwym sukcesem instytucji jest znaczący wzrost liczby studentów z krajów PW.

Sesję wystąpień zamknęła prelekcja dr Marty Jaroszewicz z Ośrodka Studiów Wschodnich (OSW) w Warszawie na temat projektu EU-STRAT. *Inside Out Analysis and Strategic Assessment of Eastern Partnership* finansowanego w ramach projektu Horyzont 2020.

Dyskusję otworzyła dr Ewelina Szczecz-Pietkiewicz. Pytania dotyczyły perspektyw polityki wschodniej UE, jakości instytucji, współzależności i zależności państw PW z Rosją i problematyki powiązania sfer energetyki i handlu w relacjach krajów tego obszaru z Moskwą.

Zamykając dyskusję, dr Ewelina Szczecz-Pietkiewicz podziękowała uczestnikom za aktywny udział w seminarium, wyrażając jednocześnie nadzieję na kontynuację współpracy w kolejnych przedsięwzięciach badawczych i dydaktycznych w ramach projektu ENACTED w najbliższej przyszłości.

DR HAB. GRAŻYNA WOJTKOWSKA-ŁODEJ, prof. SGH, kierownik Zakładu Unii Europejskiej, Kolegium Gospodarki Światowej SGH; **DR EWELINA SZCZECZ-PIETKIEWICZ**, Zakład Unii Europejskiej, Kolegium Gospodarki Światowej SGH; **DR HONORATA NYGA-ŁUKASZEWSKA**, Instytut Ekonomii Międzynarodowej, Kolegium Gospodarki Światowej SGH

FOT. ISTOCKPHOTO LP

gazeta**SGH**plus

Zapraszamy do zapoznania się z obszernym sprawozdaniem z konferencji na stronie internetowej Gazety SGH Plus.

Rethinking Economics

 KONRAD GRABOWICZ

PLURALIZM W NAUCZANIU EKONOMII ZYSKUJE POPULARNOŚĆ.

W ciągu ostatniej dekady coraz rzadziej byliśmy w stanie wyjaśniać globalne wydarzenia gospodarcze, korzystając z teorii ekonomii głównego nurtu. Koronnym argumentem zwolenników ujęć alternatywnych stała się niemożność wytłumaczenia przyczyn kryzysu finansowego przez ekonomię neoklasyczną. Niezależnie od prawdziwości tego stwierdzenia rośnie zainteresowanie teoriami wchodzącymi w skład tzw. ekonomii heterodoksyjnej. Będą to wszystkie gałęzie ekonomii, które kwestionują podstawowe założenia metodologiczne ekonomii głównego nurtu. Earle, Moran i Ward-Perkins (2016, 38) wskazują trzy z nich:

- analizowanie zjawisk ekonomicznych przez pryzmat stanu równowagi;
- założenie, że podmioty gospodarcze w swoich działaniach zawsze kierują się kryterium optymalizacji;
- indywidualizm metodologiczny, czyli przyjęcie, że aktorzy rynkowi podejmują jednostkowe decyzje, a zjawiska gospodarcze są ich wypadkową.

Ekonomia heterodoksyjna będzie zatem te filary kwestionować, wykorzystując odmienne metody badawcze, oraz koncentrować się w swoim przedmiocie analiz na innych zagadnieniach. Dodatkowe cechy, które wyróżniają naukowców skupionych wokół nurtów nieortodoksyjnych, to:

1. przekonanie o nieistnieniu „ekonomii uniwersalnej”, czyli możliwości opisanego każdego systemu ekonomicznego jednym zestawem pojęć i teorii (szkoła historyczna);
2. stosowanie ewolucyjnego podejścia do gospodarki (którego popularyzację znajdziemy w poglądach chociażby ekonomistów

starej szkoły instytucjonalnej – poglądy Veblena w dużym stopniu nawiązywały do koncepcji darwinizmu społecznego);

3. ujmowanie zjawisk gospodarczych w dodatkowych aspektach, tak jak to czyni chociażby ekonomia behawioralna, akcentując znaczenie psychologii w decyzjach ekonomicznych.

Ekonomia heterodoksyjna wyrasta jako pluralistyczna platforma wielu teorii i koncepcji, które mimo czasem skrajnie odrębnych konkluzji (np. szkoła austriacka i marksizm) łączy nieobecność w głównym nurcie. Objawia się to niedoreprezentowaniem w toku dydaktycznym studiów czy dość monolityczną konstrukcją podręczników do mikro- i makroekonomii. Zdaniem wielu uczestników dyskursu politycznego ta nieobecność heterodoksji negatywnie odbija się na zdolności przyszłych ekonomistów do wyjaśniania otaczających nas zjawisk gospodarczych.

Optymistycznie należy jednak zauważyć, że ostatnie lata przynoszą w tym zakresie wiele pozytywnych zmian. W skali międzynarodowej duże zasługi należy przypisać Rethinking Economics – stowarzyszeniu studentów ekonomii pochodzących z 19 różnych państw. Poprzez szereg różnorodnych działań popularyzatorskich i naukowych członkowie tego stowarzyszenia starają się wywołać zmianę w sposobie prowadzenia edukacji ekonomicznej. Przykłady tych inicjatyw widoczne są również w Polsce. W Poznaniu od trzech lat organizowana jest Summer School in Heterodox Economics. Jednym z partnerów tego wydarzenia stała się fundacja Instrat, której działacze odpowiadają za kilka wartościowych publikacji omawiających najbardziej aktualne trendy. Mowa tu m.in. o relacjach postępu technologicznego i zmian zachodzących we współczesnych społeczeństwach, analizie nowych postulatów polityki gospodarczej, jak np. dochód bezwarunkowy, czy popularyzacji koncepcji kapitalizmu kognitywnego i kooperatywu platformowego.

Coraz energiczniej działa również Wydawnictwo Ekonomiczne Heterodox, które niedawno swoim nakładem wydało książkę pt. *Pomyśleć ekonomię od nowa. Przewodnik po głównych nurtach ekonomii heterodoksyjnej*. Jest to pozycja pod każdym względem nietuzinkowa – składa się z eksperckich opisów dziewięciu nurtów: marksizmu, ekonomii ekologicznej, postkeynesizmu, instytucjonalizmu, szkoły austriackiej, feminizmu, ekonomii złożoności, ekonomii spółdzielczości i ekonomii behawioralnej. Sam pomysł stworzenia takiej publikacji narodził się w 2014 r. na londyńskim uniwersytecie Kingston i jest kompilacją wykładów zrealizowanych tam w ramach popularyzowania heterodoksji. Warto nadmienić, że jest to prawdopodobnie jedyna na polskim rynku wydawniczym pozycja w tak szeroki sposób opisująca te nurty myśli ekonomicznej.

Pluralizm pojawia się również w planach studiów uczelni ekonomicznych, czego najlepszym przykładem będzie zeszłoroczna reforma kierunku ekonomia dla studiów licencjackich w Szkole

Pomyśleć ekonomię od nowa. Przewodnik po głównych nurtach ekonomii heterodoksyjnej (tytuł oryginału: *Rethinking Economics. An Introduction to Pluralist Economics*). Autorzy: Lilian Fischer, Joe Hasell, J. Christopher Proctor, David Uwakwe, Zach Ward-Perkins, Catriona Watson. Wydanie w języku polskim: Wydawnictwo Ekonomiczne Heterodox.

Główniej Handlowej w Warszawie. Dwie dawne specjalizacje: analizy mikroekonomiczne i analizy makroekonomiczne zostały zastąpione przez ekonomię głównego nurtu i właśnie ekonomię heterodoksyjną. W wyniku tych zmian nie tylko w ramach przedmiotów kierunkowych pojawiły się takie przedmioty jak kierunki rozwoju współczesnej myśli ekonomicznej czy konflikt czy kooperacja – instytucjonalne ramy gospodarowania. Poszerzona została również lista przedmiotów związanych z kierunkiem, wśród których odnaleźć możemy ekonomię ewolucyjną, kapitalizm i demokrację oraz kilka innych wykładów wypełniających heterodoksyjną lukę.

Zmiany zaszły również w zakresie tematyki egzaminów magisterskich – wśród puli 50 pytań ogólnych znalazło się dziewięć pytań z historii myśli ekonomicznej, np.: „Dokonaj analizy porównawczej podstawowych różnic i podobieństw między nurtami ortodoksyjnymi i heterodoksyjnymi w ekonomii” czy „Omów główne aspekty teorii ekonomii Karola Marksa”. Co więcej, studenci trzech kierunków: analiza danych – big data, ekonomia oraz metody ilościowe w ekonomii i systemy informacyjne stają przed koniecznością odpowiedzi na dodatkowe pytanie związane z ekonomią instytucjonalną (z puli 25 pytań). Znamienne jest, że tak duży wpływ na wynik egzaminu z ekonomii ma dogłębna znajomość heterodoksyjnych nurtów ekonomii. Uczelnia zatem nie tylko daje możliwość bardziej dogłębnego zapoznania się z alternatywnymi koncepcjami ekonomicznymi, ale zaczyna takiej wiedzy wymagać.

Na zmianę paradygmatu nauczania ekonomii wpływa również działalność organizacji pozarządowych, takich jak chociażby Forum Obywatelskiego Rozwoju, którego analitycy i publicyści odpowiadają za wiele wartościowych publikacji omawiających aktualne trendy w ekonomii. Mowa tu m.in. o wpływie właściwie wykształconych instytucji formalnych i nieformalnych na rozwój gospodarczy państwa. Szczególny nacisk w omawianych analizach kładzie się na rolę ekonomicznej analizy prawa będącej jednym z odłamów współczesnej ekonomii instytucjonalnej.

Oddolny wpływ na popularyzację heterodoksji mają również studenckie koła naukowe. Szkoła Główna Handlowa w Warszawie może poszczycić się działalnością takich organizacji jak:

- **SKN Ekonomii Politycznej**, które za cel postawiło sobie popularyzację interdyscyplinarnego podejścia do ekonomii, np. poprzez projekt Book Discussion Club, w ramach którego analizowane są dzieła wybitnych ekonomistów (m.in. Atkinson, Akerlof czy Shiller);

- **SKN Ekonomicznej Analizy Prawa**, za główny cel swojej działalności stawiające jeden z ważniejszych obszarów zainteresowań nowej ekonomii instytucjonalnej;

- **SKN Austriackiej Szkoły Ekonomii**, zajmujące się wykładaniem założeń tego nurtu oraz

„Pluralizm pojawia się również w planach studiów uczelni ekonomicznych, czego najlepszym przykładem będzie zeszłoroczna reforma kierunku ekonomia dla studiów licencjackich w Szkole Głównej Handlowej w Warszawie.

wchodzeniem w polemikę z poglądami reprezentantów innych ujęć;

- **SKN Ekonomii**, które w ramach cyklicznych spotkań dokonuje analiz artykułów naukowych;

- **SKN Finansów i Makroekonomii** z wieloma wartościowymi projektami, takimi jak chociażby Gabinet Cieni Rady Polityki Pieniężnej czy publikacje w ramach Monitoringu Makroekonomicznego.

Widać zatem wiele znaków tego, że pluralizm w nauczaniu ekonomii zyskuje popularność zarówno w kontekście decyzji Senatu SGH, jak i oddolnych aktywności studentów. Ocena skali tych zmian jest różna, jedni stwierdzają, że pozostają one bez wpływu na ogólną inercję systemu akademickiej edukacji, który wciąż promuje i utrzuca dominację głównego nurtu, inni będą zdania, że jesteśmy coraz bliżej oczekiwanego zakresu oferty alternatywnych koncepcji.

Niezależnie jednak od oceny ostatnich zmian powinniśmy się starać dbać o coraz częstsze dopuszczanie do publicznej debaty głosów nieortodoksyjnych. Coraz częściej ostrzegamy skalę złożoności otaczającego nas świata i znajdowanie recept na jego opisanie będzie musiało się odbywać na drodze łączenia różnych ujęć i koncepcji. Jak wynika z badań opisanych w wydanym w 2016 r. opracowaniu *Paradoxy ekonomii. Rozmowy z polskimi ekonomistami*, naukowy eklektyzm zadeklarowało aż 16,8% respondentów (polskich pracowników naukowych). Warto też nadmienić, że stosunkowo wysoką reprezentację mają konkretne heterodoksyjne nurty, takie jak ekonomia neoaustriacka (8,1%), postkeynesizm (4,2%), ekonomia radykalna (2,6%). Największą popularnością wśród respondentów cieszyła się nowa ekonomia instytucjonalna (30,4%). Wyłącznie dzięki pluralizmowi podejść współczesna ekonomia będzie w stanie lepiej opisywać, wyjaśniać i przewidywać nadchodzące zmiany zarówno w gospodarce globalnej, jak i poszczególnych gospodarek narodowych. ■

KONRAD GRABOWICZ, student trzeciego roku studiów licencjackich na kierunku ekonomia, wiceprezes SKN Ekonomii Politycznej SGH

SKN Ekonomii Politycznej

to jedno z najmłodszych kół naukowych w SGH.

Pod opieką dr. Adama Czerniaka organizuje liczne wydarzenia o charakterze naukowym i popularyzatorskim, najbardziej rozpoznawalne z nich to Ekonomia Polityczna, Głupcze! i Book Discussion Club. Zajmuje się wszechstronnym kształceniem w naukach społecznych, umożliwiając poznanie różnych nurtów ekonomii, bada wpływ idei ze świata nauki na politykę oraz interdyscyplinarnie uwzględnia zagadnienia związane z filozofią czy socjologią.

więcej o działalności koła:

sknep.pl

CEMS 2018

 ANETA SZYDŁOWSKA

TEGOROCZNEMU CEMS ANNUAL EVENTS TOWARZYSZYŁY OBCHODY **30-LECIA** **ALIANSU CEMS.**

Globalny charakter aliansu CEMS najlepiej widać w trakcie CEMS Annual Events. W 2017 r. zorganizowany w Australii, a w 2018 r. znów w Europie, choć po raz pierwszy w historii to wydarzenie odbyło się w kraju, którego uczelnia nie jest zrzeszona w CEMS, czyli na Malcie. Tegoroczny CEMS Annual Events był wyjątkowy także dlatego, że w 2018 r. CEMS obchodził swoje 30-lecie.

CEMS Annual Events (ostatnie odbywało się 5–8 grudnia 2018 r.) to podsumowanie roku przez wszystkich interesariuszy CEMS: uczelnie, partnerów korporacyjnych i społecznych, studentów i absolwentów programu. Składa się na nie kilka dni intensywnych spotkań i obrad, zarówno formalnych, jak i nieformalnych, na wielu szczeblach organizacji, zwieńczonych wspianą galą podsumowującą cały rok wspólnej pracy. Głównym akcentem gali jest wręczenie dyplomów absolwentom programu CEMS Master's in International Management (CEMS MIM).

SGH była reprezentowana przez prorektora ds. współpracy z zagranicą dr. hab. Jacka Prokopa, prof. SGH (przedstawiciela SGH w Zarządzie CEMS), dyrektora akademickiego CEMS dr. hab. Mirosława Jarosińskiego, prof. SGH, menedżera programu CEMS w SGH mgr. Grzegorza Augustyniaka, menedżera ds. relacji korporacyjnych CEMS w SGH mgr. Anetę Szydłowską i starszego wykładowcę SGH mgr. Annę Glińską – członka zespołu językowego CEMS.

Program dorocznego zjazdu CEMS 2018 był bogato wypełniony interesującymi i różnorodnymi sesjami dotyczącymi zarządzania aliansem, programu CEMS MIM, komunikacji i promocji, kwestii językowych, a także spotkaniami zarządów studentów i alumnów CEMS. Poniżej prezentujemy kilka najciekawszych.

Posiedzenie zarządu CEMS było ostatnim tego rodzaju spotkaniem w dotychczasowym kształcie. Jedną z ważnych zmian, która właśnie nastąpiła, jest modyfikacja struktury organizacyjnej CEMS. W miejsce dotychczasowego zarządu, w którym zasiadali prorektorzy i prodiokani CEMS-owskich szkół biznesu, utworzono nowy organ zarządczy pod nazwą CEMS Management Council, który składa się tylko z 10 osób. Wszyscy dotychczasowi członkowie Executive Board otrzymali tytuł „CEMS General Assembly voting members” uprawniający do głosowania na dorocznym zgromadzeniu CEMS. Prorektor Jacek Prokop, który od dwóch lat jest w składzie komisji finansowej CEMS (Finance Committee), został do niej wybrany na kolejną kadencję.

Menedżerowie akademicki programu swoją sesję rozpoczęli od quizu z wiedzy o historii CEMS. Sesja została poprowadzona przez Andree Egloff z CEMS Global Office i Grzegorza Augustyniaka, którzy pracują na rzecz CEMS już od ponad 20 lat. W trakcie następujących po quizie spotkań omówiono m.in. ankiety w sprawie niedawno zakończonego Forum Kariery w Budapeszcie, wymieniono informacje o najlepszych praktykach dotyczących przedmiotów obowiązkowych oraz projektów biznesowych, kontynuowano prace nad systemem online ocen praktyk zagranicznych oraz nową stroną internetową CEMS. Tradycyjnie jedna z sesji była poświęcona organizacji ceremonii wręczenia dyplomów ukończenia CEMS tegorocznym absolwentom, których prezentują menedżerowie programu.

Grupa przedstawicieli językowych wzięła udział w pokazowych lekcjach i prezentacjach na temat różnic międzykulturowych oraz w seminarium zorganizowanym przez partnera aliansu – EF Education First na temat metod uczenia języków i badań, które ta organizacja prowadzi. Podczas zebrania grupy LBCG głównym tematem były m.in. niedozwolone kombinacje języków (np. baskijski i hiszpański) i rozwiązania praktyczne zmierzające do jak najlepszego wyposażenia w umiejętności językowe absolwentów programu.

Odbył się także CEMS Annual Meeting: podsumowano ostatni rok działalności aliansu CEMS przez zarząd, studentów oraz alumnów. Zatwierdzono budżet, uzupełniono skład

CEMS – The Global Alliance
in Management Education
 cems.org
 flickr.com/cems_alliance.

FOT. CEMS

ciał wykonawczych CEMS, przedstawiono zmiany w statucie, interesujące projekty 2018 oraz nowych członków aliansu: jeden partner akademicki (Dyson Cornell S.C. Johnson College of Business, po kilku latach negocjacji jest to pierwsza uczelnia przyjęta z USA i jeden nowy partner korporacyjny (C.H. Robinson).

Oficjalna graduacja odbyła się 8 grudnia w Malta Convention Center MFCC położonym w centrum Malty u podnóża średniowiecznego miasta Mdiny. Dyplomy osobiście odebrało 630 z 1242 tegorocznych absolwentów, w tym 32 z 50 tegorocznych absolwentów reprezentujących

SGH. Nasi absolwenci byli jedną z liczniejszych grup wśród absolwentów CEMS podczas ceremonii. Odbierający dyplomy CEMS dołączyli do międzynarodowego grona już ponad 14 400 absolwentów programu, wśród których absolwenci SGH, a jest ich już 666, stanowią znaczącą grupę.

W przyszłym roku CEMS Annual Events przenoszą się w rytmie walca do środka Europy – cesarskiego i pięknego Wiednia. 🇵🇱

Przygotowała i zredagowała w imieniu delegacji:

ANETA SZYDŁOWSKA, Centrum Programów Międzynarodowych SGH

✦ W oficjalnej graduacji programu CEMS MIM uczestniczyło 32 absolwentów programu SGH.

CEMS – KRÓTKA HISTORIA

Wszystko się zaczęło wiosną 1988 r. od wstępnych rozmów pomiędzy ESADE (Barcelona) i HEC (Paryż), podczas których powstała wizja organizacji i wspólnego programu. Pomysł ten szybko zyskał poparcie dwóch pozostałych uczelni założycielskich: Università Commerciale Luigi Bocconi w Mediolanie i Uniwersytetu w Kolonii (Wydziału Zarządzania, Ekonomii i Nauk Społecznych). Wraz z pierwszym partnerem korporacyjnym Procter & Gamble te cztery uczelnie podpisały w grudniu 1998 r. porozumienie ustanawiające CEMS, wtedy jeszcze Wspólnotę Europejskich Szkół Zarządzania, której celem jest kształcenie przyszłych liderów międzynarodowego, wielojęzycznego i wielokulturowego świata biznesu. Wkraczając w XXI w., CEMS wyszedł poza ramy europejskie i jest obecny na wszystkich kontynentach – zrzesza 32 czołowe uczelnie ekonomiczne na świecie, 71 partnerów korporacyjnych oraz 7 partnerów społecznych (NGOs).

FOT. CEMS

Programy NAWA w SGH

 KATARZYNA KACPERCZYK, MAŁGORZATA CHROMY

SGH POZYSKAŁA FUNDUSZE NA REALIZACJĘ TRZECH PROGRAMÓW NARODOWEJ AGENCJI WYMIANY AKADEMICKIEJ (NAWA).

W ostatnich latach SGH coraz mocniej koncentruje się na działaniach związanych z umiędzynarodowieniem uczelni. Zmienia się nie tylko skala procesów internacjonalizacji, ale również ich zakres i różnorodność wykorzystywanych instrumentów. Dziś internacjonalizacja znaczy więcej niż prosta wymiana studentów czy pracowników SGH. Procesy internacjonalizacji obejmują coraz więcej obszarów aktywności naszej uczelni, w tym badania naukowe, nowe formy współpracy międzyuczelnianej czy promocję. W coraz większym stopniu działania różnych jednostek SGH zmierzają też do podniesienia

kompetencji w obszarze umiędzynarodowienia oraz budowania klimatu otwartości dla zagranicznych studentów i profesorów, co nazywane jest często *internationalization at home*.

Zmiana w podejściu do umiędzynarodowienia uczelni przyczynia się także do większego zaangażowania władz uczelni, pracowników naukowych, administracyjnych i studentów oraz wymusza poszukiwanie nowych form wsparcia i współpracy międzynarodowej. Konieczność współpracy, zaangażowania i lepszej koordynacji działań szczególnie widoczna jest wszędzie tam, gdzie chcemy pozyskiwać środki, które ułatwiąby realizację procesów internacjonalizacji.

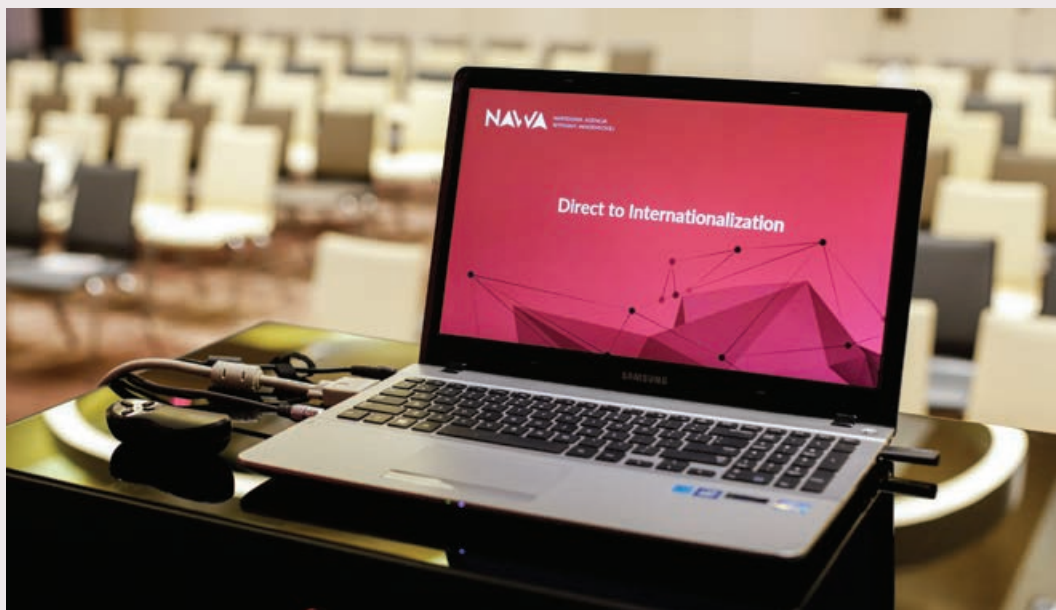
Tradycyjnie korzystamy z programów mobilnościowych czy programów badawczych, które oferuje nam Unia Europejska (np. Erasmus+, Horyzont 2020 i in.). Poszukujemy również nowych, atrakcyjnych programów i projektów, z których jako uczelnia moglibyśmy skorzystać, budując strategię umiędzynarodowienia. W ostatnim roku interesujące programy wsparcia procesów umiędzynarodowienia oferowała Narodowa Agencja Wymiany Akademickiej (NAWA) – agencja ogłosiła szereg naborów do programów adresowanych do naukowców i doktorantów, do instytucji polskich, a także do studentów polskich i zagranicznych.

Szkoła Główna Handlowa w Warszawie pozyskała fundusze na realizację trzech programów instytucjonalnych: „Welcome to Poland”, który ma na celu wzmocnienie kompetencji kadry akademickiej i administracyjnej w zakresie obsługi studentów zagranicznych i gości zagranicznych, programu „Akademickie Partnerstwa Międzynarodowe”, zakładającego wzmocnienie współpracy naukowo-badawczej z wybranymi uczelniami na świecie, oraz „Programu PROM” – pierwszego, kompleksowego programu stwarzającego możliwości finansowania wymiany i współpracy zagranicznej doktorantów naszej uczelni.

Narodowa Agencja Wymiany Akademickiej działa od 1 października 2017 roku. Misją Agencji jest wspieranie wymiany akademickiej i współpracy międzynarodowej w celu wzmocnienia potencjału polskiej nauki i szkolnictwa wyższego.

więcej informacji

 nawa.gov.pl

WELCOME TO POLAND

Tytuł projektu: *Rozwój kompetencji kadry naukowej, dydaktycznej i administracyjnej; optymalizacja modelu obsługi studentów i kadry z zagranicy i kształtowanie kultury otwartości w Szkole Głównej Handlowej w Warszawie*

Akronim: #SGH4U

Kwota przyznana SGH: 451 909 zł

Projekt realizowany od 1 grudnia 2018 r. do 30 września 2020 r.

Celem projektu jest wsparcie zdolności instytucjonalnej polskich uczelni poprzez podniesienie kompetencji kadry akademickiej i potencjału instytucji w przyjmowaniu osób z zagranicy, przygotowanie organizacyjne miejsca do obsługi studentów i kadry zagranicznej oraz rozwijanie działań związanych z internacjonalizacją w domu. Kluczowym działaniem będzie również kształtowanie postaw otwartości i tolerancji w środowisku akademickim i otoczeniu społecznym uczelni.

W ramach złożonego projektu wykonywane są cztery główne zadania: cykl szkoleń, utworzenie Centrum Kompetencyjnego Wielokulturowości, utworzenie interaktywnej międzyuczelnianej platformy administrowanej przez SGH, wsparcie jednostek SGH w obsłudze studentów z zagranicy.

Projekt jest realizowany przez Centrum Programów Międzynarodowych we współpracy z Katedrą Studiów Politycznych KES i Forum Dziekanatów oraz innymi jednostkami SGH. Warunkiem powodzenia projektu jest aktywne zaangażowanie się pracowników SGH w zajęcia szkoleniowe, które umożliwią pozyskanie nowych kompetencji z obszaru zarządzania i komunikacji w środowisku wielokulturowym, jak również kreatywność w multiplikowaniu i wykorzystywaniu pozyskanych kompetencji. Dlatego już teraz zachęcamy wszystkich do udziału w szkoleniach.

AKADEMICKIE PARTNERSTWA MIĘDZYNARODOWE

Tytuł projektu: *New Economy Lab – Utrwalenie i rozwój współpracy naukowo-dydaktycznej z zagranicznymi partnerami SGH*

Kwota przyznana SGH: 2 000 000 zł

Projekt realizowany od 1 grudnia 2018 r. do 30 listopada 2020 r.

Celem programu „Akademickie Partnerstwa Międzynarodowe” jest wypracowanie trwałych rozwiązań w zakresie współpracy naukowej, wdrożeniowej i dydaktycznej realizowanej w ramach międzynarodowych partnerstw akademickich.

Rezultaty projektu winny stanowić podstawę do rozwoju długotrwałej współpracy podmiotów

tworzących partnerstwo. Projekty realizowane w ramach programu muszą się wpisywać w długofalową politykę rozwoju jednostki wnioskującej i partnerów.

Celem projektu jest utrzymanie i rozwój współpracy akademickiej z sześcioma kluczowymi uczelniami partnerskimi na świecie: **University of Nevada**, Reno (USA); **University of Porto** (Portugalia); **University of Queensland** (Australia); **Ryerson University** (Kanada); **University of Salerno** (Włochy) oraz **Northeastern Illinois University** (USA).

Projekt jest realizowany przez zespół międzykolegialny i koordynowany przez prof. Marcina Wojtysiaka-Kotlarskiego (KZiF); członkowie zespołu z ramienia SGH: prof. Bogumił Kamiński (KAE), prof. Paweł Pietrasieński (KZiF), prof. Marzena Weresa (KGŚ), dr Łukasz Skrok (KGŚ) oraz dr Przemysław Szufel (KAE).

PROGRAM PROM

Tytuł projektu: *Międzynarodowa wymiana stypendialna doktorantów i kadry akademickiej*

Kwota przyznana SGH: 659 910,16 zł

Projekt jest realizowany od 1 października 2018 r. do 30 września 2019 r.

Celem projektu jest stworzenie mechanizmu wsparcia finansowego programów wymiany stypendialnej adresowanych do doktorantów i kadry akademickiej. PROM umożliwia wzięcie udziału w krótkich formach kształcenia (trwających 5–30 dni), których celem jest podniesienie kompetencji i kwalifikacji. Realizowane w ramach projektu krótkie formy kształcenia skoncentrowane będą na zagadnieniach z metodologii badań naukowych, co stanowić ma odpowiedź na zidentyfikowane potrzeby doktorantów oraz pracowników akademickich. Będzie to możliwe dzięki wyjazdowi doktorantów oraz pracowników SGH do najlepszych w świecie uczelni prowadzących badania z zakresu nauk ekonomicznych oraz przyjazdowi badaczy na warsztaty metodologiczne organizowane przez Kolegium Gospodarki Światowej, a także wizyty studyjne w przedsiębiorstwach i organizacjach wspierających ich rozwój w Polsce.

Projekt realizowany przez zespół pod kierownictwem prof. Aliny Szypulewskiej-Porczyńskiej (KGŚ) oraz dr. Patryka Dziurskiego (KZiF).

KATARZYNA KACPERCZYK, dyrektor Centrum Programów Międzynarodowych SGH; **MAŁGORZATA CHROMY**, zastępca dyrektora Centrum Programów Międzynarodowych SGH

W artykule wykorzystano informacje zawarte we wnioskach aplikacyjnych NAWA.

Celem projektu **New Economy Lab** jest utrzymanie i rozwój współpracy akademickiej z sześcioma kluczowymi uczelniami partnerskimi SGH na świecie:

University of Nevada, Reno

THE UNIVERSITY OF QUEENSLAND AUSTRALIA

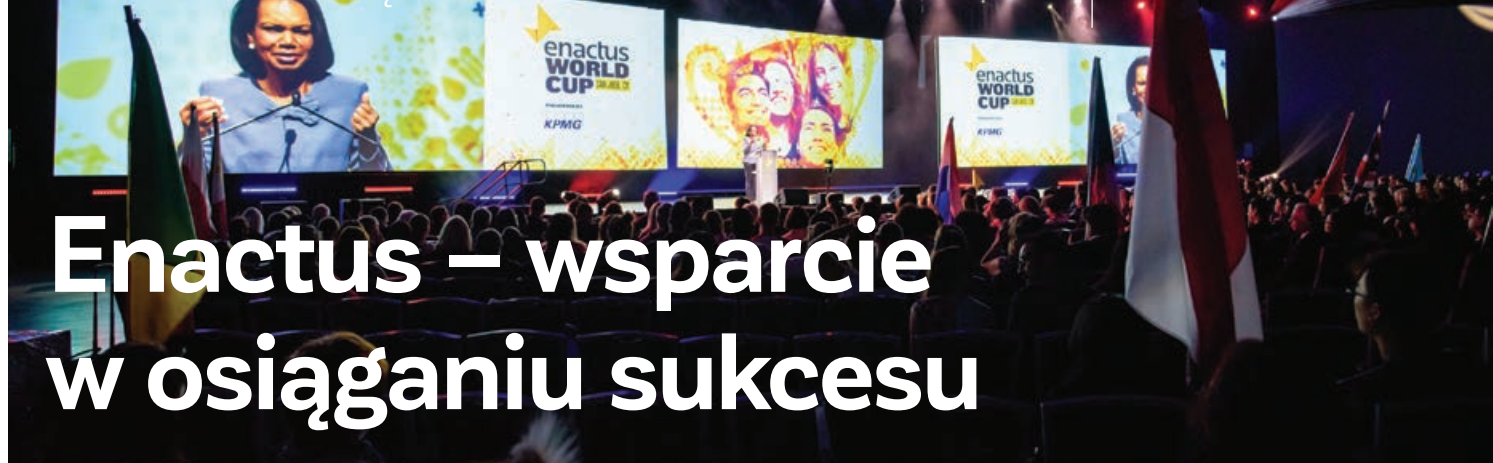
UNIVERSITÀ DEGLI STUDI DI SALERNO

Northeastern

gazetaSGHplus

Zapraszamy do zapoznania się z pełną wersją artykułu na temat programów NAWA w SGH na stronie internetowej Gazeta SGH Plus.

Enactus – wsparcie w osiągnięciu sukcesu

 PATRYCJA DUTKIEWICZ

KOLEJNE OBLICZE WSPÓŁPRACY Z KLUBEM PARTNERÓW SGH.

udzie pracujący razem jako jedna grupa potrafią dokonać rzeczy, których osiągnięcie nie śniło się nikomu z osobna” – te słowa padły z ust Franklina Delano Roosevelta już ponad 70 lat temu, jednak do dzisiaj stanowią siłę wielu udanych przedsięwzięć oraz są fundamentem skutecznej pracy zespołowej. Dzięki dobrej współpracy z naszymi partnerami na wielu płaszczyznach zespół Enactus SGH mógł zaprezentować projekt MIONSZ na Enactus World Cup 2018 w San Jose w Dolinie Krzemowej (9–11 października). W trakcie wydarzenia zespoły z 36 państw z całego świata przedstawiały innowacyjne

projekty biznesowe, które odpowiadają na lokalne potrzeby społeczne lub ekologiczne.

Misja projektu MIONSZ opierała się na dwóch fundamentach – redukcji ilości marnującej się w Polsce żywności oraz przeciwdziałaniu zjawisku wykluczenia społecznego. W ten sposób powstał pomysł produkcji soków niepasteryzowanych z owoców i warzyw, które mimo swojej przydatności do spożycia nie sprzedawały się w sklepie z powodu ich „nieatrakcyjności”.

Zanim jednak nasi studenci wyjechali do USA prezentować uczelnię i walczyć o wygraną, poświęcili wiele godzin pracy na stworzenie projektu, opracowanie biznesplanu i strategii. Kreatywność najlepiej pobudza kreatywna przestrzeń, a taką naszym studentom zapewnił **Bank Millennium**, jeden z członków **Klubu Partnerów SGH** – mowa tutaj o **centrum coworkingowym 317G**, które zostało uruchomione w marcu 2018 r. Bank Millennium nie poprzestał tylko na takiej formie wsparcia naszych młodych innowatorów – wart podkreślenia jest fakt, że współpraca i wsparcie mają różne formy. Kiedy nasi studenci wygrali eliminacje krajowe, Bank Millennium postanowił kontynuować swoją pomoc i ufundował pięć stypendiów, dzięki którym „amerykański sen” mógł się ziścić – za co raz jeszcze dziękujemy!

Do grona partnerów tego przedsięwzięcia dołączył także inny wieloletni członek Klubu Partnerów SGH – firma **Deloitte**, która ufundowała kolejne stypendium. Jeszcze jedno stypendium dorzucił Bank Gospodarstwa Krajowego, dzięki czemu cała wyprawa za ocean mogła się odbyć. Nasi studenci dumnie nosili na koszulkach logotypy naszych partnerów obok logo SGH, mieli także okazję spotkać się z partnerami, aby osobiście im podziękować i przedstawić wyniki swoich działań.

Kolejne wyzwanie przed naszymi studentami już w tym roku – pamiętajmy, że tylko wspólną pracę można określić mianem sukcesu!

PATRYCJA DUTKIEWICZ, menedżer ds. współpracy z biznesem, Centrum Współpracy z Biznesem SGH

FOT. ENACTUS (2)

Back to School

 PATRYCJA DUTKIEWICZ

KONFERENCJA DLA ABSOLWENTÓW SGH I CZŁONKÓW KLUBU PARTNERÓW UCZELNI.

Tytułowy powrót do szkoły mogli przeżyć 27 listopada 2018 r. m.in. nasi znakomici absolwenci, którzy rozwijają skrzydła kariery w firmach z **Klubu Partnerów SGH**. Tego dnia ów powrót w mury SGH nabral jednak nieco innego wymiaru. Na zorganizowaną w ramach obchodów **20-lecia Klubu Partnerów SGH** konferencję zgłosiło się aż 160 uczestników, z czego 70% stanowili właśnie absolwenci SGH. Każda z firm z Klubu Partnerów SGH odnalazłaby tam swego reprezentanta. Wniosek? Okazji do takich powrotów powinno być zdecydowanie więcej.

Konferencja miała jasny cel – dać naszym partnerom i absolwentom możliwość kreatywnego odetchnięcia od codziennej gonitwy. Było to spotkanie skłaniające do ciekawych wniosków podczas wciągających wystąpień prof. Piotra Płoszajskiego czy prof. Rafała Mrówki albo inspirujących wykładów prof. Wojciecha Morawskiego czy prof. Bogdana Mroza. Przyjemną retrospekcję zapewnił gościom rektor Marek Rocki, który pół żartem, pół serio opowiadał ciekawostki z historii SGH, oraz prof. Marek Dietl, prezes GPW, który przeprowadził słuchaczy przez historię giełdy i stojące przed nią wyzwania. Ewolucja przywództwa, rewolucja przemysłowa czy technologiczny koszmar cyfrowych konsumentów – z takimi tematami mierzyli się goście w dyskusjach moderowanych przez naszych niezastąpionych wykładowców.

Partnerstwo i wymiana doświadczeń to elementy relacji, które mocno akcentujemy w Klubie Partnerów SGH oraz którymi się kierujemy w codziennej współpracy z naszymi partnerami. Dlatego właśnie po części wykładowej zaprosiliśmy do dialogu przedstawicieli takich firm jak: Bank Millennium, DB Schenker, Deloitte,

Fundacja Santander, ING Bank Śląski, Pekao SA, PKO BP oraz PZU. Moderowana przez prorektor Hannę Godlewską-Majkowską dyskusja pozwoliła poznać dobre praktyki wymienionych firm w obszarze aktywizacji przedsiębiorczości pracowników. Była to doskonała okazja do zgłębienia wiedzy w zakresie czysto praktycznym, a więc takim, na który jako uczelnia staramy się ukierunkować naszych studentów już na etapie ich edukacji. Kształtujemy liderów, a każdy lider bazuje na teorii, ale karmi się praktyką, która pozwala nieustannie się rozwijać oraz eksplorować nowe obszary biznesowe.

Pomysł „powrotu do szkoły” zrodził się jako jednorazowy event, jako jeden z elementów większej całości, jednak słuchając opinii oraz wychodząc naprzeciw oczekiwaniom naszych wieloletnich partnerów, postanowiliśmy kontynuować tę dobrą tradycję i wpisać na stałe w kalendarz wydarzeń konferencję dla naszych absolwentów i firm z Klubu Partnerów SGH. Niech każdy „powrót” na SGH będzie zarówno momentem sentymentalnym, jak i okazją do pracy nad nowymi projektami. Jak mawia prof. Godlewska-Majkowska: naszą kreatywność ogranicza jedynie nasza wyobraźnia, nie czekajmy zatem do kolejnej konferencji, ale już dziś pomyślmy, co możemy wspólnie stworzyć! 📌

PATRYCJA DUTKIEWICZ, menedżer ds. współpracy z biznesem, Centrum Współpracy z Biznesem SGH

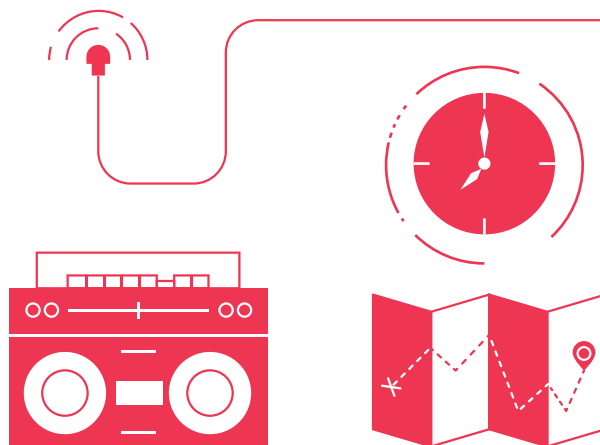

FOT. ARCHIWUM SGH (4)

Pokolenie Z wkracza na scenę

 JUSTYNA KOZERA

PO MILENIALSACH
POJAWIA SIĘ
POKOLENIE URODZONE
W CYFROWYM ŚWIECIE.

Zespół Kombi, znany raczej przedstawicielom pokoleń nieco starszych niż te, o których mowa w tekście, śpiewał w dość popularnej piosence: „Każde pokolenie ma własny czas. Każde pokolenie chce zmienić świat. [...] Każde pokolenie ma własny głos. Każde pokolenie chce wierzyć w coś”. W krótkich słowach wyrazili prawdę obserwowalną tak w życiu, jak i w wynikach badań.

Z licznych artykułów branżowych (HR, EB) przebija najczęściej definicja pokolenia jako grupy osób, które łączy wspólne „doświadczenie pokoleniowe” oraz charakteryzuje pewien system wartości i światopogląd ukształtowany przez społeczno-polityczny kontekst, w jakim jednostki wychowywały się w młodości. Wynika z nich pewna wspólnota postaw i hierarchia wartości.

Niezwykle szybkie tempo współczesnych zmian (zgodnie z prawem Moore’a co ok. 2 lata możemy się spodziewać podwojenia możliwości technologicznych) będzie wpływało zarówno na zmiany społeczne, jak i na potrzeby, postawy i oczekiwania jednostek, a pokolenia mogą następować po sobie znacznie szybciej, niż byliśmy do tego przyzwyczajeni.

I tak po milenialsach na horyzoncie analiz pojawia się już kolejne pokolenie – pokolenie Z. To osoby urodzone w latach 1997–2003, które znacząco się różnią od poprzedniej generacji. Jeżeli przyjąć wskazane powyżej daty, to przedstawiciele pokolenia Z są już studentami naszej uczelni, a w ciągu najbliższych lat będą prawdopodobnie stanowić znaczącą liczbę słuchaczy. Warto zatem przyrzeć się im dokładniej, zwracając szczególną

uwagę na przypisywane im cechy, które odróżniają ich od milenialsów, wpływają one bowiem istotnie także na funkcjonowanie szkoły wyższej. O tym, że tak się dzieje, przekonują zarówno bezpośrednie doświadczenia naszej jednostki w kontaktach ze studentami, jak i przypadki znane z opowieści innych działów SGH czy kadry naukowo-dydaktycznej.

Na stronie obok krótkie zestawienie charakterystyk pokolenia milenialsów i pokolenia Z*. Natura badań pokoleniowych polega na tym, że skupiają się one na uchwyceniu pewnych specyficznych cech, postaw czy wartości, które pozwalają odróżnić jedne generacje od innych. Znajomość tych charakterystyk może pomóc w lepszym zrozumieniu i skuteczniejszym komunikowaniu się z nimi. Warto przy tym pamiętać, że mimo wyróżników istnieje wciąż pewna liczba podobieństw pomiędzy poszczególnymi pokoleniami. Z pewnością ułatwią one znalezienie płaszczyzny porozumienia i wspólnego działania.

JUSTYNA KOZERA, dyrektorka Centrum Kariery i Relacji z Absolwentami SGH

* Źródłem przedstawionych w tabeli informacji były następujące raporty: EY, *What if the next big disruptor isn't a what but a who? Gen Z is connected, informed and ready for business* z 2016 r.; Deloitte, *Milenials 2018*; PwC, University of Southern California and the London Business School, *PwC's NextGen: A global generational study. Evolving talent strategy to match the new workforce reality* z 2013 r.

POKOŁENIE Z

○ Milenialsami nazywa się osoby urodzone od ok. początku lat 80. do ok. połowy lub końca lat 90. (daty spotkane w badaniach: 1981–1996 lub 1980–1995, lub 1983–1999).	○	Pokolenie Z to osoby urodzone w latach 1997–2003 (podane lata mają charakter orientacyjny).
○ Dorastali w świecie względnej stabilności ekonomicznej, wychowywani przez mocno (nad)opiekuńczych rodziców, którzy starali się chronić swoje dzieci, doceniali je za same starania, intensywnie angażowali się w ich życie, często rozwiązując za nich problemy.	○	Dorastali w czasach turbulencji ekonomicznych i niestabilności, przy jednoczesnej bezprecedensowej tolerancji, otwartości na inność, różnorodność. Przygotowywani przez rodziców na radzenie sobie z trudnościami w życiu lub ich unikanie.
○ Za ich życia internet, media społecznościowe, smartfony i inne nowoczesne technologie intensywnie się rozwijają, stając się czymś powszechnym.	○	To pokolenie tzw. <i>digital natives</i> – nie znają świata bez powszechnego wykorzystania nowoczesnych technologii, są niezwykle zaawansowani w obsłudze nowych urządzeń, a świat cyfrowy, porozumiewanie się i kontakt z ludźmi poprzez media społecznościowe są dla nich naturalne, czasem nawet łatwiejsze niż w realu.
○ Silnie skoncentrowani na sobie, niesamodzielnymi, ale jednocześnie są kreatywnymi idealistami.	○	Mają wysoko rozwiniętą świadomość samego siebie, samodzielność, realizm w patrzeniu na świat przy jednoczesnej wyjątkowej innowacyjności i ducha przedsiębiorczości.
○ Oczekują dobrego wynagrodzenia i pozytywnej kultury organizacyjnej, nastawionej na zespołowość, przyjaznej atmosfery. Ważnymi czynnikami są różnorodność, włączenie i elastyczność w odniesieniu do czasu i miejsca pracy. Ważny jest dla nich <i>work-life balance</i>, nie są skłonni poświęcać życia osobistego na rzecz pracy. Potrzebują od przełożonych wsparcia, docenienia poprzez bieżący <i>feedback</i>. Nie są chętni do podejmowania ról liderskich. Stosunkowo niska lojalność, coraz częściej podejmują błyskawiczne decyzje o zmianie i nie mają problemu z przeprowadzką, aby zapewnić sobie lepsze warunki pracy.	○	Stale zmieniające się potrzeby, trudno pozyskać ich lojalność jako klienta i pracownika, trzeba nieustająco, wyprzedzająco szukać nowych sposobów dotarcia do nich i przekonania do siebie. Bardzo niska lojalność. Ambitni, multidyscyplinarni, próbują łączyć różne dziedziny wiedzy w nowy, innowacyjny efekt, ciągle poszukują nowych, lepszych, szybszych, „fajniejszych” rozwiązań. Jeszcze większa koncentracja na perspektywach rozwojowych, potrzeba bycia włączanym, bycia częścią rozwiązania. Prawie 2/3 z nich chciałoby założyć własny biznes, przy czym dopuszczają porażkę w pierwszych próbach, traktując ją jak okazję do uczenia się.
○ Większość uznaje, że miara sukcesu przedsiębiorstwa powinna wykraczać poza wyniki finansowe, i oczekuje od biznesu działań w tym zakresie.	○	Nie tylko oczekują odpowiedzialnego podejścia od biznesu, ale też wyraźnie widzą swoją rolę jako części większego ekosystemu i własną odpowiedzialność za zmianę świata na lepsze.

FOT. ARCHIWUM PRYWATNE

Nie czeka na „pokój z widokiem”

ANNA WDOWIŃSKA

PRZEDSIĘBIORCZOŚĆ JEST NIESAMOWITYM NARZĘDZIEM DO ZMIENIANIA ŚWIATA NA LEPSZE – TWIERDZI **MARTA MIŁKOWSKA.**

Fascynacja Afryką skłoniła ją do studiowania afrykanistyki, ale wybrała też biznes międzynarodowy w SGH, aby się nauczyć, jak działa świat. I w perfekcyjny sposób połączyła wiedzę z umiejętnościami zdobytymi na obu tych kierunkach.

Pracowała w ONZ i Banku Światowym w Afryce i Azji, pomagając najuboższym. Dziś zgłębia nowe technologie i przedsiębiorczość w Kalifornii.

MARZYŁA O AFRYCE. W ZIELONEJ GÓRZE

Jej energia i chęć czynienia dobra wydają się nie tylko odnawialne, ale i niewyczerpane. Najlepsze wzorce działania na rzecz innych wyniosła z rodzinnego domu w Zielonej Górze. Ojciec, przedsiębiorca, właściciel firmy spedycyjnej, zawsze pomagał lokalnej społeczności. Rodzice zachęcali ją, żeby się uczyła, zbierała nowe doświadczenia, choć być może nie spodziewali się, że za sprawą tego zachęcania córka wyjedzie aż tak daleko w świat.

Marta od najmłodszych lat angażowała się w akcje charytatywne i wolontariat, działała m.in. na rzecz PCK. O tym, że Afryka potrzebuje pomocy, najwięcej dowiedziała się od księży misjonarzy z Etiopii w kościele na osiedlu Zacisze. Wtedy zaczęła marzyć, by wyjechać do Afryki. „Uczyłam się” Afryki, czytając Kapuścińskiego – Miłkowska wspomina z rozbawieniem – ale chłonęłam każdą książkę o tym kontynencie, jaka wpadła mi w ręce. Paręnaście lat później Marta zbudowała w Kenii szkołę dla 600 dzieci...

ZIELONE WZGÓRZA AFRYKI. NA POCZĄTEK KENIA

Afrykanistykę wybrała, jak twierdzi, hobby-stycznie, studia na SGH miały jej dać podstawy do przyszłego działania. Zaczęła mówić w języku suahili, uczyła się antropologii, etnografii, a także zgłębiała wiedzę praktyczną o realiach życia w Afryce.

Natomiast w SGH zdobywała konkretne umiejętności: zarządzania zespołami międzynarodowymi, rozpoczynania działalności gospodarczej, ekonomii rozwoju ze swoim „ulubionym” profesorem Szostakiem.

Dzięki studiom w SGH udało się jej dostać na praktykę w ambasadzie RP w Kenii. Zakochała się w Afryce. Chyba z wzajemnością.

Po zakończeniu praktyki z zachwytem zwiedzała Kenię i Tanzanię. Poznała wtedy Salatona Ole Ntutu, masajskiego wodza i przedsiębiorcę zaangażowanego społecznie. Prowadził pole namiotowe w masajskiej wiosce, Maji Moto, 30 km od Rezerwatu Narodowego Masai Mara. Dochody przeznaczał na pomoc dziewczynkom i wdowom, które są tam traktowane wyjątkowo okrutnie, i innym potrzebującym Masajom. – Salatona nie potrafił czytać ani pisać i nigdy nie był w szkole, a głowy do interesów mógłby mu pozazdrościć niejeden przedsiębiorca – wspomina Marta Miłkowska.

Efektom tego spotkania była fantastyczna współpraca: Marta stworzyła stronę internetową reklamującą usługi turystyczne Salatona, która zwiększyła dochody przeznaczane dla lokalnej społeczności.

Wymyśliła także dwa proste biznesy, które poprawiły sytuację masajskich wdów. Wdowy zaczęły sprzedawać zagranicznym turystom ręcznie robioną masajską biżuterię. Dostały także

Osoby, które chcą poznać bliżej Martę Miłkowską, zachęcamy do odwiedzenia strony internetowej:

martamilkowska.com

baterię słoneczną, dzięki której mogły uruchomić centrum ładowania telefonów komórkowych. Wcześniej trzeba było w tym celu jeździć do odległego miasta. Kobiety zyskały zatem pieniądze i poprawiły swoją pozycję społeczną, bo ich biznes był potrzebny wszystkim mieszkańcom. Proste? Być może. Nikt jednak nie wpadł na taki pomysł przed pojawieniem się w Maji Moto Marty Miłkowskiej.

SZKOŁA POD BAOBABEM

W południowej Kenii nie było szkoły dla Masajów. Po powrocie z Kenii Marta nawiązała współpracę z kilkoma organizacjami krajowymi i zagranicznymi, aby ją zbudować. Znalazła fundację Simba Friends, która zgodziła się wziąć projekt pod swoje skrzydła. Udało się zdobyć pieniądze z MSZ, od firm i zagranicznych sponsorów. Zebrało się prawie pół miliona złotych. Z Polski do Masai Mara pojechało 20 osób, na miejscu budynek szkoły stawiało kilkudziesięciu Kenijczyków. Polacy mieszkali na sawannie, w domkach z piasku i gliny, bez wody i – początkowo – bez prądu. A jednak szkoła powstała! Marta Miłkowska miała wówczas 23 lata.

POŻEGNANIE Z AFRYKĄ. POWITANIE Z NY

Malaria razy dwa, zakażenie amebą i tajemnicza infekcja, którą przywiozła z pobytu w Afryce w 2008 r. i która o mało jej nie zabiła – to było (tymczasowe) pożegnanie z kontynentem, który tak bardzo pokochała. Nie mogła ryzykować kolejnej ciężkiej choroby. Poza tym po studiach postanowiła od działalności lokalnej przejść do globalnej. Zdecydowała się zaaplikować na praktykę do Organizacji Narodów Zjednoczonych. Nie było łatwo. Wysłała 110 aplikacji. Dostała dwie pozytywne odpowiedzi: mogła pojechać do Bonn albo do Nowego Jorku. Wybrała to drugie. Miała być w Stanach dwa miesiące, została 7 lat.

WASZYNGTON ZA OTWARTYMI DRZWIAMI. DO KARIERY

Jeśli zamkną Ci drzwi przed nosem, wejdź oknem – tego się nauczyła, gdy przyjechała do USA.

– Miałam trzydzieści sześć rozmów, zanim się dostałam do Banku Światowego – wspomina. – Stany nauczyły mnie, że nie warto się poddawać. Powiedzieć, że pracuje ciężko, to nie powiedzieć nic. W Banku Światowym zaczynała wczesnym rankiem, często jeszcze w domu, w biurze pracowała do wieczora. Jeśli był czas na lunch, mogła go zjeść w parku przed Białym Domem blisko swojego biura. Ale nie zdarzało się to często.

KOBIETA Z MISJĄ

Dziś Marta walczy z ubóstwem, wykorzystując innowacje i społeczną przedsiębiorczość. Koncentruje się na kwestiach podstawowych, z punktu widzenia Europejczyka banalnych:

„Chcę się nauczyć od najlepszych, jakie innowacje możemy wykorzystać, żeby ten nasz świat był choć trochę łatwiejszy. Dla tych, którzy potrzebują tego najbardziej.

zdroviu, edukacji, energii, dostępie do urządzeń sanitarnych...

Prawdziwego przełomu w warunkach życia ubogich ludzi w Afryce i Azji mogą dokonać nowoczesne technologie. Na przykład aplikacje w telefonach pozwalają na świadczenie usług zdrowotnych dla ubogich czy kobiet w ciąży. Bank Światowy dawał granty lokalnym społecznym przedsiębiorcom, którzy wprowadzali takie innowacje w życie w Indiach, Egipcie czy Liberii. Marta wie, że oprócz rozwiązań technologicznych i biznesowych, trzeba też korzystać z osiągnięć ekonomii behawioralnej. Jest przekonana, że właśnie takie holistyczne innowacje poprawiają jakość egzystencji ludzi, którzy dziś żyją za mniej niż dolara dziennie. Bateria słoneczna w Kenii to był dobry początek!

Pokój Marty w biurze Banku Światowego nie miał okien – na takie lokum mogą liczyć pracownicy z mniej więcej 10-letnim stażem. Marta obliczała, że jej zajęłoby to jeszcze jakieś siedem lat. Ale wcześniej nadszedł czas wyruszyć w kolejną podróż – tym razem w stronę Doliny Krzemowej.

WIECZNA STUDENTKA

Półtora roku temu, Marta wróciła do szkoły, tym razem w Bostonie i w Kalifornii. Studiując nowe technologie, i robiąc program MBA na Stanfordzie, sprawdza, jakie pomysły można wprowadzić w życie. Rok temu założyła startup łączący uchodźców z pracą przez internet i została finalistką międzynarodowego konkursu społecznej przedsiębiorczości Hult. Nagrody wręczał sam prezydent Clinton (podczas Zgromadzenia Ogólnego ONZ w Nowym Jorku). Teraz pracuje z mentorami z Doliny Krzemowej nad dwoma pomysłami – aplikacją umożliwiającą „wirtualną opiekę lekarską” – zwłaszcza kobietom w ciąży – i technologią pomagającą ludziom z niskim przychodem zarządzać oszczędnościami. „Chcę się nauczyć od najlepszych, jakie innowacje możemy wykorzystać, żeby ten nasz świat był choć trochę łatwiejszy. Dla tych, którzy potrzebują tego najbardziej” – mówi Marta.

Marta też znalazła trochę SGH w Kalifornii. – Są takie dni, kiedy po prostu muszę porozmawiać z polską koleżanką. Wtedy dzwonię do Tereski, która mieszka parę kilometrów obok. Poznałyśmy się sto lat temu w samorządzie studentów. Oczywiście na SGH. 📍

od 2017 – aktualnie
Master of Business
Administration (MBA),
Stanford University Graduate
School of Business

2011-2016 World Bank
Private Sector Development
Specialist, World Bank
Innovation Lab (2014-2016)

od 2016 – aktualnie
Master of Public
Administration (MPA),
Behavior Science and
Innovation in Service Delivery,
Harvard University, John
F. Kennedy School of
Government

2011 United Nations

2011 International Business
Szkoła Główna Handlowa
w Warszawie

2010 Master's in International
Management
CEMS – The Global Alliance
in Management Education

III Gala Mistrzów Sportu AZS SGH

 MAGDALENA BRYK

PODCZAS UROCZYSTOŚCI NAGRODZONO NAJLEPSZYCH SPORTOWCÓW SEZONU 2017/2018.

Więcej zdjęć można znaleźć na fanpage'u AZS SGH: [f /azssgh](https://www.facebook.com/azssgh)

- ① Najlepsi sportowcy minionego sezonu
- ② Drużyna roku - sekcja futsalu mężczyzn.
- ③ Wyróżnienie roku „osobowość”: Dawid Janulek
- ④ Wyróżnienie roku „drużyna”: wioślarze.

FOT. GRZEGORZ ŻUKOWSKI

Na uroczystości, która odbyła się 16 listopada, pojawili się sportowcy występujący w barwach AZS SGH, trenerzy, sponsorzy oraz władze uczelni i Akademickiego Związku Sportowego. Gala rozpoczęła się oficjalnym powitaniem przybyłych gości przez prezesa AZS SGH dr. Michała Bernardellego, a następnie głos zabrali: prorektor ds. nauki i zarządzania SGH dr hab. Piotr Wachowiak, prof. SGH, oraz dyrektor Biura AZS Warszawa Rafał Jachimiak. Ten ostatni wręczył również odznaki AZS przyznawane przez Zarząd Główny AZS.

Srebrne odznaki Akademickiego Związku Sportowego za osiągnięcia sportowe otrzymali: Magdalena Pawłowska (szermierka), Antoni Szczepanik (narciarstwo alpejskie), żeglarze: Antoni Fido i Maciej Nowara oraz futsaliści: Tomasz

Chwaja, Mateusz Paliszewski, Dawid Pawlak, Maciej Pikiewicz, Marcin Świderek i Piotr Wąsowski. Troje członków Klubu Uczelnianego AZS SGH otrzymało natomiast złote odznaki AZS: Anna Maliszewska (za zdobycie srebrnego medalu na Akademickich Mistrzostwach Świata w Pięcioboju nowoczesnym) oraz – za osiągnięcia organizacyjne – dr Marcin Stachowicz (trener sekcji futsalu mężczyzn) i Michał Rutkowski (kierownik sekcji futsalu mężczyzn).

Następnie doceniono sportowców, którzy w minionym sezonie zdobyli medale podczas największych akademickich imprez sportowych. Wyróżnienie odebrała wspomniana wyżej Anna Maliszewska oraz Wiktoria Rutkowska (srebrny medal Akademickich Mistrzostw Europy oraz brązowy medal Akademickich Mistrzostw Polski w Sportowym Tańcu Towarzyskim), a także wszyscy medaliści klasyfikacji generalnej Akademickich Mistrzostw Polski: Magdalena Pawłowska (brązowy medal – szermierka), Michał Kulpiński (srebrny medal – wspinaczka sportowa), załoga żeglarska w składzie Maksymilian Jabłocki – sternik oraz załoganci Katarzyna Trautman i Filip Nurkowski (srebrny medal) oraz srebrna drużyna futsalu mężczyzn w składzie: dr Marcin Stachowicz (trener), Michał Rutkowski (kierownik drużyny), Maciej Pikiewicz (kapitan), Bartosz Burzyński, Filip Chmiel, Tomasz Chwaja, Aleksander Czyż, Jakub Daniluk, Mateusz Paliszewski, Iwan Popow, Dawid Pawlak, Michał Pyrka, Jewgienij Szutjak, Marcin Świderek, Krystian Świdorski, Mateusz Wasielewski, Piotr Wąsowski oraz Michał Zieliński. Pamiątkowe medale wręczał prof. zw. dr hab. Andrzej Sznajder.

Ponadto przyznano dwie nagrody specjalne. W kategorii „Osobowość roku” wyróżniono Dawida Janulka, który w minionym sezonie zorganizował Otwarte Mistrzostwa SGH w szachach połączone z Akademickimi Mistrzostwami Warszawy i Mazowsza w tej dyscyplinie. W kategorii

2

3

4

„Drużyna roku” nagrodę specjalną odebrała sekcja wioślarska, która w swoim debiutanckim sezonie na Akademickich Mistrzostwach Polski zajęła VII miejsce w ósemce męskiej. Oprócz sukcesów sportowych podkreślić należy zaangażowanie i determinację zawodników, którzy trenowali o świcie kilka razy w tygodniu.

Zwienieczeniem części oficjalnej było rozdanie nagród dla najlepszych sportowców, które już tradycyjnie wręczał dr hab. Piotr Wachowiak, prof. SGH. Najlepszą drużyną w minionym sezonie zostali futsaliści, którzy zdobyli tytuł akademickich wicemistrzów Polski i tym samym zajęli najwyższą lokatę na Akademickich Mistrzostwach Polski w ubiegłym sezonie wśród wszystkich drużyn reprezentujących barwy AZS SGH.

Nagrodzonym serdecznie gratulujemy, a wszystkim członkom AZS SGH życzymy wielu sukcesów w rozpoczynającym się sezonie 2018/2019. 🏆

MAGDALENA BRYK, członek zarządu AZS SGH

W PLEBISCYCIE NA NAJLEPSZEGO SPORTOWCA INDYWIDUALNEGO AZS SGH W SEZONIE 2017/2018 STATUETKI OTRZYMALI NASTĘPUJĄCY ZAWODNICY:

- I MIEJSCE** Anna Maliszewska (pięciobój nowoczesny)
- II MIEJSCE** Michał Kulpiński (wspinaczka sportowa)
- III MIEJSCE** Bartłomiej Świderski (pływanie)
- IV MIEJSCE** Magdalena Bryk (lekka atletyka – rzut dyskiem, ergometr wioślarski, trójbój siłowy)
- V MIEJSCE** Kamil Krawczyk (narciarstwo alpejskie)
- VI MIEJSCE** Antoni Szczepanik (narciarstwo alpejskie)
- VII MIEJSCE** Natalia Duchnowska (lekka atletyka – sprint)
- VIII MIEJSCE** Artem Kravchenko (pływanie)
- IX MIEJSCE** Maksymilian Jabłecki (żeglarstwo)
- X MIEJSCE** Michał Zawadzki (ergometr wioślarski)

Varsoviada 2018

 MAGDALENA BRYK

ZAWODY, W KTÓRYCH
WYGRALI WSZYSCY.

↑ W Varsoviadzie co roku bierze udział blisko 1000 studentów I roku reprezentujących stołeczne uczelnie. Naszą uczelnię w tym roku reprezentowało 43 sportowców.

Varsoviada to zawody sportowe studentów I roku uczelni warszawskich. Rywalizacja odbywa się w Warszawie nieprzerwanie od 1964 r. Idea imprezy nawiązuje do idei igrzysk olimpijskich i promuje antyczny styl życia według zasady *kalos kagathos*. W języku greckim sformułowanie to oznacza „piękny i dobry” i jest określeniem ideału greckiego wychowania. Innymi słowy, student powinien być jednocześnie piękny fizycznie i duchowo, czyli zarówno mądry, jak i sprawny, a to oznacza, że powinien godzić naukę ze sportem. Termin pierwszej Varsoviady (18–25 października 1964 r.) pokrywał się zresztą z terminem organizowanej wówczas olimpiady w Tokio.

Dla zdecydowanej większości zawodników jest to pierwsza sportowa impreza studencka. Cel Varsoviady od początku jest niezmienny. Zawody te mają zachęcać studentów do uprawiania sportu (zwłaszcza akademickiego) i wstępowania w szeregi działającego na każdej uczelni klubu AZS. W Varsoviadzie co roku bierze udział blisko 1000 studentów I roku reprezentujących stołeczne uczelnie. Obecnie zawody, nazywane popularnie igrzyskami studentów pierwszego roku, rozgrywane są w siedmiu dyscyplinach: koszykówce (kobiet i mężczyzn), piłce siatkowej (kobiet i mężczyzn), futsalu mężczyzn, pływaniu, tenisie stołowym, ergometrze wioślarskim i biegach przełajowych, a całość zwieńczona jest trójbojem rektorskim.

W dniach 10–11 listopada 2018 r. odbyła się 55 Varsoviada. Naszą uczelnię reprezentowało 43 sportowców, którzy łącznie wywalczyli cztery medale: **Martina Kędziora** – złoty medal na 50 m stylem klasycznym, **Krzysztof Skaldawski** – srebrny medal na 50 m stylem grzbietowym, **Kacper Jąźwiński** – srebrny medal w ergometrze wioślarskim oraz brązowy medal **drużyny męskiej w futsalu**. Warto przy okazji wspomnieć, że podczas Ogólnopolskiego Finału Igrzysk Studentów I Roku w Warszawie Martina Kędziora wygrała na tym samym dystansie, a Kacper Jąźwiński zdobył brązowy medal w kategorii open mężczyzn.

Niezależnie od medalowych osiągnięć wszyscy uczestnicy zawodów wraz ze swoimi trenerami, którzy podjęli niełatwy trud przygotowań, są zwycięzcami i wszyscy zasługują na wyróżnienie. Dlatego też z dumą prezentujemy skład naszej reprezentacji na 55 Varsoviadzie.

Biegi przełajowe: Małgorzata Babraj, Wojciech Piotrowski, Patrick Pikell (trener Witold Dźoń).

Ergometr wioślarski: Kacper Jąźwiński

Futsal (3 miejsce): Jakub Tłuszcz, Wojciech Wąsowski, Łukasz Wołoszyk, Paweł Hurnik, Igor Lipiński, Piotr Rocki, Bartłomiej Gontarz, Bartosz Magier, Jakub Paczusko, Tomasz Michalski, Mateusz Jąźwicki, Saadhak Chandolla (trener dr Marcin Stachowicz).

Koszykówka mężczyzn (5 miejsce): Edwardo Juha, Prateek Bhagchandani, Michał

Dr Michał Bernardelli zajął trzecie miejsce podczas odbywających się w trakcie Varsoviady Akademickich Mistrzostw Warszawy i Mazowsza w biegach przełajowych w kategorii open.

- ① Biegi przełajowe
- ② Koszykówka kobiet
- ③ Koszykówka mężczyzn
- ④ Futsal
- ⑤ Piłka siatkowa
- ⑥ Pływanie
- ⑦ Ergometr wioślarski

FOT. WITOLD DŻOŃ, MICHAŁ WENCEK

Tymczenko, Jan Rodowicz, Stanisław Konopka, Mateusz Waraksa (trener Marek Zasuwik).

Koszykówka kobiet: Joanna Gutowska, Anna Mamchyts, Katarzyna Ostrega, Olya Nekrasova, Wiktoria Misiuk, Klaudia Trzonek, Kinga Zawłocka (trener Artur Zasuwik).

Piłka siatkowa (4 miejsce): Janusz Fryzka, Damian Bagiński, Bartosz Zawadzki, Michał

Ruszczyk, Konrad Lisewski, Aleksander Foks (trener Piotr Najmowicz).

Pływanie: Karolina Kuzebska, Kinga Gonta, Weronika Filipowicz, Martina Kędziora, Rafał Nerlewski, Emil Kalata, Jan Ościk, Krzysztof Skaldawski (trener Dariusz Polkowski). 🇸🇰

MAGDALENA BRYK, członek zarządu AZS SGH

Profesor Adam Andrzejewski

MACIEJ CESARSKI

W GRUDNIU 2018 R. MINEŁO
20 LAT OD ŚMIERCI PROFESORA.

Profesor Adam Andrzejewski był ekonomistą o głębokich zainteresowaniach społecznych, badaczem szeroko pojmowanej polityki mieszkaniowej i osadniczej. Pozostaje czołowym wojennym kontynuatorem myśli zapoczątkowanych w tekstach Ludwika Krzywickiego, do których nawiązywali Stanisław Rychliński i Ludwik Landau. W tym nurcie badawczym należy wymienić działalność Teodora Teoplitza, a także Konstantego Krzczakowskiego, Jana Strzeleckiego, Edwarda Strzeleckiego, Stanisława Tolwińskiego, Michała Kaczorowskiego i in. Podnoszona przez wspomnianych badaczy polityka mieszkaniowa i osadnicza prowadziła do prób urzeczywistniania mieszkania i osiedla społecznego z podstawowymi urządzeniami społeczno-usługowymi.

Międzywojenne podstawy mieszkaniowo-osadniczej naukowej twórczości Adama Andrzejewskiego były nad wyraz solidne. Już w okresie

FOT. ARCHIWUM SGH

szkoły średniej interesował się zagadnieniami kultury, zwłaszcza historią literatury pięknej i teatru. Przedwojenną publicystykę rozpoczął w 1933 r. od świata literatury i poezji związanej z problematyką społeczną. Od 1938 r. pisał pierwsze zaangażowane teksty dotyczące spraw społeczno-gospodarczych, w tym zagadnień mieszkaniowo-budowlanych, urbanizacji i polityki przestrzennej. W bibliografii publikacji Adama Andrzejewskiego, która liczy ponad 550 pozycji, więcej niż 100 przypada na lata 1933–1939.

W podchodzeniu do zagadnień mieszkaniowo-osadniczych widać ślady jeszcze przedwojennych kontaktów Adama Andrzejewskiego ze środowiskiem Instytutu Gospodarstwa Społecznego zawiązanych pod wpływem Ludwika Krzywickiego i Konstantego Krzczakowskiego w czasie studiów w SGH (1932–1936). Adam Andrzejewski zaczął się wówczas stykać z innymi postaciami nauki polskiej: Edwardem Lipińskim, Michałem Kaleckim i Czesławem Bobrowskim. Uczestniczył w ruchu studenckim, współredagował „Życie Akademickie” oraz czasopismo „Przemiany”, był sekretarzem redakcji w tygodniku „Naród i Państwo”, a przy tych okazjach spotykał m.in. Bolesława Srockiego, Jana Reychmana oraz Melchiora Wańkowicza. Walczył w kampanii wrześniowej, był pięć lat w obozie jenieckim.

Adam Andrzejewski działał w reaktywowanym na krótko (1946–1949) Polskim

„Zajmijmy się mieszkaniami małymi, zamieszkałymi przez ludność pracującą fizycznie i proletariat umysłowy. Szklane domy dla nich miały być przecież przeznaczone [...] Między rokiem 1921 a 1931 przeciętne zaludnienie mieszkań 1-izbowych w miastach Polski wzrosło z 3,8 na 3,85. Odpowiednie cyfry dla stolicy wykazują tę samą tendencję w silniejszym jedynie stopniu. Odsetek ludności, zajmującej mieszkania jednoizbowe, wzrósł z 31,3% na 36,9% (w Łodzi z 52,0 na 58,6%), przeciętne zaludnienie izby osiągnęło 4 osoby, podczas gdy na zachodzie Europy Londyn wykazuje w tej kategorii mieszkań 1,75 osób na izbę, Berlin 1,77, Bruksela 1,45. Podobne dysproporcje występują w zaludnieniu mieszkań dwuizbowych.

A. Andrzejewski, (pod pseudonimem Paweł Jasiński), *Szklane domy i rzeczywistość*, „Naród i Państwo” 1938 nr 41-42, s. 9.

Towarzystwie Reformy Mieszkaniowej. W 1949 r. utworzył wraz z Michałem Kaczorowskim Instytut Budownictwa Mieszkaniowego przemianowany w 1968 r. na Instytut Gospodarki Mieszkaniowej (przetrwiał do 2002 r.). Łączył IBM/IGM z pracą w Szkole Głównej Planowania i Statystyki (1953–1986), od 1992 r. SGH. Kierował Zakładem Gospodarki Mieszkaniowej w Katedrze Gospodarki Miejskiej, a następnie Katedrą Polityki Mieszkaniowej. Zasiadał w Senacie SGPiS, będąc po śmierci Edwarda Strzeleckiego dyrektorem (1965–1970) reaktywowanego w 1957 r. Instytutu Gospodarstwa Społecznego. Na powołany w 1968 r. Wydziale Ekonomiczno-Społecznym był dyrektorem Instytutu Gospodarki Miejskiej i Polityki Mieszkaniowej (kierował Zakładem Polityki Mieszkaniowej i Osadniczej). W 1996 r. na 90-lecie SGH został współautorem (i był nieformalnym redaktorem i opiniodawcą) jubileuszowej publikacji przedstawiającej kierunki badań nad mieszkalnictwem i osadnictwem w SGPiS/SGH. Praca w IBM/IGM oraz SGPiS/SGH stanowiła platformę aktywności Adama Andrzejewskiego w wielu innych instytucjach, towarzystwach, komitetach, radach naukowych, ciałach doradczych itp. – polskich i zagranicznych.

Wypromował kilka pokoleń badaczy. Symbolem i ukoronowaniem związków Adama Andrzejewskiego z SGPiS/SGH, a także IBM/IGM stało się w 2012 r. odsłonięcie tablicy upamiętniającej Profesora w budynku „A”, najstarszym w SGH. Postać i związki Profesora z SGPiS/SGH przybliżył zebrany Piotr Błędowski, dyrektor Instytutu Gospodarstwa Społecznego, a losy i osiągnięcia Profesora łączące się z IBM i IGM omówiła Hanka Zaniewska, ostatni dyrektor IGM. Profesor upamiętniony został także w zbiorach Wirtualnego Muzeum SGH.

Monografia autorstwa Adama Andrzejewskiego przedstawiająca sytuację mieszkaniową w Polsce w latach 1918–1974 (druga o takim znaczeniu po mało znanej, ocalałej w niewielu egzemplarzach przedwojennej pracy Konstantego Krzeczowskiego) pozostaje najlepszą książką z tego zakresu w Polsce. Akademicki podręcznik do studiowania polityki mieszkaniowej przywoływany jest – mimo innych dzisiejszych uwarunkowań społeczno-gospodarczych – jako wzorzec metodyczno-teoretycznych badań tej problematyki. Profesor w tej i innych pracach podkreślał niezwykle istotne znaczenie mieszkania i warunków mieszkaniowych w życiu indywidualnym i społecznym. Zauważał, że poprzez kształtowanie stosunków i więzi sąsiedzkich oraz tworzenie społecznych form samorządu, mieszkanie, a także formy organizacji osiedli i zespołów mieszkaniowych odgrywają coraz istotniejszą rolę w kształtowaniu szerszego środowiska społecznego opartego na więzi przestrzennej.

„Otwarty kryzys społeczno-gospodarczy i polityczny, który od 1980 r. dotknął wszystkie dziedziny życia kraju, odkrył również słabości infrastruktury materialnej i instytucjonalnej naszych miast i osiedli [...]. Nastąpiło dodatkowo obniżenie niskiego standardu warunków bytowych: komunalnych, ekologicznych, mieszkaniowych. W 1989 r., po dziewięciu latach ogólnego kryzysu, nie mamy, ani jako społeczeństwo, ani jako władza, pełnej świadomości o istnieniu i o charakterze tego odrębnego, choć ściśle powiązanego z ogólnym – kryzysu, który objął sferę osadnictwa.

A. Andrzejewski, *Procesy urbanizacyjne w latach osiemdziesiątych i dziewięćdziesiątych*, „Biuletyn KPZK PAN”, z.154, PWN, Warszawa 1991, s. 73.

W pracach Adama Andrzejewskiego (wydawanych także w ówczesnym tzw. drugim obiegu) powstających w okresie narastającego strukturalnego kryzysu mieszkalnictwa i całej gospodarki polskiej lat 80. coraz częściej pojawiały się rozważania prognostyczne o charakterze ostrzegawczym wsparte wariantowymi ujęciami rozwoju mieszkalnictwa. W pierwszych latach transformacji wskazywał przede wszystkim podstawowe zagrożenia i niejasności w rozwoju mieszkalnictwa i osadnictwa w Polsce.

Adam Andrzejewski już w latach 60. rozpoczął badania związków mieszkalnictwa z procesem urbanizacji miast i wsi obejmujących przemiany demograficzne i społeczne oraz ewolucję infrastruktury podbudowującej rozwój osadnictwa w różnej skali przestrzennej. W latach 70. sformułował koncepcję infrastruktury osadniczej stosowaną przez wielu autorów. Jest autorem monografii ujmującej procesy urbanizacyjne w Polsce w latach 80. i 90. Wytyczona dziełem Profesora ewolucja badań mieszkalnictwa i osadnictwa umożliwiła pojawienie się nowych ujęć badawczych tej problematyki istotnych w dyskusji o miejscu mieszkalnictwa i osadnictwa w pojmowaniu znaczenia rzeczywistości społeczno-gospodarczej dla zamieszkiwania. W rzeczywistości tej dopiero środowiskowo-ekologiczna ocena podnosi osiedla mieszkaniowe do rangi i wymiaru osiedli ludzkich wyznaczających globalną przestrzeń zamieszkaną. Zasadnicze tu – jak się wydaje – ujęcie pokazuje pożądaną główną rolę polityki mieszkaniowej, która stanowi podstawę polityki osadniczej w osiągnięciu zrównoważonego rozwoju przestrzeni zamieszkiwania człowieka, w tym przestrzeni zamieszkaną służącego sprawiedliwości społecznej, także wielopokoleniowej, czyli generalnemu przesłaniu koncepcji trwałego rozwoju.

Myśl Profesora pozostaje więc aktualna.

DR HAB. MACIEJ CESARSKI, prof. SGH, Instytut Gospodarstwa Społecznego, Kolegium Ekonomiczno-Społeczne SGH

Na tropie zaginionej fotografii

PAWEŁ TANEWSKI

24 PAŹDZIERNIKA 2018

W Bibliotece SGH znajduje się poczet jej dyrektorów. Właśnie przybyła fotografia dyrektora Marii Rekowskiej, która przeszła na emeryturę. Trafiłem na moment jej zawieszania w sali katalogowej. Przy okazji wywiązała się krótka rozmowa z panem Jarosławem Bieńką, naszym bibliotecznym specjalistą od reprografii. Zauważył, że wśród zdjęć brakuje podobizny Władysława Wojtowicza, który był dyrektorem biblioteki w latach 1915–1917. Od wielu już lat miejsce na ten portret straszy pustką. Obiecałem, że gdy tylko znajdę chwilę, to „grzebnę” w różnych źródłach i może się znajdzie brakująca fotografia. Teraz jest wczesny wieczór, a ja obmyślam, jak dotrzeć do zdjęcia dyrektora Wojtowicza. Poszukiwania zacznę jutro. Sprawa nie jest taka prosta. Nawet jeśli Wojtowicz pozostawił potomków płci męskiej (jeśli bowiem dyrektor miał córki, pewnie wyszły za mąż i zmieniły nazwisko, więc trudno byłoby pójść tym śladem), to nazwisko rodowe mogło ewoluować. Przecież sam Wojtowicz podpisywał się kiedyś Woytowicz. Ponadto nazwisko i imię dawnego dyrektora są dość popularne.

Układam plany na 25 października:

- » Wysłać e-mail do pani Małgorzaty Buzak z Archiwum SGH z prośbą o udostępnienie teczki osobowej Władysława Wojtowicza.
- » Wpisać imię i nazwisko dyrektora w Google, zobaczyć, co się pokaże, kliknąć na zakładkę Grafika.
- » Sięgnąć do katalogu kartkowego Biblioteki SGH i do elektronicznego Biblioteki Narodowej, może ten Wojtowicz coś pisał.
- » Zobaczyć w internecie stronę zmarłych w Warszawie, może się znajdzie data śmierci.

25 PAŹDZIERNIKA 2018

Szukam w internecie. Wchodzi w grę kilku Władysławów Woytowiczów lub Wojtowiczów. W Warszawie zmarł jakiś Wojtowicz w 1942 r., ale czy to ten? W katalogu Biblioteki Narodowej i katalogu Biblioteki SGH występuje Władysław Wojtowicz, matematyk, autor tablic matematycznych wydawanych już po II wojnie światowej, żyjący w latach 1874–1942.

26 PAŹDZIERNIKA 2018

Godzina 9.30. Jestem w Archiwum SGH. Robię skany dokumentów z teczki osobowej Wojtowicza. Pracował na naszej uczelni przez wiele lat.

Był wykładowcą arytmetyki handlowej i wicedyrektorem Biblioteki SGH. To może być ten sam, który opracował tablice matematyczne. W teście osobowej jest bardzo niewiele o naszym Wojtowiczu. Nie wiadomo, gdzie się urodził, kim byli jego rodzice, gdzie zdobył wykształcenie. Tytułowano go profesorem. Ukończył zapewne jakiś wydział matematyczny, ale na jakim uniwersytecie?

Godzina 13.15. W Bibliotece SGH odbywa się uroczystość pożegnania dyrektora Rekowskiej. Starszy kustosz dyplomowany Tomasz Wiśniewski uroczystie odsłania jej portret. Następczyni pani dyrektora Rekowskiej, nowa pani dyrektorka Hanna Długolecka, wspomina o brakującej fotografii Wojtowicza w naszym pocście. Wiem, że nie będzie łatwo ją znaleźć. Przed laty ktoś na pewno już szukał fotografii Wojtowicza, mógł to być bardzo doświadczony historyk, wykazujący niezwykłą biegłość w docieraniu do różnych źródeł i rodzin osób, o których zbierał materiały. Skoro więc komuś, kto mógł być po prostu świetny w takich dociekaniach, nie powiodło się, to może nikomu się to nie uda? Dziś mamy wprawdzie nieoceniony w takich poszukiwaniach internet, ale przed kilkudziesięciu laty żyły jeszcze osoby pamiętające Wojtowicza. Mogły coś o nim wiedzieć, powtarzać zasłyszane o nim wieści. Przecież osoba o takiej pozycji, jaką miał Wojtowicz, nie mogła zniknąć bez śladu.

Wtedy przychodzi mi na myśl, by sięgnąć do słowników biograficznych matematyków polskich.

KONIEC PAŹDZIERNIKA 2018

Zajrzałem do różnych opracowań. Najbardziej przydatna okazała się wydana całkiem niedawno, w 2011 r., publikacja Małgorzaty Przeniosło *Matematycy polscy w dwudziestolecie międzywojennym: studium historyczne*. Nie ulega już wątpliwości, kim był nasz Władysław Wojtowicz. Matematykiem, bardzo czynnym w środowisku matematyków i fizyków warszawskich. Autorem podręczników do nauki matematyki dla szkół podstawowych i średnich. Redaktorem czasopisma matematycznego „Wektor” założonego tuż przed wybuchem I wojny światowej. Wykładowcą WSH, poprzedniczki SGH.

31 PAŹDZIERNIKA 2018

Jestem na Cmentarzu Powązkowskim przy grobie Władysława Wojtowicza. Stawiam na nim znicz z szarfą SGH. Przez chwilę się modlę. Grób Wojtowiczów jest skromny, ale stylowy, to przykład

Władysław Wojtowicz
(1874-1942)

modernizmu w architekturze cmentarnej. Nietety stale okradany z metalowych liter tworzących napis na płycie nagrobnej. Ale jest i tablica pod jednym z ramion krzyża. Mówi wszystko o rodzinie Wojtowiczów. No, prawie wszystko. Wojtowicz miał troje dzieci. Listę otwiera syn, Jerzy Wojtowicz (1920–1941), student politechniki, który zginął w obozie koncentracyjnym w Oświęcimiu. Przez obozy koncentracyjne przeszła również córka Władysława Wojtowicza, Barbara Wojtowicz-Natanson (1924–2015). Po II wojnie doktoryzowała się z fizyki. Drugi syn dawnego dyrektora Biblioteki SGH, Jan Wojtowicz (1915–1992), walczył w powstaniu warszawskim, po wojnie wraz z żoną pracował na uniwersytecie w Kanadzie. Żona Wojtowicza, Janina Wojtowicz (1890–1971), przedwcześnie owdowiała, pracowała po 1945 r. w Państwowym Instytucie Geologicznym.

Ale fotografii Wojtowicza jak nie było, tak nie ma.

POCZĄTEK LISTOPADA 2018

Zastanawiam się, gdzie Wojtowicz mógł skończyć studia matematyczne i doktoryzować się. Może na Uniwersytecie Warszawskim, który w czasach jego młodości był uczelnią rosyjską i nosił nazwę Cesarski Uniwersytet Warszawski? Polacy nie chcieli tam studiować, ale może jest to jakiś ślad?

POŁOWA LISTOPADA 2018

Jest jednoznaczna odpowiedź z Archiwum Uniwersytetu Warszawskiego: żadnych dokumentów związanych z dyrektorem Wojtowiczem. Zdesperowany grzebię trochę w internecie. Wojtowicz był nauczycielem w gimnazjum Władysława IV na Pradze.

16 LISTOPADA 2018

Mam fotografię Wojtowicza!!! Jestem bardzo podniecony i szczęśliwy. Byłem w gimnazjum na Pradze. W monografii wydanej przez wychowanków gimnazjum jest fotografia Władysława Wojtowicza i jego bardzo interesujący biogram.

No, teraz sprawy nie popuszczę.

17 LISTOPADA 2018

Czytam biogram. Władysław Baltazar Wojtowicz urodził się w Wiśniowcach na Wołyniu w 1874 r. Gimnazjum ukończył w Żytomierzu. Spadek odziedziczony po wuju przeznaczył na wieloletnie i wszechstronne studia. Ukończył Wydział Prawa na Uniwersytecie Kijowskim, następnie przez trzy lata studiował medycynę, którą też najprawdopodobniej ukończył. Były to czasy, gdy dyplom lekarza otrzymywało się już po trzech latach studiów. Wykształcony prawnik i medyk wyjechał w końcu do Niemiec. W Charlottenburgu, który obecnie stanowi część Berlina, zapisał się na wydział matematyczny tamtejszego uniwersytetu.

To wszystko było za mało jak na jego rozległe zainteresowania. Z dyplomem matematyka kontynuował studia w Zurychu i w Londynie. W tym czasie znalazł już w mowie i piśmie wiele języków obcych. Odczuwał wielki pociąg do poznawania literatury pięknej i sztuki. Odkrył również piękno fotografii artystycznej, która stawała się sztuką. W 1907 r. Władysław Wojtowicz zamieszkał w Warszawie. Pracował w kilku gimnazjach. Po odzyskaniu przez Polskę niepodległości w 1918 r. przez parę lat sprawował funkcję radcy wizytatora w Ministerstwie Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego. W latach 1923–1931 był dyrektorem Gimnazjum Męskiego Zgromadzenia Kupców, a następnie w latach 1931–1942 nauczycielem matematyki w Gimnazjum i Liceum im. Władysława IV na Pradze. Po wybuchu II wojny światowej i przerwie w działalności praskiego gimnazjum (10 listopada 1939 r. okupant niemiecki nakazał zamknięcie placówki), uruchomił je na nowo, zastępując dotychczasowego dyrektora. Zorganizował tajne nauczanie. Zmarł nagle na atak serca 28 stycznia 1942 r. – atak był reakcją na wieść o śmierci syna Wojtowicza w obozie koncentracyjnym w Oświęcimiu. Tyle biogram, z którego wybrałem najważniejsze wiadomości o dawnym dyrektorz. Autor notki biograficznej wspominał też, że Wojtowicz był wykładowcą rachunku prawdopodobieństwa i analizy matematycznej na naszej uczelni, postanawiam to sprawdzić.

19 LISTOPADA 2018

Przeglądam składy osobowe i spisy wykładowców z lat 1922–1939. Władysław Wojtowicz był bardzo krótko wykładowcą w WSH: w latach 1922–1924 wykładał i prowadził ćwiczenia z analizy matematycznej i rachunku prawdopodobieństwa. W latach 1931–1934 zajmował stanowisko wicedyrektora w Bibliotece SGH, a później, aż do wybuchu II wojny światowej, wchodził w skład uczelnianej komisji rewizyjnej.

20 LISTOPADA 2018

Okazuje się, że poczet dyrektorów w naszej bibliotece uczelnianej stworzyła pani Alicja Kenska, która była dyrektorem biblioteki w latach 1993–2004. Poczet otwiera profesor Bolesław Miklaszewski, dyrektor biblioteki w latach 1907–1912, faktyczny twórca uczelni i jej wieloletni rektor w okresie międzywojennym, wielki miłośnik książek i unikatowych druków. Po nim przyszli następni dyrektorzy, którym przyszło działać i walczyć o byt biblioteki i uczelni w czasach dwóch wojen światowych i burzliwych przemian społecznych i politycznych.

DR PAWEŁ TANESKI, starszy kustosz dyplomowany,
Biblioteka SGH

Władysław Wojtowicz w latach 1931–1942 był nauczycielem matematyki w Gimnazjum i Liceum im. Władysława IV w Warszawie.

FOT. ARCHIWUM PRYWATNE

Półka Dembińskiego

Tylko naiwnym może się wydawać, że uczenie się – w naszym wypadku ekonomii – to „wielka, spokojnie płynąca rzeka”. W rzeczywistości koryto rzeki jest ruchome, jej prądy ukazują ciągle nowe mierzyny, głębie, wiry i wodospady. Kryzys finansowy 2007–2008 wstrząsnął dogłębnie całą dyscypliną, ukazując wyzwania, ale i niedostrzegane dotąd mierzyny.

Wybór sugerowanych lektur został dokonany celowo destabilizująco, a tym samym prowokuje do twórczego i samodzielnego myślenia. Rozrzut proponowanych publikacji jest szeroki, aby nie powiedzieć eklektyczny. Pokazuje on, często w krytycznym świetle, dokonania poprzednich pokoleń i wyzwania, jakie stoją przed nowymi generacjami ekonomistów. Podpowiada też metody podejmowania tych wyzwań.

Paul H. Dembinski, ekonomista i politolog z wykształcenia. Edukację pobierał w Polsce, Szwajcarii, Kamerunie i Wielkiej Brytanii. Dembinski jest profesorem na Uniwersytecie we Fryburgu, gdzie kieruje Katedrą Międzynarodowej Konkurencji i Strategii na Wydziale Zarządzania. Jest również założycielem i dyrektorem wykonawczym Fundacji Observatoire de la Finance (1996) www.obsfin.ch, której misją jest promowanie świadomości problemów etycznych w działalności finansowej. W 2005 r. Paul H. Dembinski pomógł ustanowić nagrodę Ethics, Trust and Responsibility in Finance, aktualnie w 7. edycji konkursu pełni funkcję wiceprezesa międzynarodowego jury nagrody. Prezes Association Internationale pour l'Enseignement Social Chrétien oraz Plateforme Dignité et Développement (Lozanna). Jego ostatnie książki: *Etyka i odpowiedzialność w świecie finansów* (2015) wydana w języku francuskim, angielskim, niemieckim, węgierskim i polskim (studio Emka, 2017); *Bien commun – par-delà les impasses* (współautor) (2017).

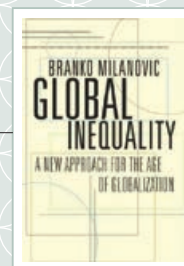
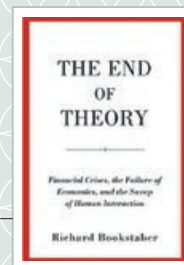
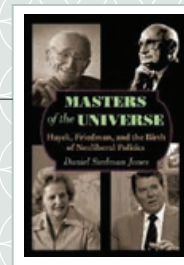
Proponuję zacząć od tekstu **® Dani Rodrik** *Economics Rules: Why Economics Works, When it Fails and How To Tell The Difference* (2015). Autor *Paradox of Globalization* dzieli się refleksją nad podstawami ekonomii jako nauki i prowadzi czytelnika poprzez czterostopniową sekwencję nauki (od hipotez do modeli i dalej do teorii, które w pewnych wypadkach mogą się przerodzić w ideologię). Niebezpieczeństwo, przed którym autor ostrzega ekonomistów, to zbyt wielka pewność siebie wynikająca z ignorancji lub niedostrzeżenia różnorodności teoretycznych podejść w ekonomii. Nauka ekonomii to „biblioteka modeli”, która nigdy nie będzie kompletna.

Z kolei książka **® Daniela Stedmana Jonesa** *Masters of the Universe – Hayek, Friedman and The Birth of Neoliberal Politics* (2012) jest pasjonującą wycieczką po historii myśli ekonomicznej i politycznej XX w. Solidna praca źródłowa ukazuje sposób, w jaki poglądy polityczne Hayeka, von Misesa i Poppera zaważyły na świecie. Z postulatów politycznych stały się one najpierw podwalinami – w latach 50. – programów badawczych na uniwersytetach, w większości finansowanych ze źródeł prywatnych. Z tych badań wynikały naturalnie programy polityczne gotowe do wdrożenia w życie, na których kształcił się narybek elit – gospodarczych i politycznych. Tak powstawały równocześnie podwaliny naukowe, polityczne i socjologiczne ideologii liberalnej.

W **® The Other Half of Macro-Economics – and The Fate of Globalization** japoński ekonomista **Richard C. Koo** (2018) ukazuje na bogatym empirycznym materiale, dlaczego aktualna makroekonomia nie jest w stanie ani zadowalająco wytłumaczyć kryzysu finansowego, ani zaradzić jego skutkom. Problem polega na tym, że dotychczasowa teoria nie pozwala na uwzględnienie zachowań przedsiębiorstw i banków o słabych bilansach, które to były przyczyną ostatniego kryzysu. Koo proponuje, jak nadrobić tę niedoskonałość, jak rozbudować teorię i ulepszyć politykę ekonomiczną.

® End of Theory – Financial Crises, Failure of Economics and the Sweep of Human Interaction zawiera prowokującą tezę operatora finansowego i teoretyka **Richarda Bookstadera** (2017), zgodnie z którą w warunkach aktualnych złożoności (również technologicznej) finansów teoria jest niemożliwa, gdyż w samym momencie jej powstania operatorzy uwzględniają ją w swoim działaniu.

Książka **® Milanovica Brako** *Global Inequality – A New Approach for The Age of Globalization* (2016) to monument pracy statystycznej stawiający kwestie nierówności w skali planetarnej, ujmujący równocześnie jej aspekt między państwowy i wewnętrzny. U źródeł tej publikacji stoi rzetelna statystyka – a nie ekonometria – jako podstawowa metoda poznawcza i jako warsztat hipotez do późniejszych badań.

**Publikujemy
ponad**

100
lat

***Dokształcanie działalności projektowej
w organizacji***

MATEUSZ JUCHNIEWICZ

— Monografia stanowi podsumowanie wieloletnich zainteresowań autora doskonaleniem działalności projektowej w organizacji. Obejmuje swoim zakresem m.in. zarówno rozważania terminologiczne nad istotą doskonałości i doskonalenia w zarządzaniu, jak i obszerną analizę stosowanych rozwiązań wspierających doskonalenie organizacji. Ponadto wskazuje wzrost znaczenia projektów w działalności organizacji i istotny deficyt rozwiązań wspomagających doskonalenie działalności projektowej. Dostrzegając tę lukę, autor na podstawie przeglądu badań obcych i własnych doświadczeń zaproponował model doskonalenia działalności projektowej. W monografii zaprezentowano również wyniki badań empirycznych nad zakresem stosowania dobrych praktyk doskonalenia działalności projektowej w organizacjach w Polsce. Wnioski z badań pozwoliły wskazać główne deficyty, wśród których bardzo interesującym zagadnieniem jest tzw. społeczna odpowiedzialność działalności projektowej.

***Menedżerski controlling projektów
– koncepcje i wyniki badań***

EMIL BUŁAHA

— Monografia wpisuje się w nurt analizy nowoczesnych koncepcji stosowanych w zarządzaniu projektami. Stanowi

NOWOŚCI OFICYNY WYDAWNICZEJ SGH

kompleksowe źródło informacji o koncepcji controllingu jako systemu wspomagającego podejmowanie racjonalnych decyzji menedżerskich w organizacjach, ze szczególnym uwzględnieniem zagadnień definiowania, planowania i sterowania projektami. Jest o tyle cenną pozycją, że w zwartej literaturze światowej i polskiej powyższa problematyka była poruszana niezwykle rzadko.

Publikacja jest podzielona na trzy części. W pierwszej (rozdziały 1 i 2) autor szczegółowo opisał idee controllingu oraz zarządzania projektami w organizacji, zestawiając kilkadziesiąt różnych – często sprzecznych poglądów na definicję powyższych koncepcji. Część druga (rozdziały 3 i 4) przybliży czytelnikowi specyfikę zagadnień controllingu w zarządzaniu projektami oraz jego miejsca i zakresu wykorzystywania w najpopularniejszych metodykach o światowym zasięgu. Ostatnia część (rozdziały 5 i 6) prezentuje wyniki wieloletnich autorskich badań odnośnie do zakresu stosowania koncepcji controllingu w prowadzeniu projektów, pełnionych w nim funkcji oraz oceny istniejących systemów kontroli i propozycji usprawnień.

***Nauki społeczno-ekonomiczne.
Nieprzetarte ścieżki czy utarte szlaki?***

RED. JAN MISIUNA, MAŁGORZATA DWORAKOWSKA, ROMAN WOSIEK

— Ta książka stanowi zapis dyskusji akademickiej nowego pokolenia naukowców i odzwierciedlenie spotykania się, a czasem też zderzania różnych podejść, perspektyw i metodologii badawczych. Przede wszystkim jednak służy ona zaprezentowaniu różnorodności dorobku badaczy stawiających w większości pierwsze kroki w naukach społecznych (głównie w naukach o polityce publicznej) i ekonomicznych. Tematycznie 17 zebranych artykułów obejmuje zagadnienia dotyczące m.in.: ekonomii instytucjonalnej, ekonomii środowiska,

badania efektywności polityki publicznej na poziomie krajowym i wspólnotowym (zwłaszcza polityki migracyjnej i ochrony środowiska), a także jej kształtowania (w tym lobbingu i zjawiska paniki moralnej). Autorzy podjęli się również badania programów rządowych realizowanych obecnie w Polsce, takich jak „Rodzina 500+” czy otwieranie dostępu do zawodów.

Zachowania konsumpcyjne singli w Polsce

ANNA DĄBROWSKA, MIROSŁAWA JANOŚ-KRESŁO, ADRIAN LUBOWIECKI-VIKUK, TERESA SŁABY

— Rosnące znaczenie singli, zwłaszcza młodych, zwraca uwagę badaczy i podmiotów rynkowych na ten segment rynku. Głównym celem monografii jest eksploracja obszaru zachowań singli jako konsumentów towarów i usług. Przedstawione wyniki badań (autorskich i wtórnych) dają możliwość poznania zachowań młodych wielkomiejskich singli z uwagi na przyjęte cechy społeczno-demograficzne na wybranych rynkach towarów i usług – rynku produktów żywnościowych, rynku usług, w tym zwłaszcza usług kultury, turystycznych i gastronomicznych. Pozwoliły one także na ocenę oferty przeznaczonej dla singli z punktu widzenia ich potrzeb i oczekiwań. Jak wynika z badań, działania marketingowe przedsiębiorstw (produkcyjnych, handlowych, usługowych), w tym oferta produktowa, nie nadążają za oczekiwaniami singli i nie zawsze im odpowiadają. Całości dopełnia obraz sytuacji materialnej i konsumpcji młodych singli w świetle wydatków gospodarstw domowych (dane GUS-u).

ZEBRAŁA: Anna Matysiak-Kolasa

Zapraszamy do naszej księgarni stacjonarnej w godzinach 10.00–16.00
Oficyna Wydawnicza SGH
al. Niepodległości 162
(budynek główny, parter)

Hurwicz w Warszawie

ŁUKASZ WOŹNY

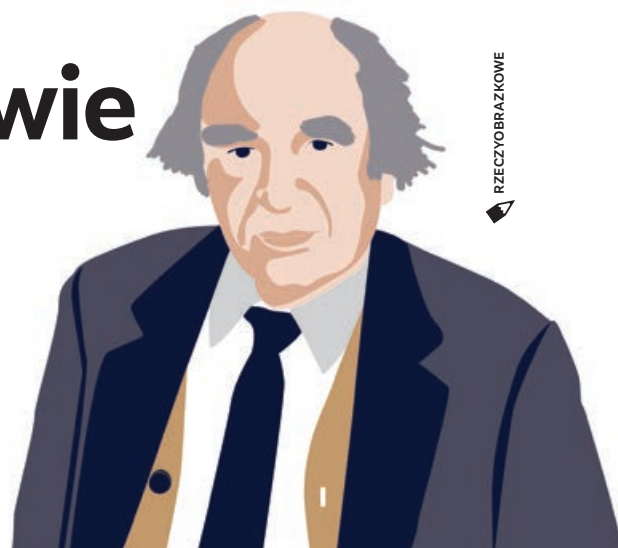
VII WARSZTATY HURWICZOWSKIE Z **TEORII** **PROJEKTOWANIA MECHANIZMÓW.**

W poprzednich latach wykłady plenarne w czasie warsztatów wygłaszali prominentni goście, m.in.: noblista Eric Maskin (Harvard, 2010), noblista Roger Myerson (Chicago, 2011), a także: Ramon Marimon (EUI Florence, 2012), Martin Hellwig (Max Planck Institute, 2014) czy Walter Trockel (Bielefeld University, 2016).

Już po raz siódmy odbyły w Warszawie (7-8 grudnia 2018 r.) Warsztaty Hurwiczowskie poświęcone pamięci Leonida Hurwicza, zdobywcy Nagrody im. Alfreda Nobla w dziedzinie ekonomii w 2007 r. za stworzenie podwalin teorii projektowania mechanizmów. Tematyka warsztatów obejmowała w szczególności wspomnianą teorię, ale również teorię ekonomii, teorię gier, teorię wyboru społecznego, włączając w to ich aspekty numeryczne i algorytmiczne. Konferencja organizowana jest przy współudziale Instytutu Matematycznego Polskiej Akademii Nauk, Wydziału Matematyki, Informatyki i Mechaniki Uniwersytetu Warszawskiego oraz Kolegium Analiz Ekonomicznych Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie. Organizatorami tegorocznych warsztatów z ramienia SGH byli dr hab. Łukasz Woźny i dr Michał Lewandowski.

W tegorocznej edycji warsztatów wzięło udział ok. 50 osób. Gościliśmy naukowców m.in. z Australii, Austrii, Francji, Japonii, Wielkiej Brytanii, Włoch, Niemiec, Norwegii oraz USA. Młodzi naukowcy mieli okazję zaprezentować swoje prace na sesji plakatowej. Wykład plenarny pt. *Social Networks from a Designer's Viewpoint* został wygłoszony przez Fernanda Vega-Redondo z Uniwersytetu Bocconi w Mediolanie. Profesor Vega-Redondo to światowej sławy specjalista w dziedzinie teorii złożonych sieci społecznych oraz teorii gier. Jest autorem m.in. książek: *Complex Social Networks, Game Theory and Economic Applications, Evolution, Games, and Economic Behaviour*.

Leonid Hurwicz mieszkał w Warszawie do 1938 r. i studiował na Uniwersytecie Warszawskim. W Warszawie oprócz prawa uczył się także fizyki eksperymentalnej, która (jak później twierdził w rozmowach) dała mu niezbędne podstawy matematyczne i statystyczne do studiowania ekonomii. Jego pasją była także gra na pianinie. Anegdotalne są negocjacje młodego Hurwicza z sekretariatem w London School of Economics (gdzie później studiował ekonomię) dotyczące repertuaru i dozwolonych godzin gry. W trakcie swojej długiej

RZECZYPOBRAZKOWE

„... gdybym miał syna interesującego się ekonomią, z czystym sumieniem posłałbym go na studia w Szkole Głównej Handlowej.

Cytat z rozmowy z prof. Leonidem Hurwiczem opublikowanej w „Gazecie SGH” (nr 6, 15 maja 1994)

kariery zawodowej Hurwicz pracował na wielu czołowych uniwersytetach w USA, w tym na uniwersytetach Minnesota, Illinois, Chicago, Harvard, MIT, Berkeley czy na Uniwersytecie Stanforda. W latach 90. często wracał do Polski. W 1994 r. SGH przyznała Leonidowi Hurwiczowi tytuł doktora honoris causa, a specjalna tablica upamiętnia jego kontakty z naszą uczelnią.

Leonid Hurwicz jest ceniony za swój wkład w sformalizowane i matematyczne podejście do analiz ekonomicznych. Z wielu obszarów jego zainteresowań na wyróżnienie zasługują zwłaszcza prace z noblistą Kennethem Arrowem nad programowaniem nieliniowym oraz badania nad decentralizacją i efektywnością informacyjną systemów ekonomicznych. Z dzisiejszej perspektywy pionierski wydaje się artykuł z 1960 r. pt. *Optimality and Informational Efficiency in Resource Allocation Processes*. Czytelnikom polecam m.in. książkę *Designing Economic Mechanisms* (Hurwicz L., Reiter S., Cambridge University Press 2006).

Tematyka efektywności w badaniach Hurwicza z czasem zaczęła ewoluować w kierunku badań nad możliwościami decentralizacji i wdrażalności pożądaných alokacji gospodarczych. W swoim noblowskim wykładzie zadał intrygujące pytanie: „Who will guard the guardians?” – cytując znaną maksymę Juwenalisa, pytał o stabilność reguł gry rynkowej i samych instytucji gospodarczych. ■

DR HAB. ŁUKASZ WOŹNY, prof. SGH, Katedra Ekonomii Ilościowej, Kolegium Analiz Ekonomicznych SGH

W 2009 r., niedługo po przyznaniu Leonidowi Hurwiczowi Nagrody im. Alfreda Nobla, grupa naukowców z Warszawy (prof. Łukasz Stettner, prof. Aleksander Strasburger, prof. Tomasz Szapiro) razem z prof. Janem Wernerem z Minnesoty podjęła inicjatywę zorganizowania konferencji poświęconej pamięci Leonida Hurwicza – taki był początek Warsztatów Hurwiczowskich, których tradycja jest żywa do dziś (warsztaty odbywają się mniej więcej co dwa lata).

big thinkers wanted

audyt
ogólny

audyt
instytucji
finansowych

doradztwo
podatkowe

usługi
doradcze

usługi
księgowe

kancelaria
prawnicza
D. Dobkowski

generationkpmg.pl
kariera.kpmg.pl

generation
kpmg

Albo chcesz szybko zdobyć doświadczenie, albo nie.

Tak

Nie

Każdy miesiąc płatnych praktyk w PwC daje Ci więcej doświadczenia niż kilka miesięcy w innych firmach. Podejmij decyzję i dołącz do jednego z naszych zespołów:

- audyt
- konsulting biznesowy
- doradztwo prawne i podatkowe
- transformacja cyfrowa

Zmiana zaczyna się na
pwc.pl/kariera

